Any 1 — Número 9
Preu: 15 pessetes
Sobrepreu d'1 pesseta per transport urgent a Balears, Madrid, Saragossa i València.
Edita: Premsa Catalana, S.A. Barcelona.
Director: Josep Faulí i Olivella.

AVUI

Redacció i Administració: Diputació, 284. Barcelona-9.
Telèf. 301 00 54 (Barna.: 93.)
Telex: - - -
Tallers: Editorial Mencheta S.A. Roger de Llúria, 35. Barcelona-9.
D.L.: B. 20.249-1976

Diumenge, 2 de maig del 1976

BARCELONA

Intents de manifestació frustrats

La policia impedí qualsevol acció unitària

Les centrals sindicals CCOO, USO, UGT i SOC havien convocat, per a la diada del primer de maig a Barcelona una concentració pacífica de treballadors a la plaça de Catalunya. Hi va haver un intent de pacte amb l'autoritat governativa, però els dirigents de les forces sindicals no aconseguiren el permís necessari. Malgrat tot, un nombre indeterminable de grups de ciutadans van acudir a la cita, a les 11 del matí, amb l'actitud que els exigia la convocatòria inicial.

La força pública va actuar amb contundència contra els manifestants i va impedir que quallés una acció unitària global. Hi va haver una dotzena de detencions i diversos ferits. Lluís M. Xirinacs va ser detingut, i només el deixaren en llibertat a primera hora del vespre.

DETINGUTS DE GIRONA, EN LLIBERTAT

A darrera hora d'aquest vespre, han quedat en llibertat deu persones que havien estat detingudes el matí a Girona. Durant tota la tarda hi va haver molta concentració de policia al barri obrer de Vila-roja.

MANIFESTACIONS ARREU D'ESPANYA

A Madrid, divendres al vespre, unes vint-mil persones es manifestaren a la zona d'Atocha, obeint la convocatòria del Partit del Treball d'Espanya (PTE) i del Partit Comunista d'Espanya (PCE). La policia disparà repetidament, realitzà nombroses càrregues i detingué un centenar de persones. També es podia constatar la presència de nombrosos elements d'extrema dreta que atacaren els manifestants. Aquests cridaven: **Menys policia i més escoles, Pa, treball i llibertat** i **Amnistia**.

També a la Casa de Campo, el Partit Comunista d'Espanya i les Comissions Obreres van reunir el primer de maig unes quatre o cinc mil persones, sobretot joves, per a una sortida al camp.

La policia, a peu i a cavall, vigilava intensament els vianants. També s'hi veien contingents de la Guàrdia Civil armats amb porres i metralletes. El públic es comportà pacíficament fins que, en un moment determinat, els cants de tots els assitents neguitejaren la policia i un funcionari de la brigada político-social disparà a l'aire, cosa que provocà una forta tensió. En alguns moments se sentiren crits com: **Joan Carles, Vitòria, no oblidem.** Cal assenyalar com a novetat la presència de policies armats muntats en motos.

Finalment, a la resta de l'Estat espanyol, i sempre en aquest primer de maig, quinze persones han estat detingudes a la Corunya: sis, al Ferrol, una d'elles per agredir l'ex-governador militar, Carlos Franco; dues, a Valladolid; i vin-i-dues, a Màlaga, en el transcurs de les diferents manifestacions que van tenir lloc amb motiu de la Festa del Treball.

EN EL MON

Diversos actes i mitings de masses se celebraren ahir, Primer de Maig, arreu del món amb motiu de la Festa del Treball.

Segons informa l'agència Efe, pel que respecta a Europa, dues grans demostracions se celebraren a París, i el secretari general del Partit Comunista de l'URSS presidí la tradicional desfilada a la Plaça Roja, que des de fa uns anys està protagonitzada per civils de totes les branques obreres en substitució dels actes militars. ● **Informació p 5 i 13**

MINES DE FIGOLS

Hi ha quatre processats

El jutge n'ha desestimat els recursos

El jutge especial, anomenat pel sumari que es va obrir per a investigar les causes de l'explossió de grisú que va produir-se el passat dia 3 de novembre a la mina «Consolación» de Figols i que va causar 30 morts, ha confirmat quatre actes de processament. Es tracta de Manuel Portis Valls, director de la mina; Mariano Esteban Porrillas, cap de l'explotació; Benjamín Lorenzo García, cap de l'interior de la mina i Angel Monferrer, facultatiu que havia estat de guàrdia el dia anterior dels fets.

L'acte de processament, datat del 18 de març, es fonamentava en la previsió que existien «indicis racionals de criminalitat» i d'una suposada «imprudència temerària», i especialment a l'article 115 del reglament de policia minera i metal.lúrgica. Segons el magistrat, l'empresa havia d'haver posat en funcionament les instal.lacions de ventilació durant els dos dies de festa que hi havia abans de l'explossió. Per un altre cantó, l'article 37 del reglament d'instal.lacions elèctriques de mineria prohibeix rigorosament la utilització d'interruptors de palanca de tipus obert.

Els processats van interposar un recurs de reforma contra aquella resolució però el jutge de Vic no els l'ha aceptat, i manté el processament en tots els seus termes.

D'altra banda el jutge especial de Vic amplia la seva decisió amb les següents consideracions:

1) Incompliment per part de l'empresa dep que disposa l'ordenança general de seguretat i higiene en el treball, aprovada per ordre del 9 de maig de 1971 (articles 7. 1r., 58, i 59 que es refereixen a la prohibició categòrica d'emprar aparells sense blindatge).

2) La comissió anomenada per la direcció general de mines, després d'una investigació a la galeria en què es va produir l'accident, va considerar: «la incidència del circuit de ventilació del grup de Figols a l'accident es considera fora de qualsevol dubte».

3) No estava fefaentment acreditat que la mina fos classificada com a «mina sense grisú», donat que la pròpia comissió esmenta en un autoritzat informe l'elevat índex de desgràcies de la conca, que va fer entre els anys 1943 i 1966, seixanta-set morts per explossió de carbó i gasos inflamables. El jutge assenyala també dos esdeveniments anteriors que van ocórrer a la mateixa mina, propietat de «Carbones Berga, S.A».

Després de la conclusió del sumari s'espera que d'aquí pocs dies aquest passi a l'audiència, la qual haurà de decidir la data del judici oral, segons ens informa Logos.

MATARO

Retirada d'una moció a favor de l'Estatut

Una moció signada per un tinent d'alcalde i un conseller a favor de l'adhesió a l'Estatut del 32, que fou tramitada amb data 2 d'abril per a ser inclosa en el proper ple del 3 de maig, ha estat retirada incomprensiblement, segons ens informa la nostra corresponsal Teresa Carreras.

El senyor Bada, tinent d'alcalde, havia exposat al dit ple d'abril la necessitat que el consistori s'adheris a l'Estatut, proposta a la qual es van adherir els consellers senyors Boixet i Sala. Posteriorment, l'alcalde, senyor Robert, va trametre a tots els consellers una còpia de l'Estatut a fi que procedissin al seu estudi. D'aquí, doncs, la perplexitat general.

A la proposta ara no acceptada dels dos membres del consistori s'hi afegia un estudi sobre el significat de la catalanitat i l'autonomia del nostre poble al llarg de la història, i sol.licitaven que fos aprovat al proper ple: 1) l'adhesió a l'Estatut del 32 com a base de la institucionalització provisional; 2) la tramesa al president del Govern i al ministre de Governació del restabliment de les institucions i principis configurats a l'Estatut del 32; i 3) notificació d'aquesta petició i de tota l'argumentació exposada a la Diputació de Barcelona a fi que sigui tinguda en compte a la Comissió del Règim especial per Catalunya.

EL LLENGUATGE

Noms del Rosselló

Ja hi estem avesats, i no ens sol causar estranyesa, a llegir en publicacions de casa nostra els noms de les poblacions del Rosselló i de les altres comarques catalanes d'administració francesa, sotmesos a les deformacions de la grafia oficial. Les imposicions estatals tenen una força difícil de combatre i de vèncer. A qui sap que després de Portbou, un cop passada la ratlla fronterera, ve «Cerbère», i n'està segur, perquè ha vist el nom en lletres de pam, amb «els seus propis ulls», a l'estació del tren, és molt difícil de fer-li entendre que, en realitat, es tracta de Cervera de la Marenda. Però cal convenir que el fet resulta sorprenent en un article, que acabem de llegir en un setmanari de Barcelona, en què es dóna compte, precisament, del desvetllament de la consciència catalana d'aquelles comarques i del retrobament de la seva personalitat. En un text com aquest no comprenem com a l'autor se li han escapat grafies com Villefranche de Conflent, Ille-sur-Tet, Cerbère, Amélie-les-Bains, La Preste, Thues i Les Angles. No cal gaire informació per a adonar-se de la seva falsetat, que no correspon a la identitat del país. Saber-ne la forma correcta exacta pot exigir ja, en alguns casos, la consulta a un nomenclàtor solvent. Per exemple, l'apèndix a l'opuscle «El que s'ha de saber de la llengua catalana», de Joan Coromines, que ens resol els dubtes possibles: Vilafranca de Conflent, Ille, Cervera de la Marenda, els Banys d'Arles, la Presta, Toès (que no és al Vallespir, sinó al Conflent) i els Angles.

ALBERT JANE

REGIM ESPECIAL

No hi ha absentisme sinó manca d'informació

Els Col.legis Professionals contra la Diputació de Lleida

Les declaracions del president de la Diputació de Lleida en què es queixava de l'absentisme de les institucions de les comarques lleidatanes pel que fa a la participació en el projecte elaborat per la Diputació amb relació al règim especial per a Catalunya ha aixecat força polèmica.

Ahir ja fèiem referència a les opinions de l'oposició democràtica dels Pallars. Avui són els Col.legis Professionals els qui contesten al president de la Diputació. La Comissió intercol.legial de Cultura, formada per representants de quasi tots els Col.legis professionals, diuen que el senyor President no té raó d'acusar-los de desinterès envers els treballs de la Comissió. **En data d'enguany** —afirmen els sotasignants del comunicat— **el BOE publicà un decret establint una Comissió per a l'estudi de l'esmentat Règim Especial. En l'article 4t es determina que les diputacions havien de presentar els treballs i estudis preliminars en un termini de 45 dies des de la data de publicació de l'esmentat decret. El senyor president deixà passar 22 dies des que signà les lletres i 42 fins que van arribar als destinataris. Resulta incomprensible que el President hagi deixat passar 42 dies sense demanar la col.laboració dels Col.legis i, en canvi, a darrera hora, doni tres dies de temps. Resulta també estrany que des que va signar les comunicacions fins que es diposità a Correus hagin passat 13 dies.**

Els Col.legis professionals acaben dient que, **com es pot comprendre, en tan curt termini de tres dies, no podiem emetre un informe documental. Fem públics els anteriors fets per a què l'opinió pública jutgi que no ha existit la manca de col.laboració i absentisme que, en relació amb els col.legis professionals, imputa el senyor President.**

ANTONIA MALLO

AVUI

● **Desacord empresarial amb la línia política del Govern** (crònica de la nostra redacció a Madrid, per Josep M.ª Sanmartí) p 13

● **Fort control policial a les quatre provincies** (crònica del nostre corresponsal al País Basc, Robert Petit) p 14

● **L'Assemblea de Catalunya a París** (crònica del nostre corresponsal a París, Ernest Udina) p 15

● **CIEMEN: centre per a les minories** (article d'Antoni Reig) p 15

● **Presència de la política catalana** (crònica del nostre corresponsal a Brussel.les, Francesc Verdú) p 15

● **El moviment nacional escocès** (article d'Albert Balcells) p 3.

● **Bella gent** (article de Frederic Roda) p 3

● **Internacionalització i formacions nacionals** (article de Sergi Vilar) p 3

(Drets reservats. Prohibida la reproducció)

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 1

LA FABRICA

32 SECCIONS AL SEU SERVEI

1 DORMITORIS DE MATRIMONI
2 MENJADORS
3 DORMITORIS INDIVIDUALS
4 MOBLES-LLIT
5 TRESETS
6 DESPATXOS
7 MOBLES RÚSTIC
8 APARTAMENTS
9 MOBLE LACAT
10 MOBLE JARDÍ
11 MOBLE D'ENCÀRREC
12 MUNTATGE D'ESTABLIMENTS
13 GALERIA D'ART
14 ALT DISSENY
15 MOBLE D'ESTIL
16 ANTIGUITATS
17 CATIFES
18 ELECTRODOMÈSTICS
19 MOBLE CUINA
20 MOQUETES
21 CORTINES
22 LLENCERIES
23 CAMBRES DE BANY
24 OBJECTES REGAL
25 PARAMENT LLAR
26 LLISTES DE NOCES
27 MOBLE INFANTIL
28 «GARDEN CENTER»
29 LLUMS ELÈCTRICS
30 QUADRES ARTÍSTICS
31 MOBLE AUXILIAR
32 MOBLE INTERNACIONAL

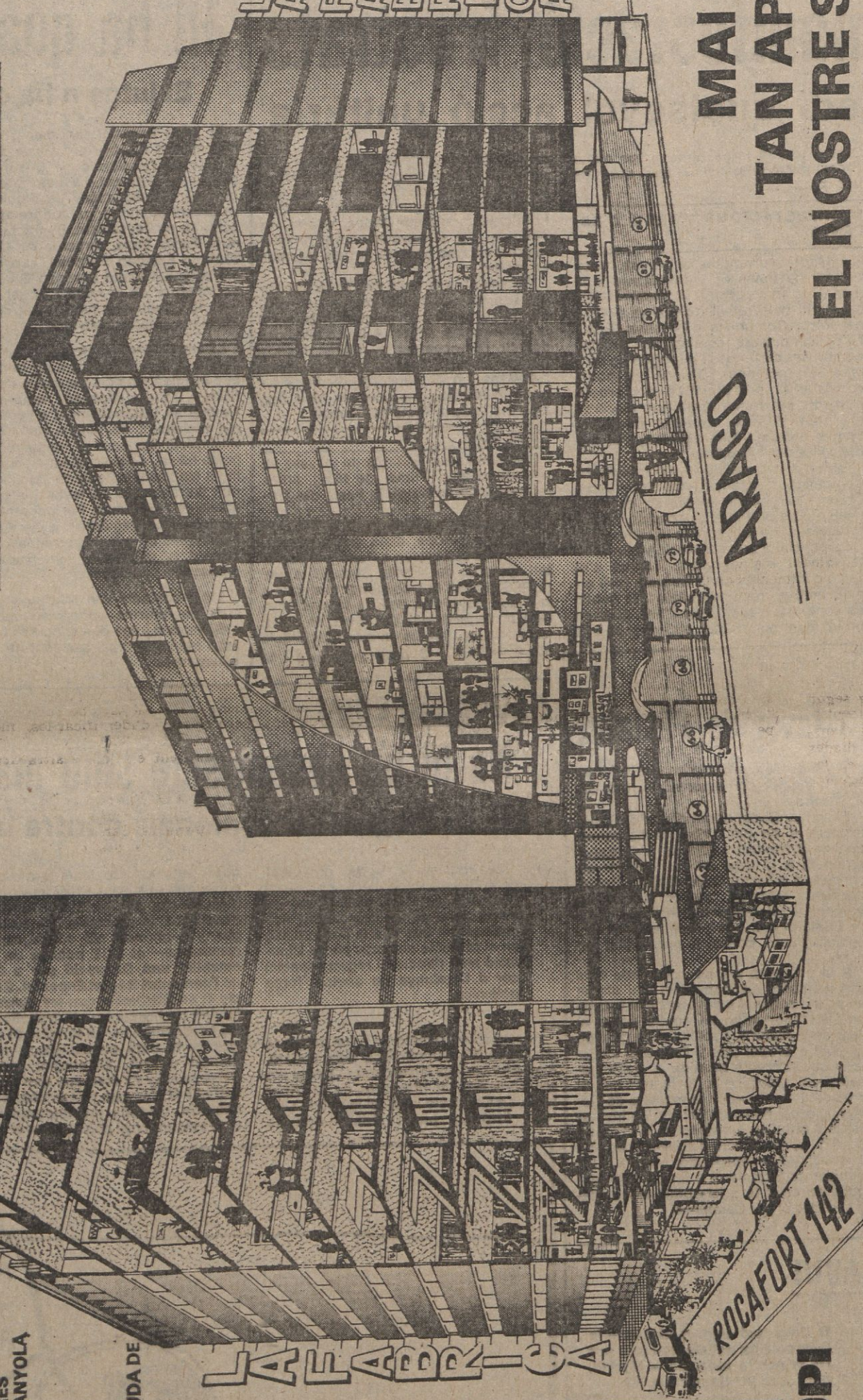

MAI NO FOU TAN APROPIAT EL NOSTRE SLOGAN

COMPRI O NO COMPRI... ¡¡VISITI'NS!!

CADENA PROVINCIAL: CORNELLÀ: PARE MARXENA, 3 • SANT BOI DE LLOBREGAT: ROSSELLO, 205 • SANT ADRIÀ DE BESÒS: VELÀZQUEZ, 7-9 • SANT FELIU DE LLOBREGAT: JOSEP RICART, 22 • PRAT DE LLOBREGAT: URGELL, 38-40 • TERRASSA: Av. del CABDILL, 290 • SABADELL: CALDERÓ, 2-8 • MANRESA: BRUC, 44 • VIC: VIRREI D'AVILÉS • BADALONA: BALDOMER SOLÀ, 1.
CATALUNYA I BALEARS: GIRONA: GUEL, 168, 178 • FIGUERES: MÉNDEZ NUNEZ, 18 • LLEIDA: Av. de MADRID, S/N (Batlle d'Areny, 11) • TARRAGONA: Av. del GENERALÍSSIM, 59 • TORTOSA: Passeig de la PROVÍNCIA, 60-62 • PALMA DE MALLORCA: RAMON BERENGUER III, 28 • MAÓ: BELLAVISTA, 24 • CIUTADELLA: Ctra. de SANT ANDRIA, S/N. • EIVISSA: Ctra. de JESUS, Ctra. de SANT JOAN, KM. 2,400.... I A TOTA ESPANYA

LA REALITAT de "MUEBLES LA FABRICA"

AVUI PRESENTEM LA REALITAT DELS NOSTRES EDIFICIS DE PROPIETAT, ELS QUALS, EN RESTAR ENCLAVATS ENMIG D'UNA ILLA D'EDIFICACIONS, NO PODEN MOSTRAR LLUR IMPORTÀNCIA.

ACTUALMENT SOM CONSIDERATS, AL NOSTRE PAÍS, COM EL MAJOR CENTRE DEL MOBLE. I, AMB EL GRUP QUE FORMEM AMB LES NOSTRES FILIALS, SOM LA PRIMERA ORGANITZACIÓ ESPANYOLA DEL DIT ESTAMENT I UNA DE LES CINC MÉS GRANS D'EUROPA.

ESTEM SITUATS EN LLOC MOLT CÈNTRIC, I AMB GRAN FACILITAT PODEN ARRIBAR ALS NOSTRES EDIFICIS AL TRAVÉS DE L'AVINGUDA DE ROMA, RECENTMENT OBERTA AL TRÀFIC.

IMPORTANT:
PER A DESCONGESTIONAR LA VENDA EN LES HORES PUNTA, LI SUGGERIM QUE EFECTUÏ LES SEVES COMPRES DES DE L'UNA A LES QUATRE AL MIGDIA, DINAT GRATUITAMENT AL NOSTRE «SNACK»

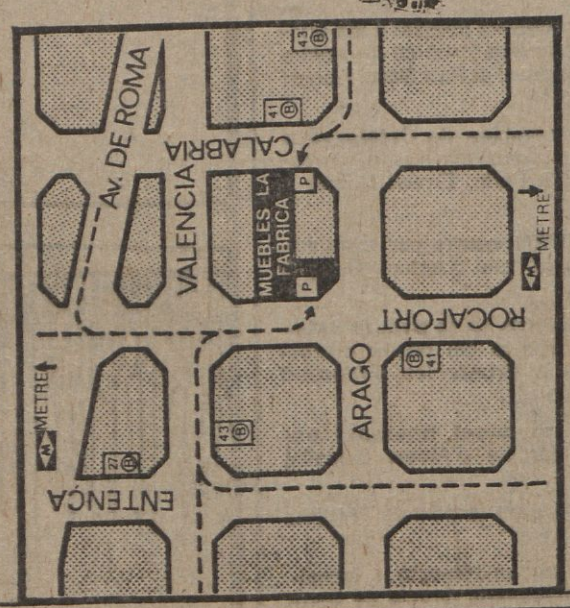

• PARKING PROPI
• SNACK BAR
• OBERT A MIGDIA

MUEBLES LA FABRICA

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 2

El moviment nacional escocès

EL Regne Unit de la Gran Bretanya, model de centralització, es troba cada vegada més desunit. A més de la lluita sense sortida a L'Ulster des de fa set anys, Londres ha de fer front ara dins la pròpia Illa a les reivindicacions nacionalistes d'Escòcia.

Les primeres manifestacions literàries i intellectuals de la consciència nacional escocesa remunten a la mateixa època dels inicis del catalanisme. Però el nacionalisme polític amb suport de masses és un fenomen recent, de la darrera dècada dels seixanta.

En menys de deu anys s'ha convertit en la força política preponderant a Escòcia i ha obligat Londres a oferir una descentarització com a alternativa mínima a l'autonomia demanada pel Scottish National Party, el qual va assolir els seus primers èxits electorals l'any 1967. La ponència presentada per l'escocès Tom Nairn sobre aquesta qüestió al recent Aplec de Ciències Humanes i Socials de Perpinyà, desvetllà notable interès dins el debat sobre la dinàmica i la tipologia dels moviments nacionalitaris i l'evolució dels Països Catalans.

Després de la pèrdua del seu imperi colonial, l'estancament econòmic i l'anquilosi política posteriors expliquen en gran part la lluita de l'Ulster i el desvetllament nacionalista d'Escòcia. La Historia coneix casos semblants: el desenrotllament del catalanisme polític i del nacionalisme base després del 98 amb la pèrdua de Cuba, Puerto Rico i Filipines per la Monarquia espanyola; dels moviments nacionalistes de Bretanya Còrcega i Occitània a l'Estat francés després de la derrota d'Argèria i l'emancipació de les colònies, i se'n podrien citar més exemples.

El fracàs de l'imperialisme exterior posa en crisi les bases de l'imperialisme interior, que semblava consolidat. El domini de les colònies reforçava el domini sobre les nacionalitats minoritàries de l'Estat, i aquest reforça la dominació que les classes dirigents de l estat imperialista exerceixen sobre les classes treballadores de la nacionalitat hegemònica. La fallida del primer afebleix el segon, i la del segon posa en perill la darrera.

La base social del nacionalisme escocès ha radicat inicialment en les classes mitjanes, especialment les de les petites ciutats més que no pas de les grans poblacions com Glasgow. Les perspectives de futur desenrotllament econòmic obertes amb el descobriment de la riquesa petrolífera del Mar del Nord, ha encoratjat la resistència al capitalisme monopolista anglès.

Quina és l'actitud del moviment obrer davant la qüestió? El laborisme, inserit en un estat en crisi, està a la defensiva, no ofereix una alternativa socialista a la situació i bastants dirigents laboristes adopten una actitud tan hostil respecte dels nacionalistes escocesos com dels conservadors. Però la consigna que el petroli pertany a Escòcia i que aquesta font d'energia ha de ser controlada pel poble escocès per al desenrotllament del país tal com fan els països del tercer món, ha obert un debat sobre la dependència econòmica i política. I l'any passat va neixer el Partit Laborista Escocès —sense cap vinculació amb l'anglès— i sembla que creix ràpidament. La classe obrera comença a incorpar-se al moviment nacionalitari i denuncia les contradicciones del nacionalisme escocès petitburgés.

Tom Nairn caracteriza al moviment nacionalista escocès com el d'un país econòmicament més avançat que no el de l'Estat que el domina políticament, i compara aquest cas amb el de Catalunya i Fuzkadi entre 1890 i 1936. El fenomen escocès és el d'un moviment polític basat en un superdesenrotllament dins l'Estat dominador, que tendeix a desequilibrar o a frenar el creixement de la nacionalitat menor. Es una de les dues categories de moviments nacionalitaris que sorgeixen avui a l'Europa capitalista de les multinacionals. L'altre categoria és la del moviments regionalistes o d'afirmació nacional nascuts d'un subdesenrotllament relatiu dins l'Estat a què pertanyen, com és el cas de Bretanya, Occitània, País de Galles i Galícia. A més de l'alienació cultural i lingüística i de la dominació política,reflectida materialment en la notable diferència enetr els impostos a l'estat i els serveis públics rebut a canvi, la colonització econòmica caracteritza aquesta segona categoria. L'emigració porta a l'estancament demogràfic i després al descens de població, les fonts d'energia i les primeres matèries se'n van cap a les regions desenrotllades a costa de la infraindustrialització del país i l'escàs capital estalviat és drenat fora de la regió pels bancs.

Escòcia es troba en condicions de lluitar per no passar de la primera categoria de països dominats a la segona. "Anglaterra imperialista va pendre Irlanda l'any 1922 i ara és a punt de perdre l'Ulster. Sabrà aprendre la lliçó i evitar de perdre també Escòcia?

ALBERT BALCELLS

Bella gent

REBO una gentil lletra d'Emilie Noulet. Ens diu que sí, que podem reeditar en facísimil el text de Josep Carner de 1910, **Bella terra, bella gent,** del qual diu Albert Manent, el carneròleg segur i subtil, que és la quintaessència del noucentisme. En tota tradició hi ha una fabricació d'origen com de les festes dels solsticis, les diades cristianes, com de la lluita cruelíssima, el joc de moros i cristians. I així volem que aquesta **Bella terra** poètica —o sigui, científica per via de pura inducció creativa— serveixi de fonament a la Bellaterra universitària i residencial contemporània, al nostre campus que serà autònom o no serà, el minúscul Berckley del Vallès.

Bella gent! Diu Salvador Giner, i volem que tingui tota la raó, que per això és savi amb glamour i ve de Lancaster amb un perfil de medalla byroniana, que el concepte de "massa" és reaccionari. Demano perdó per la paraula "reaccionari", que ens l'hem etzibada els uns als altres com l'adjectiu compendi de totes les abominacions. Dir reaccionari a l'antagonista és posar-lo en KO dialèctic, sense apel·lació. Doncs bé, cal no utilitzar més la paraula **massa** que ha quedat grollera i anticientífica, malgrat la seva introducció en els textos tan bellament escrits d'Ortega, aquell que descobrírem d'amagat a la nostra adolescència, com descobrírem els mobles de Viena. Realment, la paraula **massa** era excessiva per al nostre petit manual país. Voldríem poder dir "bella gent", o si més no, redescobrir l'encant de dir "gent", que no és vulgarisme, sinó una manera més planera que deu venir de "gens", dels nascuts d'un mateix cep genètic, i, per extensió històrico-cultural allò mateix que reduplicativament es digué "nissaga", paraula que té forma de corona de Jocs Florals. almogavaresca!

Hi ha doncs, ara i aquí, una bella gent. Es hora de perdre la terminologia bèl·lica i excloent, maniquea i desqualificadora, la dels comitès de depuració.

Passem llista a tanta bella gent que és alhora públic, base, estament, aplec, capelleta, grup. Tanta bella gent que ha anat fent per si mateixa un procés de socialització que va més enllà de les definicions sociològiques, dels "status" i dels "rols".

Potser en un temps, les dedicacions professionals eren clares i definitòries: se sabia pel nom de l'ofici o servei allò que feia exactament el ciutadà nomenat. Ara, les antigues professions han esclatat: escriptor, metge, advocat, comerciant, vol dir ben poca cosa. L'escriptor pot ésser autor de sonets, redactor de lleis, inventor d'eslògans. Fins les carreres més tancades, militar o clergue, enclouen sota un nom únic les més variades realitats.

Caldria que la gent, la bella gent, fos identificada no per un nom acadèmic, sinó per un barem, un "rollage" d'actituds, aptituds, habilitats i, especialment, de capacitats de comunicació que ens permetessin d'identificar-los, més que per ells mateixos, per la seva funció social.

Tothom som bella gent en una o altra activitat...

Fa pocs dies que s'ha mort August Vidal. Havia viscut a Moscou gairebé tota la seva vida i, en jubilar-se, va tornar a Barcelona. Traduïa del rus i deia que si s'havia passat tants anys de la seva vida explicant Catalunya i Espanya als russos, era just que el que li restava no emprés explicant-nos Rússia a nosaltres.

Vaig anar a sopar a casa seva —bella gent— només per parlar de Txèkov. Després de beure l'aiguardent i abans de la sopa preparada per Lina, l'August ens féu callar: va apagar el llum, encengué el de l'habitació del costat i va obrir les portes.

—Ara, la mosca marxarà.

Devia ser així. August Vidal va fer a l'inrevés tota l'operació: el llum, la porta, l'altre llum.

Txèkov pur, l'autor senzill i profund de la bella gent.

FREDERIC RODA

Internacionalització i formacions nacionals

L'imperi de les multinacionals ha estat estudiat en molts llibres; l'atenció dels especialistes s'ha dirigit principalment a les questions econòmiques; aquest tema és, sens dubte, de primera magnitud, però pot induir a errors greus si només s'analitza la transformació de l'estructura econòmica aïllada al si d'un país.

El fenomen cal estudiar-lo també —i al mateix temps, en la mesura que metodològicament sigui possible en cada ocasió— en la seva interdeterminació a través de la dinàmica de les classes socials, i sobretot en els seus efectes polítics.

Quant a l'economia, en les publicacions espanyoles s'ha remarcat encara poc, al meu parer, que els grans monopolis transnacionals i, en general, el capital estranger —nord-americà en particular—, en penetrar a les societats subdesenvolupades o d'un desenvolupament baix, dominen sectors clau de les primeres matèries, de la indústria i del comerç, i acaben sotmetent aquestes nacions a un procés de descapitalització i a unes formes de subordinació directes i indirectes als països d'alt nivell d'industrialització.

Ara, aqueixa dependència no s'ha d'entendre com una cosa que domina automàticament un país i l'obliga a passar per tots els plans tàctics i estratègics político-militars de les grans potències. En tota formació nacional, així com en el procés d'internacionalització de la producció, podem remarcar que, si bé hi ha un intercondicionament entre l'estructura econòmica i la política, també hi existeix l'autonomia relativa de cadascuna.

La tendència a la subordinació econòmica d'uns països respecte a d'altres significa, així mateix, que les etapes de crisi poden ser més llargues i més profundes en les nacions dominades, alhora que hi entra la possibilitat que s'hi produeixin tensions socials molt agudes. Però les accions i els enfrontaments entre blocs de classes es plantegen segons l'específica formació política de la societat que sigui, i del seu tipus d'estat.

En aquest sentit, en el seminari sobre les dictadures en què treballo en el departament de ciència política de la Sorbona, sota la direcció de Maurice Duverger, he fet remarcar que algunes zones del món (Amèrica Llatina i alguns països a la vora del Mediterrani), que són, en un grau o altre, econòmicament dependents de l'imperialisme, han estat —i malauradament la majoria s'hi troben encara— sotmeses a un tipus o a un altre de regim ultrautoritari. Però —afegeixo de seguida—, encara que aquests sistemes polítics em semblen condicionats en gran part per la dominació econòmica estrangera, això de cap manera no vol dir que aquestes nacions siguin víctimes d'un fatalisme per sempre. Al contrari: la mateixa polarització econòmica i política pot obrir camins originals per a produir grans canvis socials; la qual cosa depèn, no sols de les autèntiques forces revolucionàries, sinó també d'aquells sectors de la petita i la mitjana burgesia, i en bloc de la burgesia nacional (en estricte sentit polític), que han arribat a ser fecundament conscients de quina és la transformació històrica per la qual avança el món.

Tal responsabilitat col·lectiva és decisivament important i pot arribar a produir efectes extraordinaris, precisament en aquelles formacions nacionals compostes en realitat per diverses nacions i que, per tant, en rigor s'han de conceptuar com a formacions plurinacionals. Es una responsabilitat històrica, perquè en el període que vivim podem remarcar que la internacionalització de la producció produeix una serie de trencaments interns en les antigues unitats nacionals, sobretot en aqueixes que tenen entitats nacionals en certa manera en situació de minoria oprimida (o almenys no reconeguda plenament). Aquesta tendència a la desarticulació de les antigues formes de les nacions burgeses posa un nou replantejament als anacrònics lligams d'aquestes nacionalitats amb les formes d'estat centralitzat.

El fenomen no és un efecte absolutament directe de l'acció dels monopolis transnacionals, sinó un aspecte induït de la desagregació de l'antiga estructura economica nacional, amb totes les conseqüències transformadores dels nivells jurídics i polítics —conseqüència "oficials" però, avui sobretot, "oficioses" i adhuc molt confidencials.

Si bé és cert que, per ara, l'estat nacional "tradicional" és el que objectivament predomina, els canvis infrastructurals, tant nacionals com internacionals, ens porten a reflexionar cada vegada més sobre les necessitats de les reorganitzacions internes i externes de les formes estatals.

SERGI VILAR

BUSTIA

FELICITACIO

La nostra felicitació més efusiva, per aquesta meravellosa realitat que ha estat i que és el nostre diari AVUI i per la senzillesa i qualitat que ha presidit la seva aparició.

AGUSTI MONTAL I COSTA
(Barcelona)

"CLARIS"

Ara que es torna a parlar, per l'organització del futur de Catalunya, cal repassar al setmanarí "Claris" publicat durant la discussió de l'Estatut de 1932, els comentaris resumits, de F. Maspons i Anglasell, per no caure en les irregularitats d'abans.

JOSEP MARTI
(Barcelona)

DESIG

Me ha llenado de alegría la aparición de AVUI, que me ha pillado medio de sorpresa en mi domicilio madrileño. Uno oye hablar de tantos proyectos periodísticos que llega a sorprenderse cuando alguno de ellos llega a buen término.

Confío en que sea un buen instrumento para el mantenimiento de la concordia catalana y española y que hagan gala de nuestro "seny".

F. MARTINELL GIFRE
(Madrid)

SOLIDARITAT

A quarts de tres, absolutament convençuda que m'havia quedat sense diari, vaig anar a veure el meu quiosquer per comprar els llibres de Sant Jordi. Vaig dir-li com estava d'empipada amb mi mateixa per no haver tingut la previsió d'encarregar-li un exemplar. Aleshores va treure un AVUI d'un amagatall i me'l va regalar.

Puc assegurar que el diari va contribuir a la solidaritat humana.

Mª. DOLORS CAMPS i CARDONA
San Just Desvern
(Barcelona)

REVISCOLANÇA

En el transcurs de la meva vida he viscut algunes formes de govern i, sense que això signifiqui cap identificació en qualsevulla d'elles, em dolia la postergació que en aquests últims temps es feia de la nostra llengua en tots els aspectes. Sempre, però, he tingut la seguretat que l'esperit català no moriria mai i que algun dia ressorgiria esplendorós.

SALVADOR LLACH RODO
Terrassa (Vallès Occidental)

Per ésser publicades, les cartes ens han d'arribar amb totes les dades del seu autor, i han de ser breus. Si la seva extensió és excessiva, podran ésser reduïdes per la Redacció.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 3

patents
MAGO
per al seu
AUTOMOVIL

Protectors
MAGO

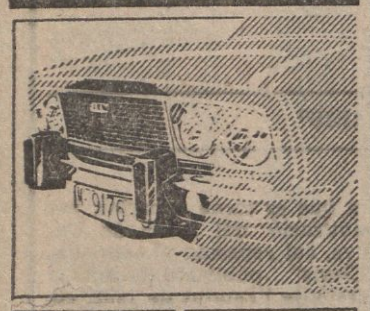

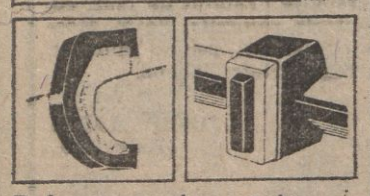

Defensa per al seu cotxe.
Queden protegits:
Para-xocs, fars, etc.
Més seguretat per a aparcar.
Gran varietat de models.

Estoretes
MAGO

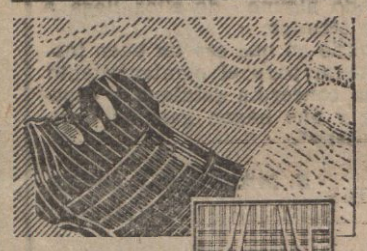

Altament decoratives.

Tires antimareig
MAGO

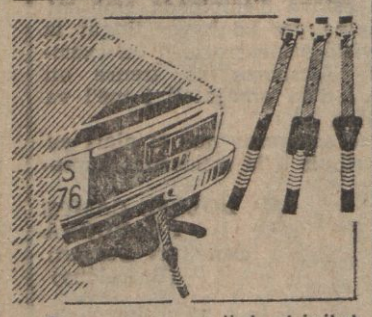

Descarreguen l'electricitat estàtica.

3 Articles amb la garantia de la reconeguda qualitat
MAGO

De venda en establiments d'accessoris per a l'automòbil.

Sol·liciti Catàleg de les especialitats MAGO a l'Apartat de Correus n.º 25 de Vilanova i la Geltrú - Barcelona, indicant la marca del seu automòbil, i rebrà, a més a més, un obsequi amb indicacions útils per als automobilistes.

Senyor .....
Carrer .....
Població .....

ESPANYOL, 1 - ATLETICO, 0

Camí lliure cap a Europa

Si la victòria del Barça al Bernabeu va complicar lleugerament les coses —al Madrid li falta únicament un punt per a ésser campió, recordem-ho—, la derrota ahir de l'Atlético a Sarrià ha deixat pràcticament la situació tal com estava, però amb un partit menys per a la fi.

Centrant-nos en el partit d'ahir, el fet real és que, a part de la victòria, l'Espanyol s'ha assegurat quasi, amb tota seguretat, un lloc per jugar la propera temporada la Copa de la UEFA. I això gairebé justifica del tot l'actual exercici del club de Sarrià.

Des d'un punt de vista estrictament futbolístic, penso que els qui ahir decidiren presenciar el partit a través de la televisió, no es perderen gran cosa. Perquè joc, el que es pot dir joc, a Sarrià no n'hi va haver pas massa.

Ja sabíem per endavant que l'Atlético es jugaria totes les seves possibilitats en el seu clàssic contraatac, tac, que tant bé sol dur a terme. Malauradament per a l'espectacle, això no va fer-ho gaire, i jo diria que expressament va deixar la iniciativa als peus de l'Espanyol, esperant una ocasió decisiva que no arribà.

No hem d'oblidar, però, que l'avançament d'Ortiz Aquino donà més profunditat a un atac que, en tot el primer temps, únicament havia disposat de dues bones situacions per a marcar. Ortiz pel centre i Ochoa —molt més destre que Verdugo, a qui substituí a la meitat del partit— per la banda esquerra multiplicaren unes possibilitats ofensives que van culminar en el gol de Cuesta (19 m.)

Es clar que la major audàcia dels atacs espanyolistes van permetre que els contraatacs de l'Atlético s'aprofitessin d'una defensa més desguarnida per tal d'inquietar Borja. Per això, en aquest període, el joc finalment pogué fer acte de presència. Ayala (3 m) i Solsona (4 m) disposaren de les millors oportunitats.

Guruceta tornà a esser notícia. Ignorà unes mans a l'àrea de l'Atlético, amb la conseqüent protesta del públic, i expulsà Gárate per quelcom que el jugador devia dir-li.

ESPANYOL. — Borja; Ramos, Verdugo (Ochoa), Fernández Amado, Ferrer, Ortiz, Cuesta, Solsona, Caszely, Osorio i Marañón.

ATLETICO DE MADRID. — Reina; Capón, Díaz, Marcelino, Heredia, Eusebio (Bermejo), Leal, Leivinha, Gárate, Adelardo i Ayala (Alberto).

JOSEP PLAYA

RODIER
PARIS

La col·lecció estiu 76
plena de vida i alegre colorit
amb grans novetats per les joves

trilla

Plaça de Calvo Sotelo, 10

P Gratuït en el mateix Ed. Winterthur, entrada c/Urgell

LLESSUI

Pallars Turístico S.A. - Pirineos de Lérida

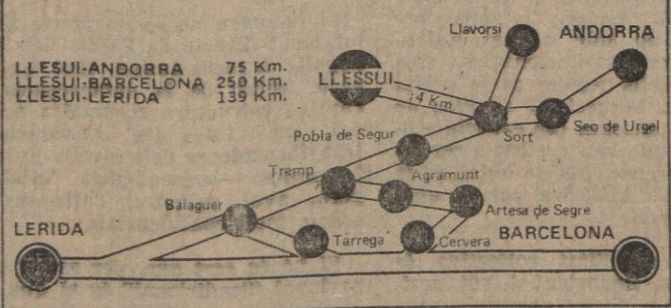

¡PISTA LLIURE!

FI DE TEMPORADA. DIA 2 DE MAIG

GAVA

Fira i concurs d'espàrrecs

Des del passat divendres se celebra a Gavà la tridicional Fira d'Espàrrecs. Segons ens comunica Joan Solé, milers de persones l'han visitat. Com a acte més important, cal destacar el concurs agrícola per les diverses modalitats d'espàrrecs. Aquests han estat els més importants guardons: Lots d'espàrrecs: Jaume Farre; Paneres d'hortalisses: Joan Parés; Treballs artístics: Antoni Tarrida; Premis fotogràfics: Pere Marrugay i César August Cerdàn.

Actuació de Raimon a la TV holandesa

Raimon actuà ahir en un programa especial de varietats, amb ocasió de l'1 de maig, retransmès per la televisió holandesa des del Palau d'Esports de Rotterdam. El programa, era dedicat a la solidaritat amb l'Espanya no oficial i podia ser tambe captat a altres països fronterers

El cantautor de Xàtiva a interpretat "Jo vinc d'un silenci" i la famosa "Diguem no" que aquest cop ha pogut cantar en solitari...

El presentador havia traduït les lletres en neerlandès per al públic assistent i havia fet també referencia a la situació de l'estat espanyol.

PRESOS POLITICS

Els familiars trets de la Mercè

Amics i familiars de presos polítics van tancar-se ahir a la parròquia de la Mercè de Barcelona amb el propòsit de romandre-hi vint-i-quatre hores en dejuni i de cridar l'atenció sobre la situació dels evadits de Segòvia, que foren capturats i ara són en celles de càstic.

La policia va foragitar els que restaven a última hora del vespre.

Sant Pau: Continua la tancada

Ahir al vespre els metges, infermeres i personal de l'Hospital de Sant Pau hi continuaven tancats en senyal de protesta i per manca de solució al conflicte que estan vivint i del qual hem anat informant aquests darrers dies. Diverses associacions de veins de Barcelona, la del Turó de la Peira, del Besòs i de Nou Barris han portat per als tancats aliments i flassades alhora que expressaven la seva adhesió. També va estar ahir a la tarda a l'Hospital de Sant Pau una comissió de representants dels treballadors de sanitat de la Residència de Bellvitge. Al vespre hi havia uns 200 treballadors de l'Hospital de Sant Pau disposats a continuar la tancada indefinida.

Per als socis subscriptors

De la Secció d'Administració de Subscripcions rebem aquesta nota, comunicant:

1. Dels dies 14 al 23 d'abril, els darrers de recepció de títols de Fundador, es reberen més liquidacions i sol·licituds, que no pas durant tot el darrer any sencer. Moltes sol·licituds estaven formalitzades anteriorment, però no es va rebre la liquidació fins aleshores. (Figuraran el seu dia com a Socis Fundadors en posteriors relacions).

2. Des del dia 23 al 29 d'abril s'han rebut milers de peticions de subscripció.

3. Molts telegrames rebuts demanant títols de Fundador ens arribaren sense adreça del remitent i, en alguna ocasió, sense cognoms. També tenim moltes sol·licituds illegibles que cal comprovar prèviament

4. Com que la campanya del diari ha estat llarga, hi ha lògicament un gran nombre de canvis d'adreça, nombre incrementat amb el d'aquells que s'han repensat i demanen de rebre el diari al despatx o viceversa. Actualment la xifra de canvis és angoixant: prop de 3.000!

5. Aquesta acumulació els darrers dies ha motivat visites i trucades telefòniques que, acaparant de vegades les línies, no deixen lloc a trucades de corresponsals, a recepció de notícies, a conferències de l'estranger, i bloquegen el nostre personal administratiu impedint-li precisament de donar curs a l'acumulació de correspondència.

6. Finalment: el procés administratiu en una empresa amb aquesta infinitat de clients (quioscos, distribuïdores, llibreries, i cadascun dels subscriptors) només es pot fer per ordenador electrònic. Es un procés més lent al començament, però l'únic possible.

7. Per a endegar aquesta allau hem agafat un nou local i hem contractat vint-i-sis persones encarregades exclusivament de preparar les fitxes d'entrada de clients (subscriptors) a l'ordenador electrònic.

PREGUEM, PER TANT:

— Que els pagaments de les subscripcions siguin efectuats per Bancs o Caixes d'Estalvis o que almenys siguin demorats, que els subscriptors no vinguin a pagar personalment encara.

— Que tots els canvis d'adreça, aclariments, problemes especials, les peticions, ens siguin fets per escrit i en cap cas per telèfon o visita personal.

— Que els qui encara no han rebut Títols de Fundadors, els qui encara no reben la subscripció a domicili, els qui tenen pendent el canvi d'adreça, comprenguin les raons del retard. Gradualment anirem resolent cada cas particular.

TOTS ELS FUNDADORS HEM DE TENIR L'INTIMA SATISFACCIO DE SABER QUE, DEIXANT AL MARGE POSSIBLES CONTRARIETATS QUE LA COMPLEXITAT D'AQUESTA INICIATIVA I LA ANORMALITAT DE LES NOSTRES CIRCUMSTANCIES COL·LECTIVES COMPORTA INEVITABLEMENT, SENSE LA COL·LABORACIO DE CADASCU, EL NOSTRE DIARI NO FORA POSSIBLE.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 4

Barcelona: no fou possible la manifestació

La policia actuà contra els qui volien seguir la convocatòria

Ahir, diada del Primer de Maig, es van produir diverses manifestacions a tot l'Eixample de Barcelona, des de cap a les onze del matí.

Havia estat convocat un acte unitari per les organitzacions sindicals CCOO, USO, UGT i SOC a les onze en punt. Cap a tres quarts, la policia armada ja va dissoldre una concentració de prop de 2.000 manifestants que s'havien aplegat al carrer del Consell de Cent, entre Aribau i Enric Granados.

La més important de les manifestacions de la jornada a Barcelona es va formar a les 11.55 a la Rambla, davant del carrer del Pintor Fortuny. Eren prop de 2.500 persones que alçaven una pancarta vermella de Comissions Obreres i una altra dels treballadors del Metro amb la inscirpció "Unitat". Començaren a caminar cap als carrers dels Angels, del Carme, la plaça del Padró fins arribar a la ronda de Sant Antoni. Els cotxes havien protegit el recorregut dels manifestants bloquejant els carrers adjacents, de manera que la força pública no els va poder abordar en tot el trajecte. Quan van fer cap a la zona de Sant Antoni i carrer d'Urgell, ja eren dos quarts d'una. A l'alçada d'Urgell-Aragó, la policia va aconseguir de dispersar els darrers escamots d'aquesta manifestació.

TRAFIC FLUID

D'altres intents de manifestació han anat saltant, durant tot el matí fins al voltant de dos quarts de tres, a tota la zona de l'Eixampla, entre el carrer d'Urgell i el passeig de Sant Joan. Es podia observar que els manifestants respectaven la consigna pacífica propugnada pels organitzadors. Entre totes aquestes accions, cal detacar que el tràfic d'aquesta zona havia estat tallat per agents de la guàrdia urbana en els punts neuràlgics. La policia es movia amb una gran facilitat i emprava els habituals mitjans antidisturbis, amb la qual cosa impedí que s'arribesin a concentrar grups improvisats de manifestants.

La força pública va actuar amb una especial contundència, fins i tot contra grups molt reduïts de persones. A l'establiment del Drugstore del passeig de Gràcia, on s'havien refugiat alguns manifestants, la policia va obrir la porta del darrera i, en penetrar-hi, va retenir algunes persones que apareixien amb lesions sagnants.

Un cas semblant es va produir a l'aparcament subterrani d'un edifici situat a la cantonada inferior dreta de la cruïlla dels carrers Mallorca i Via Laietana, d'on després de penetrar-hi, la policia en tragué alguns manifestants, que s'hi havien refugiat, també lesionats.

A la 1.25 a la Diagonal-carrer de Minerva, un autobús del servei urbà de Barcelona va ser buidat enèrgicament per agents de la policia armada. Els ocupants en baixaren sense demostrar cap actitud de resistència.

FERITS

Segons les nostres informacions, deu persones van ser assistides a l'Hospital Clínic de contusions produïdes en el transcurs de la manifestació, una d'elles amb fractura de fèmur produïda per una bala de goma. Tots els assistits van ser donats immediatament d'alta llevat d'una noia que va quedar internada amb commoció cerebral.

A Perecamps van ser assistits cinc policies i un civil, i a l'Hospital de la Creu Roja una persona, socorrista de la Creu Roja.

D'altra banda, l'agència Europa Press ens facilita la nota següent: "Un home jove, de 28 anys d'edat, ha mort aquest migdia —1 de maig— a causa d'haver-se llançat des de la finestra del seu domicili i haver caigut sobre un jeep de la policia armada que era estacionat junt a l'edifici. El fet ocorregué en un pis del número 108 del passeig de Gràcia. El jove tenia, segons sembla, pertorbades les facultats mentals i la seva mare no va poder evitar que es llancés per la finestra."

Segons les nostres indagacions personals, els fets no van ocòrrer al número 108, sinó el número 106 del passeig de Gràcia, on residia el jove mort, al costat del restaurant La Punyalada. En interessar-se pel fet diverses persones, entre elles un periodista del diari AVUI, a policia les va dissoldre enèrgicament.

XIRINACS, RETINGUT

Nombroses persones van ser retingudes en el transcurs de la manifestació tant per policies d uniforme com per agents vestits de paisa. Tenim la certesa de la detenció, amb ingrés a la Direcció Superior de Policia, de la Via Laietana, d'una dotzena de persones.

A dos quarts de tres, forces de la policia armada van fer acte de presència davant la presó Model, on no s'havia registrat cap mena d'incidents en tot el matí. La policia carregà contra una vintena de "captaires de la pau" dels que habitualment es troben en actitud pacifica en aquell lloc. Entre ells es trobava Lluís Maria Xirinacs, que en arribar la policia s'assegué a terra. Fou pujat a un jeep, on fou despullat i aconduït a la Direcció Superior de Policia. Va negar-se a declarar i fou deixat en llibertat a mitja tarda

De noms de detinguts, de moment es coneixen els de Xavier Ollé i la seva muller, Maria Antònia, i la professora de francès Helène Augé. Tots tres anaven junts. Xavier Oller es enginyer, de la junta de l'Associació Nacional d'Enginyers Industrials de Catalunya. El president de l'Associació va fer diverses gestions, sense resultant, interessant-se pels detinguts. Se sap també que fou detingut el fotògraf de l'agència Norma, Alain Detry, després que fou colpejat per un grup de persones de paisa

No s'ha pogut confirmar, però sembla que un grup de periodistes estrangers, que anaven en un petit autobús, van ser retinguts per les forces de l'ordre.

A última hora del vespre a l'embocadura de la Rambla a la plaça de Catalunya hi havia un nombros grup de jeeps de la policia armada.

GENT DE LA CNT

Pels volts de dos quarts de dues, unes quatre-centes persones van acudir al lloc on va convocar manifestació la CNT, al Saló de Victor Fradera. Aquesta manifestació va anar pels carrers de Comerç, de la Princesa, de Jaume I, plaça de Sant Jaume i carrer de Fernando, i es va dissoldre en arribar a la plaça Reial. Segons ens informen persones situades prop de la CNT, la policia va actuar per dispersar-los. A la manifestació portaven tres banderes i dues pancartes.

Nota de la Direcció de Policia

La Direcció Superior de Policia de Barcelona va trametre'ns ahir a la tarda la següent nota sobre el fets de la manifestació del matí:

"A partir de les 10.30 hores del dia d'avui i malgrat l'expressa prohibició de l'Autoritat Governativa d'efectuar qualsevol mena de manifestació pels carrers de la nostra ciutat, s'han detectat en diferentes zones urbanes, principalment a: Via Laietana-Aragó; Passeig de Gràcia-Mallorca; Pelayo-Balmes; Rambla de Catalunya-Diputació, etc., grups de joves d'ambdós sexes que han intentat interrompre el tràfic rodat, la qual cosa ha motivat la intervenció de la Força pública.

Els esmentats grups estaven integrats com a màxim per unes 100 persones, encara que els més corrents només comptaven unes 30, en la seva majoria joves, que llançaven crits subversius, exhibint algunes banderes roges i pancartes, i que en arribar la Força Pública, l'agredien tirant-los boles de ferro, barres de ferro i altres objectes contundents.

En el curs d l'actuació policial es practicaren algunes detencions de persones que foren sorpreses en actitud d'agressió a la Força Pública mitjançant el llançament d'objectes contundents, predominant entre els detinguts molts estudiants, als quals foren requisades cadenes de bicicleta, barres de ferro i navalles, i que una vegada els siguin tramitades les diligències oportunes seran posats a disposició de l'Autoritat Judicial.

No es tenen notícies que hi hagi hagut cap ferit, si bé els integrants d'aquests grups han trencat llunes i vidres d'establiments comercials i de vehicles aparcats, que utilitzaren com obstacles per tal d'entorpir el tràfic.

Es calcula, segons xifres estimatives, obtingudes pels serveis d'observació personal i fotografia aèria d'aquesta Direcció Superior, que la totalitat de participants en aquests aldarulls es pot situar entre 1.500 i 2.000 persones, la majoria d'edats compreses entre 17 i 22 anys."

SUBIRA
MODA INFANTIL
Subirà saluda al poble català i es solidaritza amb la seva cultura

F. FARRE PARIS Via Laietana, 109. Tel. 317-45-93
MATERIALS PER A CLASSIFICACIO I ARXIU FITXES
FITXERS, CARPETES, INDEX, etc.

L'1 DE MAIG

Detenció del secretari d'ACLI

Mobilitzacions combatudes pertot arreu

A Manresa, el divendres al vespre, en un acte amb motiu del primer de maig, organitzat pel SOC, van ser detinguts per la Policia Armada sis presones afiliades a aquest sindicat català, ensemg amb el periodista Adolfo Barricart, una noia que l'acompanyava, i Gian-Pietro Otti, secretari general de les ACLI —organització de masses de l'esquerra cristiana italiana— que es trobava al nostre país invitat per les organitzacions sindicals que van convocar la manifestació del primer de maig.

Ahir, en coneixer-se, la notícia de la detenció, un centenar de persones van tancar-se en una església de Manresa al migdia demanant la llibertat dels detinguts. El secretari general de les ACLI fou deixat en llibertat a última hora del matí.

BAIX LLOBREGAT, TENSIO SENSE VIOLENCIES

Al Baix Llobregat la jornada va transcórrer en un clima de tensió general. A Sant Feliu es concentraren tres-centes persones a la muntanya de la Salut i, segons informa Jordi Torras, alguns dirigents obrers hi van prendre la paraula; a Sant Vicenç dels Horts va celebrar-se un partit de futbol entre treballadors en atur i treballadors de diversos sectors que aplegà vuit-centes persones i en determinats moments es van produir situacions tenses amb les forces d'ordre públic.

SANTA COLOMA DE GRAMENET, CARREGUES I DETENCIO

Aproximadament unes cinc-centes persones van arribar a concentrar-se a la plaça de la Vila i, malgrat la vigilància de la policia, d'altres manifestacions van recórrer els diferents barris de la població. Al Fondo les forces de l'ordre van càrregar contra els manifestants i un noi hi fou detingut; el mateix s'esdevingé a Santa Rosa on explotaren dos còctels mòlotov i als carrers Irlanda i Jacint Verdaguer.

SABADELL, DISSOLUCIO PACIFICA

El manifestants van reunir-se a Ca n'Oriach durant més de dues hores. Es donà lectura a un document de l'Assamblea de Catalunya defensant el dret de la classe obrera a construir el seu propi sindicat, i quan arribà la policia la comissió organitzadora de la manifestació hi parlamentà per tal d'aconseguir una dissolució pacífica, cosa que fou feta mentre un miler de persones recorrien els barris darrera d'una bandera catalana.

MATARO, DETENCIONS

Ultimes notícies confirmen que els vuit treballadors, entre ells López Bulla, detinguts arran de la manifestació del dissabte —segons vam informar en la nostra segona edició d'ahir—, no han estat posats encara en llibretat. Una comissió permanent reunida a l'Ajuntament i formada per membres del Consistori i de l'Assamblea Democràtica de la ciutat està fent pressió perquè les diligències s'accelerin al màxim. El conseller Josep Maria Boixet i el tinent d'alcalde Angel Fàbregues han signat un document, amb altres personalitats demòcrates de la ciutat, per tal de manifestar llur "indignació davant la violència exercida per l'autoritat governativa". Hi ha també, a darrera hora, una protesta del comitè local del PSUC.

VILAFRANCA DEL PENEDES, PETICIO DE CARNETS

Una manifestació va recórrer els carrers cèntrics de la vila i la Guàrdia Civil va demanar els carnets d'identitat a l'interior del Casino i a la Rambla a setze persones que van haver de presentar-se a la caserna i, després de romandre detinguts durant dues hores, foren alliberats. Dilluns al matí catorze d'aquestes persones han de presentar-se al jutjat de guàrdia.

GIRONA, DETENCIONS DE DIRIGENTS

Sis-cents treballadors es van reunir a l'església de Sant Josep en l'acte sindical més important celebrat a Girona durant aquests darrers anys. Cap al migdia les forces d'ordre van aparèixer a la Rambla en un desplegament impressionant, i una persona fou detinguda a la terrassa d'un bar. També foren detingudes vuit persones destacades de l'oposició sindical. Es podia constatar arreu la presència de joves provocadors.

VALENCIA, DETENCIONS I VIDRES TRENCATS

Vint persones, de les quaranta que foren detingudes en diverses manifestacions, han passat a disposició judicial. El dissabte al vespre foren trencats aparadors d'oficines bancàries dels bancs Biscaia, Central i Bilbao.

CASTELLO, VIGILANCIA I MULTES

Les manifestacions han estat dissoltes abans de néixer i els habitatges dels principals dirigents polítics i sindicals eren vigilats per la policia, àdhuc per la Policia Municipal, com és el cas de Vall d'Uixò. Alguns dirigents del metall, entre ells Josep Manuel Miralles i José Aceituno, havien estat prèviament multats amb vint-i-cinc mil pessetes a conseqüència d'una reunió sindical celebrada el passat dia 27 a la catedral.

PERPINYA, DESFILADA SENSE PROBLEMES

Mil persones van participar en la tradicional manifestació convocada per la CGT i CFDT franceses. Els manifestants van recórrer el centre de la ciutat encapçalats pels dirigents sindicals gairebé en silenci. Anaven seguits per un grup d'immigrants castellans que demanaven "llibertat per a Espanya", pel grup d'alliberament de les dones, pels estudiants i per l'extrema esquerra. Al capdavall van desfilar els membres de l'esquerra catalana dels treballadors amb banderes catalanes i cantant cants revolucionaris en català. Llurs eslògans era: "Català, si a casa vols viure i treballar, per teu poble te cal lluitar".

CROMOS I JOCS
DE CARTES
vells
COMPRO. Tel. 241-25-88

GRAN OCASIO VILASSAR DE DALT
Part. ven magnífica finca 7 Ha. amb Masia en molt bon estat, més de 150 arbres fruiters, torrent propi i dos pous, gran bosc amb total panoràmica.
Tel.: 253-08-36

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 5

COL·LEGIS PROFESSIONALS

Nova junta de professors de dibuix

El 8 hi ha eleccions per a cobrir el càrrec de degà

Divendres a la tarda van prendre possessió els membres de la nova junta de govern del Col·legi Oficial de Professors de Dibuix, elegits el 31 de gener passat, excepte el degà, que no ha estat designat encara, ja que dos dels tres candidats que es van presentar per a aquest càrrec, Esther Boix i Roman Vallès, van quedar empatats a 47 vots.

La nova junta, que substitueix l'encapçalada per Anna Maria Guàrdia, que va ocupar el càrrec de degà fins ahir, és formada per: Rosa Gratacós, en el càrrec de secretari; J. Oriol Montserrat, com a tresorer; Enrica Casademont, comptador; Ursicina Amat, vocal 1er; Oriol Nogués, vocal 2on; Ramon Ferran, vocal 3er; Xavier Vilallonga, vocal 4rt; Maria Pilar Sanz, vocal 5è, i Emili Auguet, vocal 6è; pertanyen a l'anterior junta, Montserrat Casademont, Amat Vilallonga.

Quant al càrrec de degà, com que la circumstància de l'empat no és prevista en els estatuts del Col·legi, alguns col·legiats i també la candidat Esther Boix van sol·licitar la convocatòria de noves eleccions per a cobrir aquest càrrec. La junta va adreçar una consulta en aquest sentit al ministeri d'Educació i Ciència i a l'advocat de l'Estat, els quals van respondre que havien de celebrar-se noves eleccions.

DOS CANDIDATS A DEGÀ

A començaments d'abril es va celebrar una assemblea general al Col·legi en el curs de la qual es va decidir que les noves eleccions se celebrarien el 8 de maig.

Un grup de catorze col·legiats, als quals s'han adherit posteriorment divuit més, va presentar Esther Boix com a candidat. La junta ha presentat la candidatura de Paco Medina Benavente, que era el tercer candidat a les eleccions del 31 de gener, ocasió en que va quedar eliminat en obtenir tan sols 21 vots.

Els membres electes de la junta han trigat, doncs, tres mesos a prendre possessió. Segons un assessor jurídic consultat per la junta, de l'article 25 dels estatuts es desprèn que el càrrec de degà pot ésser vacant i, per tant, era possible donar possessió als altres membres electes, sense necesitat que el degà antic hagués de continuar en funcions Així ha estat anunciat a tots els col·legiats per mitjà d'una carta enviada per a la junta ,en la qual se'ls comunicava que divendres tindria lloc la presa de possessió. Fins que el primer càrrec de la junta es cobreixi, i segons estableixen els estatuts, el vocal primer substitueix el degà en les seves funcions. Ursicina Amat és, per tant, des de fa dos dies, degà en funcions del Col·legi de Professors de Dibuix

Davant d'aquest canvi de Junta de Govern, convé recordar que, fins fa uns mesos, l'entitat havia estat molt apagada ja que s'hi duia a terme una molt escassa actitivitat. En el si del Col·legi hi ha, però, un nombrós grup de persones interessades a revitalitzar la professió i a donar un decidit impuls a l'entitat.

La candidatura encapçalada per Esther Boix a les passades eleccions va presentar aleshores el seu programa, en el qual es proposaven un estudi de la problemàtica i necessitats de la professió en els seus aspectes legal, professional i social Aquesta finalitat es concretava en una sèrie d'objectius: incidir en la defensa de la titulació; estudi de la possibilitat d'un canvi de la Universitat Central a la Politècnica; gestionar l'ampliació i extensió del dibuix en els Plans d'Educació, i especificació dels titulats que han d'impartir-lo; potenciació de la investigació professional; creació d'una connexió entre els educadors teòrics i pràctics; col·laboració amb d'altres col·legis i entitats, i participació directa en les activitats culturals i cíviques; proposta de revisió dels Estatuts del Col·legi.

MAJOR DIGNITAT EN LA PROFESSIÓ

L'altre candidat, Francesc Medina, segons m'ha explicat ell mateix, s'ha presentat impulsat per un grup de companys que l'han invitat a fer-ho. Medina afirma que és molt interessat en això que el Col·legi funcioni. A petició d'aquest grup de companys, els va adreçar per escrit el programa que es proposaria de dur a terme, cas de resultar elegit degà. Aquest programa, avalat per cinquanta firmes, es farà arribar ara per correu a tots els col·legiats. Diu Medina que, en cas d'accedir al càrrec, seria **"ferm i liberal en les resolucions; independent responsable en les peticions i negociacions; escrupolós en el compliment dels acords, sempre democràtics, que es prenguessin"**. I serien els objectius primordials: donar una major dignitat a la professió; eficàcia i extensió de la formació estetica a tots els estudis educacionals, presència sense personalismes, del Col·legi, en tots els actes de caràcter cultural, laboral i social; participació i ajut al Congrés de Cultura Catalana: intentar noves fórmules i solucions econòmiques; treball en equip. I, segons m'ha recalcat ell mateix, harmonització de les diverses ideologies o tendències imperants dins el Col·legi.

Pel que fa a la Junta que ara acaba de cessar, cal atribuir-li la consecució d'un local per al Col·legi i l'organització, l'estiu passat, d'un Congrés Internacional sobre la professió.

R.M.P.

Per a un poble que sap beure...

DE LA SERRA

Un autèntic cava.

La comarca, entitat reivindicada

Enric Lluch: La divisió territorial depèn de l'opció política

Com a cloenda del II Cicle de Cultura Catalana que, organitzat pel Col·legi de Doctors i Llicenciats, ha tingut lloc a ESADE, Enric Lluch, professor de Geografia de la Universitat Autònoma, ha pronunciat una conferència sobre **"Pau Vila i la divisió territorial de Catalunya"**.

Més que en la personalitat del geògraf, Pau Vila, que, amb els seus 95 anys es troba en plena lucidesa i activitat, Lluch es va centrar en el tema de la divisió en comarques, avui comunament acceptada per una gran part de la població catalana.

Enric Lluch va fer un ràpid repàs dels antecedents històrics de la divisió territorial. L'any 1600 es comença a parlar de la comarca. **La Renaixença cultural del XIX i el catalanisme polític sorgit a la segona meitat de segle prenen el tema de les comarques com una de les banderes de la cosa catalana.**

Va fer referència al projecte de Constitució d'Estat Català Federal al 1883, en què ja sorgia, com una entitat entre el Municipi i la regió, la comarca **Era ja, doncs, una reivindicació política. I les Bases de Manresa de 1892 ja reconeixen atribucions administratives a la comarca.**

INTRODUCTOR DE LA "SUPERCOMARCA"

—Quino és l'aportació fonamental de Pau Vila quant a la divisió territorial de Catalunya?

—Pau Vila, d'una banda, refusa la visió historicista tradicional de la comarca, que prevén que ja existia a que no variarà mai. Ell distingueix ja la regió natural i la comarca. D'altra banda, afirma que els fets econòmics i socials són els que determinen l'existència de la comarca. Que aquesta té una ciutat que la polaritza i que pot variar amb el temps.

Pau Vila fou l'introductor del concepte de **vegueria o supercomarca.** Com ja havien remarcat ...abans Miquel Santaló o l'historiador Valls i Taberner, Vila veu que entre el nivell inferior (comarcal) i el metropolità (Barcelona) existeix aquest nivell intermedi. **Aquesta aportació de la vegueria havia de permetre d'arribar a les premisses d'una divisió territorial, que quaranta anys més tard contemplem com una obra molt ben feta.**

Aquests idees foren aprofitades després, pels membres de la Ponència de la Divisió Territorial de la Generalitat, creada l'any 1931, de la qual formava part el mateix Pau Vila.

—Van adreçar una enquesta als alcaldes de tots els pobles de Catalunya, en la qual se'ls preguntava sobre el lloc on anaven a mercat, a quina comarca els semblava que pertanyien, etc; a més, van fer una anàlisi crítica de la divisió en partits judicials i una sèrie de viatges d'informació. La ponència va arribar, després de moltes dificultats, a fer un projecte de demarcacions. Més tard van introduir el nivell de les vegueries i les comarques. Aquest projecte va ser més o menys aprovat el 1936, però no va arribar a passar del paper a la realitat.

"Només després del 19 de juliol, la situació territorial va trobar el camí cap a la realitat.

ESTRUCTURAR D'ACORD AMB LES NECESSITATS

—Pau Vila era concient d'això. Que calia establir l'estructuració del país d'acord amb les necessitats socials. El Consell d'Economia creat l'abril del 36, va necessitar una mena de marcs territorials d'actuació, i per això va crear una ponència que estudiés la divisió territorial per tal de poder crear delegacions del Consell d'Economia.

Aprofitant els documents de 1931, s'arriba a la signatura d'un primer decret, per part de Josep Terradellas i Lluís Companys, i d'un segon, per part de Diego Abad de Santillán i el mateix Tarradellas. La implantació de la divisió territorial va ser, però, només parcial.

—Tant l'estatut del 31 com el del 32, feien referència específica a la divisió comarcal de Catalunya?

—No solament els del 31 i 32, sinó també l'Estatut Interior del 1933, establien que la divisió territorial es faria per comarques.

—Actualment, vivim una revalorització de l'entitat comarcal?

—En aquest país hi ha una mena de disciplina col·lectiva que ha fet que economistes, geògrafs, sociòlegs... utilitzessin normalment la divisió comarcal. Ho han fet el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, diversos bancs, la Geografia Aedos, Pierre Vilar... També el Congrés de Cultura Catalana i la Unió de Pagesos, per citar dos moviments més, han adoptat la divisió en comarques. De fet, en el Règim Especial per a Catalunya se seguirà possiblement, d'una forma o altra, la divisió, en comarques, car, hom les sent com una cosa molt vigent.

Durant la seva intervenció, Lluch va parlar de les perspectives que hi ha sobre el tema de la divisió territorial, i cità les opinions de diversos autors. D'una banda, els qui proposen de reexaminar el nivell de la vegueria, com és el cas de Solé Sabarís, o els que propugnen una unitat més petita que la comarca, la **rodalia**, com Joan Solé i Ribé. El grup que inclou Ribes i Piera, Carreras i Puigdengolas, Eugeni Giral i Ernest Lluch, ha fet veure, en canvi, la importància de les àrees metropolitanes i el caràcter que les diferencia de les comarques.

LES AREES METROPOLITANES

—Quines són aquestes característiques diferencials entre la comarca i l'àrea metropolitana?

—L'estructura territorial de les àrees metropolitanes és diferent de la de les altres comarques no metropolitanes, que són una colla de pobles amb un cap de comarca, com per exemple el Penedès, respecte de Vilafranca; les àrees metropolitanes, en canvi, tenen més d'un centre o capital, especialitzat en uns o altres serveis. I es parla del model metropolità o del comarcal.

Força lluny del cas de Sole Sabarís, que és favorable a la divisió territorial en comarques, hi ha el cas del geògraf francès Perrin, que afirma que la comarca correspon a un grau d'economia de base agrària, ja superada.

—Entre tots aquests corrents, quina seria la seva postura?

—Crec que per a revisar la divisió comarcal cal conèixer prèviament quina opció política de fons es vol adoptar, és a dir, l'estructura econòmica i social. Les grans opcions polítiques corresponen a diferents formes de divisió del territori. Mentre l'evolució política no ens porti al moment de conèiexer una acció política de fons, la posició més raonable és d'ulititzar la mateixa opció del 31, implantada el 36. Així com es reivindica l'Estatut com a cosa provisional, també ens pot anar bé la divisió actual fins que uns òrgans de govern definitius no donin les pau polítiques que permetin als técnics de treballar.

ROSA MARIA PIÑOL

ENSENYAMENT

Els comptes de les guarderies

Arran de la concentració de guarderies a la plaça de sant Jaume, el Govern Civil de Barcelona recordava, en una nota tramesa a la premsa, l'existència d'unes subvencions atorgades per la Direcció General d'Assistència Social per tal de contribuir a les despeses de funcionament d'aquests centres.

Indirectament, doncs, es posaven en dubte les reiterades afirmacions fetes per la comissió de guarderies en el sentit que no rebien cap mena d'ajuda i que llur situació econòmica era desesperada.

Ara les guarderies han aclarit el tipus de subvenció que la direcció general ofereix: **"Les ajudes són per a cobrir el dèficit, però cal fer constar que l'any passat aquestes ajudes només cobrien el vint-i-dos per cent de les quantitats demanades, amb una mitjana de tres-centes setanta-una mil pessetes per centre. Tenint en compte que el pressupost annual d'una guarderia no baixa mai dels cinc milions, s'entèn que el veritable sosteniment del centre ha de provenir de les quotes que paguen els pares"**, ha manifestat la comissió Econòmica de les guarderies.

D'altra banda, i per tal de dissipar qualsevol dubte, les guarderies s'han referit també a altres ajudes que reben del Ministeri del Treball per als centres que tenen la qualificació de "laborals", posant en relleu que aquestes ajudes, posat que s'apliquen preferentment a centres que tenen molts nens i pocs educadors, afavoreixen una mena de guarderia "magatzem". Finalment, pel que fa a subvencions d'organismes locals, la comissió econòmica de guarderies assenyala que l'Ajuntament ofereix cent-mil pessetes per a col·laborar a la instal·lació de nous centres, quantitat que és qualificada d'"irrisòria".

Reformisme artístic insuficient

El ministeri d'Educació preveu de reformar els plans d'estudi suara vigents per tal d'incloure una assignatura d'història de l'art i de les civilitzacions al primer curs de batxillerat i una d'història de l'art espanyol al curs d'orientació universitària.

Així el ministeri respon indirectament a la pressió dels estudians i ensenyants de belles arts que veieren amb preocupació la supressió d'aquestes matèries, l'interès de les quals sembla prou evident com ha reconegut el subsecretari Olivencia en dir: **"aquesta formació ha de fonamentar-se en una base humanística a partir dels primers nivells de l'ensenyament."**

Els representants dels departaments d'art de la Universitat i de l'Autònoma, de l'escola de Belles Arts, de la Massana i del congrés de Cultura Catalana, pensen tanmateix que aquest propòsit reformista no pot assolir les seves finalitats mentre no sigui dictada una llei, elaborada per professionals i especialistes de l'art, que estableixi l'aprenentatge del llenguatge artístic. **"La reposició d'unes assignatures teòriques que mai no haurien hagut de desaparèixer no resoldrà res"**, han afirmat aquests representants. **"La història dels fets artístics —diuen— resulta ésser un ensenyament mort per als qui no han estat capacitats per a entendre de manera viscuda el que significa el llenguatge artístic."**

Els representants de l'ensenyament universitari reafirmen, doncs, llur voluntat de continuar el moviment reivindicatiu pels camins legals i àdhuc mitjançant manifestacions públiques per tal com **"només la mobilització activa ha fet reflexionar el ministeri fins ara"**.

HERNIAT

L'aparell "ODRAP" és suau i de la màxima comoditat. Perquè és sense ferros ni ressorts; només pesa 95 grams, sota el banyador es porta sense notar-se. Es pot dormir portant-lo i banyar-se per ser rentadís. Amb "ODRAP" l'hèrnia va reduïda i millorant. Es fabrica a mida, sota prescripció facultativa. "ODRAP" Travessera de Gràcia, 10 pral. (al costat Calvo Sotelo). BARCELONA - 6. Autorització D.G. Sanitat 580. Consulteu al vostre metge. Horari 10 a 1 i de 4 a 7.

AUTOMOBILS DU-PRE

SEAT 1430 B-N
" 127-2 PL B-AD
" 600-E B-900
RENAULT R-8 B-O
AUSTIN VICT. L B-U
SIMCA 1200 GLE B-L

C/. Mallorca. 610-612

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 6

Els altres escombriaires de la ciutat

Són constituïts en cooperativa amb uns assalariats

La vaga dels escombriaires, que ha deixat tota bruta la ciutat de Barcelona els primers dies d'aquesta setmana passada, ens ha fet conèixer els altres brossaires. Els de la **Cooperativa de Limpieza Domiciliaria.** S'encarrega de recollir la brossa de l'altra meitat de la ciutat.

El nom de cooperativa és enganyador, perquè dóna entenent que els treballadors mateixos són els amos. Però resulta que té més de mil obrers assalariats. El negoci és per al centenar de propietaris de camions, que es reparteixen els beneficis segons el nombre de vehicles i de tones recollides.

EL CARRET I EL CAVALL, LA CASETA I L'HORTET

La cosa començà uns quinze anys enrera. Hi havia una sèrie d'escombriaires "d'artesania". Tenien el seu carret amb cavall i abocaven les escombraries al pati o hortet de casa seva. Feien el negoci amb els materials comercialment aprofitables, que triaven dels munts de deixalles. Però amb els plans de desenvolupament, el sistema resultava anacrònic.

Una sèrie d'aquests propietaris de carro de la brossa va pensar comprar-se un camió amb els diners que havia arraconat. I van tenir la pensada de formar una cooperativa. Van parlar amb l'Ajuntament de Barcelona, i van fer un contracte. Se'ls encomanà un sector de la ciutat. Cada camió havia d'anar a descarregar una quantitat de tones de deixalles a l'abocador municipal. Però la resta es podia deixar al pati de casa.

LA COOPERATIVA SOBRE RODES

De tona en tona, el negoci va progressant. Alguns cooperativistes compren més camions. Com que no els poden conduir tots a la vegada, han de llogar mà d'obra. També en cal per a posar la brossa dins el camió. I així ja tenim la cooperativa que ha esdevingut una mena de societat anònima amb accions de quatre, sis o vuit rodes.

En general, els camions de la Cooperativa són més petits que els de FOC. Cadascun té un itinerari assenyalat i el fa en dos o tres viatges. Amb quatre hores, més o menys, ja tenen la feina llesta. Això permet al personal practicar el "pluriemplegament".

PROBLEMA HUMA: LUMPEN I SOBRESOU

Un peó de recollida d'escombraries cobra unes dotze o tretze mil pessetes mensuals per quatre hores diàries de feina. De les 10 del vespre a les 2 de la nit. Els diumenges fan festa, però el dilluns tenen el doble de brossa per recollir.

Un peó de la Cooperativa ens ha dit que ells són una mena de subproletariat que —en general— es pot considerar "lumpen" de la ciutat. Alguns són analfabets i desconeixen molts dels seus drets i les possibilitats de defensar-los. Si algun d'ells ha estat acomiadat, difícilment troba feina fora de la cooperativa. Excepte la que ja tenien, perquè quasi tothom té un segon treball durant el dia.

Els conductors de camions, a més d'algun fill dels "cooperativistes", són conductors de la SEAT, taxistes, conductors d'autobusos, etc., que es fan aquest sobresou nocturn. Cobren setze mil al mes.

NEGOCI DE RECUPERACIO

A més dels milions que l'Ajuntament dóna a la Cooperativa, en virtut del contracte i del tonatge de brossa recollida, hi ha un altre negociet amb les deixalles. El cartró i el paper, el metall i altres materials es cotitzen diversament a diferents temporades. Ara el cartró i el papel estan per terra. Però encara hi ha coses que val la pena de comercialitzar. Els hortets o "corralets" encara perduren. Amb la conseqüència de rates, pudor i perills d'infecció per a les cases veïnes. Malgrat tot, el contracte només obliga a descarregar una quantitat de les tones recollides. Un cop pesats els camions, hi ha manera d'endur-se'n algun a casa i abocar-lo al corralet.

Fa un any, aproximadament, que es va inaugurar un forn crematori de brossa al Besòs. De les calories que produeixen les deixalles, se'n treu energia elèctrica. Abans de cremar-ho, unes màquines trien el vidre, cartró, plàstics, etc. Tot això també dóna beneficis a l'empresa del cremador.

Quan els camions arriben al cremador, aboquen la brossa en una mena de pou. Després una màquina la va tirant al forn. Com que no es pot cremat tot el que es recull a la ciutat —el forn no dóna l'abast per a tota la brossa de Barcelona—, se'n prepara un altre cap al Llobregat. Mentrestant hi ha l'abocador de Garraf que engoleix la gran majoria de deixalles. Amb les conseqüències ecològiques que tothom sap.

COM UNA GRAN EMPRESA SENSE CONFLICTES LABORALS

La Cooperativa ja funciona com una gran empresa. Sense problemes laborals. Perquè tots els llogats treballen en altres coses durante el dia. No tenen enllaços sindicals ni convenis col·lectius. Signen uns fulls de salaris on consten cinc-centes pessetes per les festes que no han treballat, però de fet, aquesta quantitat, la reben englobada en les dotze o tretze mil de cada mes.

J. SUBIRA

Dues pel·lícules amb problemes de censura

Diversos professionals de la cinematografia, tècnics, realitzadors, crítics i assagistes han fet pública una carta en la qual informen l'opinió pública dels problemes que tenen dues pel·lícules.

Les dues pel·lícules, realitzades a Barcelona, **Iconockout**, de José María Nunes, i **Las largas vacaciones del 36**, de Jaime Camino, tenen seriosos problemes de censura, de manera que els n'ha estat prohibida l'exhibició a les nostres pantalles per l'actitud, una vegada més, prohibitiva, del Ministeri d'Informació. En el cas de **Las largas vacaciones del 36**, a aquest film, que ha estat convidat especialment a participar en el pròxim Festival Internacional de Canes, li tallen així la possibilitat de presentar-se a l'esmentat certamen.

"Si l'acció repressiva de la censura és rebutjable per ella mateixa —diuen—, creiem que cal denunciar-la amb la màxima claredat en aquests moments en què, en els sondeigs de l'opinió pública efectuats pel mateix Ministeri d'Informació, la immensa majoria es defineix categòricament a favor de la més àmplia llibertat d'expressió cinematogràfica."

Per això acaben demanant una vegada més el dret de l'autor a manifestar-se lliurement i reclamen de l'Administració l'autorització de les dues pel·lícules esmentades per a la seva lliure exhibició, sense cap mena de mutilació, al territori espanyol i a l'estranger.

AVUI

cafe SOLEY

DEMA

cafe SOLEY

SEMPRE

cafe SOLEY

BARRIS DE BARCELONA

Un Institut per al novè

Els veïns volen que en garanteixin la construcció

Fa dos anys que les associacions del districte novè —40.000 habitants— porten a terme una campanya per aconseguir un Institut d'Ensenyament Mitjà, car no n'hi ha cap.

Els més propers són el del Guinardó —Sant Josep de Calassanç— i els de la Verneda —Infanta Isabel i Joan d'Austria—, i quan va sortir a informació pública el Pla Viola, els veïns van reivindicar el solar d'uns laboratoris que marxaven de la plaça Garrigó, entre La Sagrera, Vilapiscina i el Congrés. No hi va haver res a fer, i ara s'aixequen al solar uns mastodòntics habitatges, gràcies a les llicències concedides cuita-corrents pocs dies abans de sortir a informació pública el Pla Comarcal.

Finalment els veïns han aconseguit la promesa que es farà un Institut a la cruïlla Passeig de Valldaura —Avinguda Río de Janeiro— a la Guineueta, però l'inici de les obres s'endarrereix més del compte. Les associacions de Sant Andreu, Porta, Vilapiscina i La Sagrera van insistir prop del delegat de Cultura, Udina Martorell, i aquest els va convocar dos dies abans de Sant Jordi al solar perquè l'empresa constructora els donés garanties. A última hora, la constructora no va voler, però, parlar amb els veïns, i aquests continuen sense altra cosa que la promesa que les obres començaran pel juny i que pel setembre hi haurà 350 places de BUP en pavellons prefabricats. També els han promès que, si no fos possible d'iniciar les obres al lloc previst, les farien pel juny als terrenys de la RENFE. Els veïns volen més garanties i han fet una nota pública exigint-les.

LES CORTS: PROMESA NO CUMPLIDA

L'Associació de Veïns de les Corts ha desenterrat un oferiment del president de la Diputació "d'unes sales que tinguin capacitat de cent places per a una guarderia" —segons consta en una acta de la junta municipal del districte. Aquestes sales serien les de la Casa de Maternitat, ara en període de desocupació, i l'oferiment anava acompanyat d'una promesa concreta: "El senyor Samaranch manifesta que els plànols estaran realitzats el mes de setembre vinent".

Ara, al cap d'un any, l'Associació de Veïns s'ha adreçat a la Diputació per tal de conèixer els motius pels quals la promesa no ha estat una realitat.

Cicle sobre economia

Un cicle de conferències sota el títol de "Programes econòmics en l'alternativa democràtica" tindrà lloc durant els mesos de maig i juny organitzat per la Comissió de Cultura d'Estudiants i el Departament de Política Econòmica de la Facultat de Ciències Econòmiversitat de Barcelona.

ques i Empresarials de la Uni-

El cicle constarà d'onze conferències, que se celebraran a la mateixa Facultat, a dos quarts de vuit del vespre. Les dates i els ponents previstos són els següents. 5 de maig, Jordi Solé Tura; 6 de maig, Josep Pallach, Amadeu Cuitó, Joan Majó i Fabià Estapé; 11 de maig, Joan Reventós i Narcís Serra; 13 de maig, Miquel Roca i Junyent; 14 de maig, Anton Cañellas i Santiago Guillén; 18 de maig, Francisco Fernández Ordóñez; 21 de maig, Armand López Salinas i Cercle d'Estudis d'Economia; 25 de maig, Jaime Cortezo; 26 de maig, Miquel Boyer; 2 de juny, Raul Morodo i Manuel Sánchez Ayuso, i 4 de juny, Nazario Aguado i Joan Anton Sánchez Carreté.

Homenatge a Joan Vallvé Creus

Fou president i degà d'Enginyers

"L'Associació i el Col·legi d'Enginyers ens volíem reunir aquí per oferir el nostre homenatge i el nostre agraïment a un home que ha dedicat 30 anys de servei als companys en diversos càrrecs de les nostres entitats, arribant a ocupar-ne fins fa ben poc la presidència i el deganat", va dir el president de l'Associació d'Enginyers de Catalunya, senyor Jaume Bassa, en l'acte d'homenatge a Joan Vallvé Creus.

Van assistir a l'acte nombroses personalitats i representants de Col·legis Professionals i més entitats oficials i ciutadanes: Amics de la Ciutat, Omnium Cultural, F. C. Barcelona, Jove Cambra, Cercle d'Economia...

Jaume Bassa va dir també que **"en Joan Valvé fou elegit degà del Col·legi el novembre de 1966, aviat farà 10 anys, i hi va entrar amb una gran experiència d'anys de presència a la Junta, però alhora amb una clara orientació renovadora. La renovació és sempre necessària, però hi ha situacions que la fan urgent. Això passava a les nostres entitats fa deu anys. Llavors, tot depén que es trobin els homes que facin possible el canvi. El Col·legi i l'Associació van tenir aquesta sort i, presidint-ne el canvi, sorgí una personalitat excepcional".**

Va acabar dient que Joan Vallvé havia obert les portes del Col·legi **"fins on calia i tal com li fou possible en cada moment. De bat a bat quan ha pogut, una escletxeta quan més no era possible, buscant sempre la defensa de la veritat fent costat a la promoció del drets individuals i col·lectius, reclamant l'exercici de les llibertats cíviques, posant, en definitiva, l'Associació i el Col·legi, d'acord amb el desig de la majoria del nostre col·lectiu, en autèntica actitud de servei a la societat i al país. Ha deixat un Col·legi i una Associació oberts, dinàmics, inquiets, constructius i democràtics".**

Després va parlar el degà del Col·legi, senyor Joan Miró, i finalment va prendre la paraula el senyor Joan Vallvé Creus, que agraí a tots els presents l'homenatge.

BREU

ASSEMBLEA COPEF. — Dels dies 6 al 8 de maig la Conferència de les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació del Sud-oest de França i del Nord i Est d'Espanya (COPEF) celebrarà, a la seu de la Cambra de Comerç de Barcelona, la seva X Assemblea general. En són els objectius principals: intensificar les relacions de bon veïnat entre la gent que viu a banda i banda del Pirineu, i intensificar totes les relacions econòmiques, turístiques i culturals, en els seus aspectes més amplis, entre l'estat francès i l'espanyol.

MERCATS. — Organitzat per la Cambra de Comerç, tindrà lloc, entre els dies 17 al 26 d'aquest mes, un curs sobre mercats d'origen i de futurs. El curs és patrocinat per l'Institut de Reforma de les Estructures Comercials del Ministeri de Comerç i té com a objecte l'anàlisi de la problemàtica plantejada a l'empresari per l'actual situació del mercat mundial de matèries primeres. El curs intrà lloc a la seu corporativa de la Cambra, Casa Llotjà del Mar.

MULTINACIONALS. — Per a demà dilluns, dia 3, la Fundació BCD ha organitzat una Jornada de Discussió sobre la problemàtica de les societats multinacionals i les seves relacions d'intercanvi tecnològic, sota el títol genèric "L'empresa, la tecnologia i el disseny: independència, substitució i creativitat". Hi participaran personalitats vinculades a l'administració i a la Universitat, juntament amb directius d'empreses multinacionals instal·lades a l'estat espanyol. Hi intervindran amb ponències els economistes Joaquim Muns, Josep Jané i Solà i Francesc Granells; i els directors generals de Transaccions Exterios, Promoció Industrial i Tecnologia, i Política Científica, oferiran l'actual postura de l'Administració davant tots aquests problemes. La Jornada, que patrocinen la Universitat de Barcelona i la Cambra de Comerç, tindrà lloc a l'Hotel Princesa Sofia a partir de les 10 del matí.

HABITACIONS JOVENILS
A MIDA
DORMITORIS MULTIPLES
CAMBRES-ESTUDIS
PROJECTATS I DISSENYATS EN CADA CAS
INFORMACIO T. 300 02 90.
HORES TALLER

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 7

SANT CUGAT DEL VALLES

Els veïns contra el consistori

No es va voler incloure en l'ordre del dia una petició d'amnistia

L'Associació de Veïns de l'Estació de Sant Cugat del Vallès ha cursat una lletra a l'alcalde, exigint que aquesta sigui llegida al ple, en la qual es fa esment de l'esperança que representava la substitució de l'alcalde Barnils per l'actual.

S'hi parla de la "...impenetrabilitat del consistori anterior" i que aquestes esperances, en certa manera, en principi es confirmaren, però que ara semblava que, sigui per pressions del consistori que és el mateix d'abans, sigui pel que sigui, el ple de l'Ajuntament rebutja les peticions de l'Associació.

L'Associació, en la seva carta, és dol que fos denegada la petició de canvi d'horari dels plens per tal que un major nombre de santcugatencs hi pogués participar. Fa després referència a dues peticions d'amnistia, i reconeix que la primera podia haver-se interpretat malament per culpa de la forma en què era redactada, i quant a la segona petició, diu la carta: **"Si tot el que han dit es prou expressiu per a judicar de forma negativa el Consistori, creiem que és inqualificable la manera com va tractar-se de la nostra reiterada petició d'incloure una moció en l'ordre del dia, referent a la sol·licitud d'amnistia —que molts municipis han fet al Govern—, la derogació de jurisdiccions especials, consecució de les llibertats d'expressió, manifestació, reunió i associació, així com que els càrrecs públics siguin elegits per sufragi universal. ¿Hem d'interpretar que res de tot el que exposa'vem interessa al consistori local, o és que la seva postura és de total intransigència davant aquests sol·licituds fins a tal punt que no vol ni mencionar-les en tot el decurs del ple?".**

Finalitza la carta demanant que consti l'opinió de repulsa i censura per l'actuació del ple anterior en l'acta de la propera sessió.

Ara veurem quin cas fa el consistori d'aquestes peticions, car molt es tem que tot no acabi com van acabar d'altres peticions anteriors: amb el refús implícit o explícit d'aquestes.

JOAN TORTOSA

...i per descomptat enquestes en català!

ENCUESTA

Entrevistadores Profesionales s.a.

Diagonal, 520, 4.ª planta, teléfono (93) 228 71 05 (tres líneas) - BARCELONA-11

Torre de Madrid, 7, oficina 5, teléfono (91) 248 62 57 y 248 96 86 - MADRID-1

FARMACIES

BARCELONA

EN SERVEI D'URGENCIA
Obertes de 9.30 matí a 10 nit

ARBESTAIN. — Calderón de la Barca, 86 (Carmelo)
ARRANZ. — Còrsega, 526 (Marina)
BARCELO. — Gran Via, 1.113 (Cantabria)
BRUNA. — Ferlandina, 49 (Luna)
CASALS. — V. Augusta, 276 (Tres Torres)
ESPINOSA. — Portaferrissa, 1 (Rambles)
FORNT. — Avda. Meridiana, 510 (Malats-Servet)
FRISCH. — Cardenal Reig, s/n (Sant Ramon Nonato)
GARCIA. — Guadiana, 39 (Sants)
GARCIA-VALDECASAS. — R. Bassas, 20 (Inst. Frenopàt.)
GONZALEZ. — Avda. Roma, 18 (Llansà)
JO. — Paralelo, 131 (Cine Amèrica)
MARTI. — Via Augusta, 103 (Lincoln)
PAYTUVI. — Dr. Sampons, 103 (Sant Narcís)
SAGUES. — Amèrica, 47 (Rambla Volart)
SANCHEZ. — Arenys, 108 (Plutó)
SOLANA. — Girona, 90 (Aragó)
SOLDEVILA. — Sabastida, 5 i Passeig Maragall, 312
VALENTINES. — Gongora-Almagro (Verdú)

Obertes tota la nit fins a les 9.30 del matí

CENTRE D'ESPECIFICS PL. ROVIRA
FARM. DURANY SUC. GASSIOT
Plaça Rovira, 11 Tls. 213-30-12 i 213-19-30
CENTRE D'ESPECIFICS PROVENÇA
FARM. DR. SUÑER. Tel. 257-53-73
Passeig Gral. Mola, 11 i Provença, 370
FARM. MARTI LLEDO. Tel. 215-19-59
Passeig de Gràcia, 59. Tel. 215-11-05
FARM. DR. SERRA. Tel. 227-01-71
Avda. Generalíssim, 478 cant. V. Augusta
FARMACIA FERRER
Muntaner, 393. Tel. 211-29-83
FARMACIA M. C. PI FIGUERAS
Casp, 151 cant. Marina. Tel. 225-42-98
FARM. R. BONET PUNCERNAU
Aribau, 36 cant. Consell de Cent
Tel. 254-09-05
FARM. M.ª J. CAMPS. Tel. 227-27-60
Planeta, 39 (M. Pelayo-Plaça Sol)
FARMACIA REIG LOPEZ
Major de Gràcia, 58. Tel. 227-35-42
FARMACIA A. FERRAN RUVIRA
Escòcia, 71 i 73. Tel. 251-45-23
FARM. R. SANTAMANS. Tel. 225-09-58
València, 440 (Sardenya-Marina)
CENTRE D'ESPECIFICS BONANOVA
FARM. P. SOLER VILARET. Tel. 247-80-32
Plaça Bonanova, 6 (final Muntaner)
FARM. CARMEN ARRANZ BAYOD
Còrsega, 526. Tel. 235-82-99
FARMACIA PELAYO RUBIO
Plaça Real, 13. Tel. 318-33-48
FARMACIA MARGARITA CARDONA
Ballester, 31. Tels. 212-30-23 i 212-08-09
FARM. SASTRE COSTA. Tel. 247-04-37
Gral. Mitre, 121 (Muntaner-Mandri)
FARM. C. ESP. MONTSERRAT
M. I. ESPINOSA GIMENEZ
Rambles, 118 xamfrà Portaferrissa, 1.
Tels. 302-10-19 i 302-43-45
FARMACIA LLORET
Ronda Sant Pau, 51. Tel. 241-25-25
FARMACIA A. DE LA SOTILLA
Avda. José Antonio cant. Viladomat.
Tel. 223-36-43

METGES D'URGENCIA	321-21-21
Centre Av. Sarrià, 30	321-21-21
Ambulàncies	321-21-21
METGES D'URGENCIA	212-85-85
AMBULANCIES	212-84-84

XALETS PRACTIC
Mandri, 62-BARCELONA

BREU

CINQUANTENARI. — Enguany es compleix el 50è aniversari de la fundació de la "Géologie de la Mediterranée Occidentale", que va iniciar les seves activitats amb el nom de "Géologie des Pays Catalans", tal com la concebé el seu fundador, J. Marcet i Riba. Per imperatius polítics, l'any 1928 canviava el nom pel de "G. de la Mediterranée Occidentale". Els continuadors de Marcet han acordat ara retornar definitivament al nom original de Països Catalans, com una primera manifestació dels actes a celebrar.

Jorba Preciados

Els magatzems de Barcelona

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 8

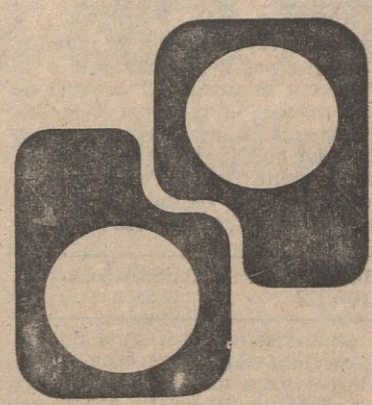

busquets

Sanejament, aixetes i tots altres articles del ram, nacionals i d'importació d'alta qualitat

Sala d'exposició: BALMES 330-332 Telèfon 212-80-39

Casa central. BADAJOZ, 160. Telèfons 246-32-04 i 246-42-00 (10 línies)

BARCELONA

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 9

AGENDA

ALACANT, 12: Concert de la Coral Sant Jordi organitzat pel Cercle Català a l'Aula de Cultura.

ARTESA DEL SEGRE, 22: Sopar popular i de germanor com a clòenda de la Setmana del Llibre, a l'Hostal de la Palma.

BARCELONA, 18: Al Saló de Cent de l'Ajuntament, festa literària dels Jocs Florals de Barcelona, en l'any CXVIII de llur celebració.

BEGUES, 18.30: Recital de cançó a càrrec dels cantants Xavier Ribalta i Joan Isaac, al Cinema.

LA BISBAL: Acte informatiu sobre la campanya de protecció de Les Gavarres a càrrec de la seva comissió gestora, al Foment Catòlic.

LA GARRIGA, 16,30: IX Trobada de Corals Infantils de Catalunya, amb la participació de les de Vilarodona, Ripoll, Caldes de Montbui, La Garriga i la coral Cu-cut de Barcelona, al pavelló de col·legi Alpe.

MATARO: Clausura de l'"Exposició de titelles i capgrossos".

18: Recital del cantant aragonés José Antonio Labordeta a la Sala Casal.

RIPOLL, 13: Repartiment de premis del concurs de dibuix i redacció, organitzat per Joan Amils dins la campanya d'homenatge a Jacint Verdaguer.

SANTA COLOMA DE GRAMANET, 11: Festival a la sala d'actes de l'INEM "Puig Castellar" en què intervindràn els cantants Elisa Serna, Jorge Melgarejo i "Carmen y Jesús".

SANTA EULALIA DE RONÇANA, 13: Concert de música de cambra, interpretat per "Trio Barroc", a l'església parroquial.

TARREGA: IX Trobada de Corals Infantils, amb la participació de les d'Altafulla, Arboç, Berga, Castellserà i Verdú.

TERRASSA, 18.30: Repetició del Desè Concert de la Mare de Déu de Montserrat, pel "Cor Montserrat", a la capella dels Pares Carmelitans.

DEMA

BARCELONA, 10,30: Dins la II Setmana de Cultura Catalana, taula rodona a la Facultat de Dret sobre "Aspectes jurídics de l'Estatut d'autonomia", per Agustí de Semir, Josep i Luís Sureda i Jordi Solé Tura.

12,00: A la Facultat de Dret, recital d'Ovidi Montllor.

19,30: El director general de Cultura Popular, , Miguel Cruz Hernández, inaugurarà, al Saló de Cent de l'Ajuntament, el III Simpòsium Nacional d'Antropologia Filosòfica.

19,30: Conferència de l'advocat, Enric Leira sobre "Actualitat política", a la seu del Club d'Amics de la Futurologia, Gran Via, 608.

20: A ISPA, Amigó, 17-19, "La natura de la démarche anthropologique", dins la setmana intensiva sobre Antropologia Cultural i Política que imparteix el doctor Georges Balandier.

—A l'Ateneu, Teresa Pàmies i Víctor Alba participaràn en una taula rodona sobre els fets de maig del 1937. Hi actuarà de moderador el professor, Albert Balcells.

20: A l'Aula Magna de la Universitat Central, "El Congrés de Cultura Catalana a la Universitat", amb Fabià Estapé, Lali Vintró, Ignasi Vila, Josep M. Castellet i Xavier Folch.

—Reunió mensual de les Comunitats de Base, a la sala Newman; Mn. Casimir Martí parlarà sobre "La comunitat de creients i el seu comportament en una societat d'estructura democràtica".

MANRESA. — Inici d'un cicle de conferències sobre els subdotats i llur problemàtica, amb la intervenció del conferenciant Alvar Montferrer, que parlarà sobre "Visió actual de la deficiència mental".

MATARO. — **20:** Exposició d'Art català no figuratiu a la Biblioteca Popular; a les 22: conferència sobre l'Art català (no figuratiu (pintura i escultura).

VINEBRE

Quelcom més que un recital

L'actuació d'Ovidi Montllor, un èxit

El divendres, prop de mitjanit, el poble de Vinebre i la comarca de la Ribera d'Ebre van vibrar com mai durant el recital d'Ovidi Montllor, organitzat pel Club de Joves i el Casino d'aquest poblet, en un acte celebrat en una data i dins d'un marc geogràfic de reivindicació comarcal i autonòmica per part de les forces democràtiques, en contra de la proposta d'algunes autoritats de desmembració de l'esmentada comarca, les quals eren contràries fins i tot al Règim Especial per Catalunya.

Eren prop de les dotze de la nit, i sota una pluja fina, les banderes catalanes que penjaven pels carrers es mullaven. Per les parets, força quantitat de cartells anunciant l'acte. Dins del Casino, més de dues-centes persones provinents de tres comarques afirmaven amb llur presència la consciència nacional que quedava reflectida dalt l'escenari amb aquest simple, però definitiu, lema: "SOM". I allí eren, i hi eren —barrejats amb un voleiar constant de draperies catalanes—, ciutadans d'aquelles terres representants de forces polítiques i del món pagés, però sobretot molta gent jove, que per primera vegada des del 39, podia expressar clarament a llur pròpia comarca els crits de "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia".

UNA PANCARTA ILLUMINADA

Una pancarta il·luminada demanava Ajuntaments democràtics i era il·luminada pels llumins dels qui volien ser-hi dignament representats. El permís del recital arribà a les vuit del vespre, procedent de Madrid. Hi havia expectació. Pel fet que era alguna cosa més que un recital, hi feien acte de presència quatre o cinc membres de la Guàrdia Civil.

Musicalment, el recital es desenvolupà normalment. Ovidi —enmig d'un escenari d'on penjaven quatre draps vermells simbolitzant la senyera del país— era aplaudit cada vegada que una frase de les cançons panyant xilè a la guitarra de l'Ovidi fou intensament aplaudit quan tocà un tema "charango" dedicat a Víctor denotava victòria popular. L'acompanyà. Prop de les dues, entremig de visques a Catalunya i el poble unit mai més no serà oprimit, acabava el recital, que pot ser considerat a la Ribera com el primer d'un inici de clara consciència nacional i social, que comença a manifestar-se amb vigor, com ho féu fa pocs dies a la comarca veïna de la Terra Alta, a Gandesa, en un recital de Ramon Muntaner i Marina Rossell.

COMUNCAT DE L'ASSEMBLEA DE JOVES

En aquest sentit, el Comitè Executiu Provisional de l'Assemblea de Joves de les comarques Priorat, Terra Alta i Ribera d'Ebre fa saber els objectius que inspiren la seva creació en un comunicat. Entre altres punts en què precisen la necessària participació democràtica, diuen: "Ens comprometem a portar endavant qualsevol acció positiva per treure la comarca de la situació d'humiliació i abandó (transvasament, pantans, nuclears, gasoductes, qüestió agrícola, etc.) i ens identifiquem amb els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya".

XAVIER GARCIA

SANTA COLOMA DE GRAMENET

Rècord de prohibicions

Semir, Benet, Carbonell no van poder parlar, per manca del corresponent permís, sobre el "Panorama de les forces polítiques a Catalunya", xerrada que clou el cicle "Cataluña hacia la democracia", a Santa Coloma de Gramenet. Aquest ha estat farcit de prohibicions que han afectat, a més dels esmentats membres de l'Assemblea de Catalunya, en Pere Ardiaca.

Les protestes dels frustrats assistents i l'interès ciutadà envers el cicle han fet que els organitzadors —l'Escola Social i l'Associació de Veïns del Centre— demanin al Govern Civil un nou permís per a la totalitat de les xerrades, canviant el seu títol pel de caire local "Santa Coloma hacia la democracia".

NECROLOGIQUES

† ESTEVE BASSOLS I SERRA

Vidu de Montserrat Montserrat i Gasch
Medalla de Mèrit al Treball

Ha mort als 81 anys confortat amb els auxilis espirituals i la benedicció apostòlica, el dia 1 de maig.

A. C. S.

Els seus afligits fill Esteve, nora Josefina, néts Esteve i Mireia, Andreu i Candy, família tota i Alfons Llopart-Mascaró n'assabenten llurs llurs amics i coneguts i els preguen de voler-lo tenir present en les oracions. L'enterrament serà avui en la intimat familiar, dia 2, a dos quarts de deu del matí, a l'església parroquial de Nostra Senyora del Roser, Avinguda José Antonio 796, on se celebrarà la cerimònia religiosa.

No s'invita particularment.

BREU

ARENYS DE MUNT. — Ha estat renovada la Junta del Cine-Club Llanterna, d'aquesta vila, segons informació de Teresa Carreras. L'esmentada nova Junta vol establir una programació regular i dedicar un cicle de cinema per a infants.

CERVERA. — Com cada any, pelegrins d'aquesta vila han pujat a Montserrat, puix que és Cervera la població que de més antic organitza aquestes peregrinacions. D'altra banda —informa Josep Corbera— han estat nomenats dos nous membres per a l'equip sacerdotal local, mossèns Lluís Solsona i Antoni Clavé.

GELIDA. — Una salvatjada, consistent a tallar vint pins a l'interior del recinte del Castell, la produïren uns desconeguts fa uns dies. D'altres desperfectes considerables s'han produït en aquell mateix indret —informa Enric Carafí

GRANOLLERS. — El dissabte que ve serà conegut el X Premi Ramon Dagà, de cinema, convocat pel Cine-Club de l'Associació Cultural, informa Martí Vall.

SANTA COLOMA DE GRAMENET. — Un curset d'espeleologia, l'està muntant el Centre Excursionista "Puig Castellar", informa Aurora Agustí els entessats poden adreçar-se el CEP, carrer Sant Josep, 20.

faig

Mobles de despatx i de la llar

Rosalía de Castro, 36
Tel. 256 11 47 B-13

Granollers, "Ciutat Pubilla"

S'hi preveu la presència de 25.000 persones

Avui Granollers celebra el "Dia Universal de la Sardana" i el fet d'haver estat escollida "Ciutat Pubilla" d'enguany. Hom calcula que més de 25.000 persones s'arribaran fins a Granollers per assistir a uns actes formen tradició.

La Comissió Organitzadora del Pubillatge de Sardana ha convocat una conferència de permsa a què assistiren en Joan Bertrán, president de l'Obra del Ballet Popular; en Salvador Llobet, batlle de Granollers; n'Agustí Mulet, president de l'Agrupació Sardanista Granollers; la Pubilla Universal de la Sardana 1976, i altres membres de la Comissió Organitzadora.

En Joan Bertrán, va fer esment, breu, de la trajectòria que seguiren tots els pubillatges. Considerà un gran encert, que la proclamació fos realitzada a la plaça de la Porxada, lloc que guarda un monument històric i característic de la ciutat. Ressaltà, també, la importància de l'actuació de l'Orquestra Ciutat de Barcelona, que sota la direcció del mestre Antoni Ros Marbà interpretarà la "Suite Empordanesa", d'en Juli Garreta, i "Empúries", d'en Josep Maria Ruera, dues peces d'una extraordinària qualitat musical.

DOTZE COLLES

El president de l'Agrupació Sardanista Granollers considera la justesa del nomenament i valora el moviment sardanista de Granollers; hi existeixen dotze colles sardanistes i n'hi ha dues en preparació, s'hi fan mes de 65 ballades l'any i l'entitat compta amb mes de 900 associats. L'èxit, meritori del pubillatge, radica en el treball dels homes de l'Agrupació Sardanista Granollers.

Les noies, Marina Garrell, Pubilla Universal; Pepita Vilaró i Conxita Roura, fadrines, es mostren satisfetes d'ostentar la representació dels sardanistes granollerins i de tots els de Catalunya. Totes tres foren elegides, en una primera tanda, pels associats a les Entitats Culturals de la Vila, i en segona tanda, per vot popular, entre els assitents a un acte celebrat a aquest fi.

Al col·loqui, foren esbossades diverses peculiaritats que caracteritzaran el pubillatge de Granollers. Una d'elles és la participació de la comarca, fet que manifesta la tasca d'expansionament que els membres de l'ASG han dut a terme els anys precedents. Es realment interessant i valuosament publicitari el fet que, durant el mes d'abril, totes les missives que sortien de la vila, duguessin imprès un retolat especial de correus, en commemoració del pubillatge. I, també, una coincidència total a l'hora de valorar l'obra de Josep Ricard Maimir, considerada com un monument d'extraordinària qualitat.

La participació dels artistes locals, ha estat digna d'esmentar. La Lliçó Magistral és obra de l'advocat Josep Verde i Aldea. La clau ha estat realitzada pel joier "García Cuevas", sobre una idea d'A. Garrell. El Cartell anunciador fou dissenyat per l'artista Amador Garrell. I, del mestre Josep M. Ruera, se n'estrena l'obra "Empúries".

L'acte del Pubillatge es preveu que serà massiu i multitudinari. Segons el president de l'ASG hi assistiran entre les 25.000 i 50.000 persones, vingudes totes d'arreu de la geografia catalana. I, segons el president de l'OBP, la Caravana de la Flama de la Sardana, ha estat fins fa poc, la manifestació cívica i de catalanitat més gran i massiva haguda al nostre país, des de fa molts anys; manifestació que es produeix any rera any i que, juntament amb el pubillatge i la diada universal de la Sardana, constitueixen actes d'afirmació sardanista i catalana.

DOMENEC FORNS

EL TRAJECTE D'AHIR

El recorregut d'ahir portà la Flama de la Sardana i la seva comitiva a Granollers. La Caravana va sortir, a primeres hores del matí, d'Olot per baixar cap a Ripoll, Sant Quirze de Besora, el Torelló i Vic, on es féu el descans del migdia. A la tarda, la Caravana va passar per Tona, Aiguafreda, Centelles, la Garriga, Cànoves, Cardedeu i Argentona fins arribar a Mataró. La Caravana ha estat un èxit formidable, tant d'organització com de públic.

JOSEP VENTURA

REMCO.
ràdio-cassettes
fidelitat portàtil

ADMINISTRATIUS

AMB INQUIETUDS I DESIGS DE MAJOR ACTIVITAT

Hem obert una gran sucursal dels nostres establiments d'articles per a la llar (parament, electrodomèstics, mòbles, etc.) Els nostres dirigents han passat al nou Centre. Per a la Central i les seves Seccions de Vendes, Compres i Organització, busquem persones de 25 a 35 anys amb retribucions de

500.000 a 1.000.000 pessetes anuals
Segons nivells de mando i creativitat

Centre de treball a Barcelona molt cèntric
Escriviu amb detalls a l'Ap. 5069 de Barcelona

500.000 electrodomèstics Corberó venuts a Espanya l'any 1975
per descomptat... Corberó
la marca de prestigi

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 10

LES ILLES

L'arxipèlag, en situació colonial

Denúncia del Partit Socialista de les Illes

Amb motiu de l'1 de maig s'han produït a Mallorca dues declaracions públiques sobre la situació política i sindical. Per una banda, el Consell Provincial de Treballadors es pronuncia per la unitat sindical, qualsevol que sigui l'afiliació dels sindicalistes de base, per a una total independència de les organitzacions professionals de treballadors i tècnics respecte als empresaris i a l'administració.

El consell de sindicats oficial demana també el reconeixement de les llibertats de reunió, negociació col·lectiva i vaga. D'això n'informàrem ahir extensament.

La segona declaració procedeix del Partit Socialista de les Illes, que, d'entrada, denuncia la doble política colonial a què es veuen sotmeses les Balears. "De l'una banda —afirma la nota del PSI—, la política centralista de l'administració que considera la nostra realitat col·lectiva únicament com a font de divises i, de l'altra, la política econòmica d'aquella que, lligada als interessos dels grans monopolis, ha posat la nostra economia a mans dels "Tour operators", amb tot el que això significa".

Després de fer constar la seva solidaritat amb les reivindicacions laborals, socials i polítiques de la classe obrera, el SI acaba manifestant que "la lluita i els objectius de la classe treballadora coincideixen objectivament amb els interessos d'una àmplia majoria de la nostra població. Interessos que es concreten en una alternativa que passa, simultàniament, per la democràcia sense exclusions i pel reconeixement de l'exercici del dret d'autodeterminació dels diversos pobles que formen l'estat espanyol".

BOSCO MARQUES

VALENCIA

La ciutat roman sense aigua domèstica

La principal conducció és avariada des de dissabte

Aproximadament a les dues i mitja de la matinada d'ahir, hom detectà una manca de pressió de l'aigua a les aixetes. El motiu: una avaria de característiques desconegudes a la més important de les conduccions de la xarxa de proveiment d'aigua potable de la ciutat de València, que és situada molt a prop de l'avinguda del Castell. Des de les cinc de la matinada els bombers són a la galeria de protecció, en la qual es troba la conducció totalment inundada.

En relació amb aquest incident, hem rebut una nota que diu: "La Societat d'Aigües Potables informa que aquesta matinada s'ha produït una explosió a la canonada principal que subministra aigua a València. De seguida es va procedir a deixar-la fora de servei i a abastir la població amb altres conduccions d'un diàmetre més menut, que no permeten d'atendre tota la demanda i, per tant, l'aigua tan sols arriba a les plantes inferiors dels edificis.

Actualment es treu l'aigua en el sector de l'avaria per poder arribar a aquesta i conèixer les seues característiques.

Un cop conegudes aquestes, es podrà disposar el que calgui per a la reparació i s'informarà del temps que cal per a establir el servei normal.

S'HA D'ESTALVIAR AIGUA

Mentre, es recomana al veïnat que limiti tot el que puga el consum d'aigua.

En cas de no tenir-ne a casa seua, podran tenir-la a l'abast a les plantes baixes.

Per la nostra part, hem pogut saber que no és probable que l'averia siga arranjada abans de quarantavuit hores.

Les emissores de radio local conviden tot els veïns de València a estalviar tanta aigua com siga possible i, així, aconseguir que la pressió munti i l'aigua puga arribar a les segons i terceres plantes. També s'aconsella no utilitzar els electrodomèstics particularment els termos i tots aquells en els quals l'aigua actua com a refrigerador del motor. Fins que els bombers no hagin tret tota l'aigua que hi ha al voltant de la conducció, no es podrà saber si els desperfectes són més o menys greus.

Segons opinions de personal tècnic, les característiques de la canonada, la seva grandor, fan pensar que és molt difícil que es trenqui accidentalment per la mateixa pressió de l'aigua.

ACTES AL PRIMER DE MAIG

Organitzats per l'"Obra sindical de Educación i Descanso", s'han fet a València i a diversos pobles del país, una sèrie d'actes per celebrar la festa de sant Josep Obrer.

A les 9.30, a l'església castrense de Sant Domènec s'ha oficiat una missa a la qual ha assistit el governador de València, Maria Nicolàs.

Després, als jardins del Parterre, s'ha celebrat una mostra artística i cultural amb molt poca assistència de públic. Han actuat grups de folk, de dansa, rondalles i grups de teatre. A València, Torrent, Ontinyent i d'altres pobles hi ha hagut celebracions esportives. Mereix ser destacat el 3r. Saló de Primavera-76 de pintura de treballadors, a la Sala d'Art de l'Associació de la Premsa Valenciana que restarà obert fins demà.

Els medis obrers i els cercles pròxims a les Associacions de Veïns han festejat l'1 de maig amb un esmorsar i un dinar de germanor. No hi ha hagut manifestacions ni cap mena d'alteració de l'ordre. Als carrers de València no hi ha gent; plou i fa un vent molt fort.

EMILI PIERA

MALLORCA

Decisions cabdals per a l'Hoteleria

La pròxima setmana s'espera que hi hagi molt de moviment al sector hoteler. Els primers dies poden ésser decisius per a diverses raons. En primer lloc, perquè els empresaris d'hoteleria hauran de començar a abonar als treballadors els sous establerts en els acords aprovats blerts en els acords aprovats darrerament.

En principi, sembla que la majoria dels hoteliers estan disposats a cumplir les estipulacions (recordem que el salari mínim ha de ser de catorze mil tres-centes pessetes). Els dirigents de la UTT, en tot cas, estan preparats per a intervenir i adoptar les mesures necessàries si alguns dels empresaris no compleixen els acords. De totes maneres fins que no passin uns dies, no se sabrà realment quina ha estat l'actitud global presa pels empresaris en relació al pagament de salaris.

Les jornades vinents, ja ho em dit abans, seran importants per al futur de la indústria turística de les Illes. Després d'uns quants ajornaments, la setmana entrant vindrà a les Balears el sots-secretari de Turisme, Ignacio Aguirre Borrel. La seva visita, esperada des de fa bastant temps, ben segur que serà aprofitada per tots els estaments vinculats directament o indirectament al sector hoteler. La presència del senyor Aguirre a l'Illa major de l'arxipèlag coincidirà amb el Musical Mallorca, festival que va néixer l'any passat sota la iniciativa del Foment del Turisme i amb el propòsit principal de promocionar Mallorca en el sector turístic mundial.

VISITA DEL SOTS-SECRETARI DE TURISME

En parlar de turisme, la imatge és una cosa que mai s'ha de descuidar. La promoció exterior ha estat necessària. I avui, fins i tot és imprescindible. Però, és clar que la imatge no es pot llençar sense disposar d'unes estructures ben organitzades. I aquí és on es nota més l'actual crisi. Les exigències i control del negoci turístic per part dels totpoderosos Tour Operators ha fet que els empresaris balears travessin ara uns moments molt difícils.

Quant a l'administració, fins ara ha fet ben poc o quasi res per ajudar als hoteliers a sortir de llur crítica situació. Avui es treballa a base d'uns preus del tot insuficients,

SOLUCIONS URGENTS

El negre panorama actual, per tant, requereix solucions urgents. Empresaris i treballadors desitgen exposar al sots-secretari de Turisme els seus problemes respectius. Els hoteliers pensen sol·licitar al senyor Aguirre que la indústria turística, com excel·lent font de divises que es, sigui considerada indústria exportadora i, per tant, gaudeixi de la desgravació fiscal. Es possible que el Foment de Turime li plantegi el desig que sigui autoritzat el joc, atractiu que sens dubte ajudaria a revitalitzar el turisme de qualitat. I mentrestant, els treballadors també esperen veure satisfetes les seves reivindicacions econòmiques i socials.

Mallorca, les Balears esperen impacients l'arribada del sots-secretari de turisme. Hi ha moltes qüestions a resoldre. I un tema general també urgent és d'estudiar seriosament una reestructuració de l'hoteleria balear.

BOSCO MARQUES

BREU

CASTELLO. — Un total de nou famílies han rebut els premis provincials de natalitat i promoció familiar. L'import d'aquests premis arriba a la xifra de tres-centes cinquanta mil pessetes i els han rebut Joan Taus d'Onda, Vicente García i Jesús Snchez de Castelló, Vicente González d'Almenara, José Ramírez i Manuel Avalos de Vila-Real, Miquel Traver de Betxí i Victorià Medina de l'Alcora, informa Xavier Manzanet.

MALLORCA. — Segons informa Cifra, ha estat detingut per la policia el súbdit alemany Nikolaus Lagerin, de quaranta-dos anys que el passat dia 12 s'apoderà d'una camioneta blindada amb un milió i mig de marcs.

La policia alemanya havia establert la identitat del presumpte lladre i havia arribat a la conclusió que havia abandonat el país. A través de la Interpol, la policia espanyola havia rebut l'ordre de cercar-lo i capturar-lo.

D'altra banda, alguns membres de l'associació Unió del Poble Espanyol, ente els quals hi ha Xavier Carvajal, s'han desplaçat a la Ciutat de Mallorca per establir contactes amb els homes de l'UDPE a les Balears —més de mil, segons afirma Cifra—, dirigits pel procurador a Corts Gabriel Tous Amorós. L'UDPE prepara per a la primera quinzena de juny una assemblea a les Illes, car espera que aleshores ja s'hauran constituït les unions de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera ara en període de formació, i en total hauran arribat ja als mil cinc-cents militants.

També ens informa Bosco Marqués que començaran els treballs del primer curs sobre els problemes dels municipis turístics, que ha organitzat l'Institut d'Estudis d'Administració Local en col·laboració amb la Diputació balear i el col·legi de secretaris.

VILA-REAL. — L'Ajuntament, per mitjà de la Comissió Municipal Permanent ha acordat allargar el termini voluntari de cobrament de l'impost municipal de circulació fins el dia quinze vinent per tal de facilitar als contribuents el pagament i la retirada del corresponent distintiu, ens diu Xavier Manzanet. D'altra banda, cal esmentar la sorpresa davant el fet que alguns vehicles, com és el Citroën AK, cotizen més a Vila-Real que en altres poblacions de les comarques del nord del País Valencià.

Manifestacions de divendres: 40 retinguts

Com ja informàvem ahir, divendres dia 30 hi hagueren nombroses manifestacions durant el vespre, entre les 7 i les 9.30. Hem pogut esbrinar que el nombre de manifestants detinguts per aquest motiu, puja a quaranta, que van ésser conduïts al llarg del vespre i part de la nit a la Jefatura Superior de Policia.

La meitat dels detinguts recobraren quasi inmediatament la llibertat; a la resta, els instrueixen les oportunes diligències per a passar a disposició, si calgués, del jutge d'ordre públic.

Alguns manifestants de significació política desconeguda, trencaren les llunes de les oficines de quatre bancs: Banca Marc, al carrer Colom, Banc de Biscaia, al carrer Guillem de Castro. i les sucursals del Central i del Bilbao, a la Gran Via-Marquès del Túria. A la nit del dia 1, a les 2, si fa no fa, van trencar els vidres de l'establiment de confeccions "Ana". Una agressió semblant va tenir per objectiu l'aparador de la Central del Fumador del carrer del Convent de Santa Clara, que dóna al carrer Calvo Sotelo.

VILA-REAL

No als comptadors d'aigua potable

A les últimes sessions plenàries d'alguns ajuntaments de la Plana Baixa, Borriana i Vila-Real s'ha parlat de posar comptadors per controlar l'aigua que es consumeix a les cases. A Borriana ja es dóna com a cosa feta. A Vila-Real les coses no semblen gaire clares.

Es ben cert que —a Vila-Real, una població amb més de 36.000 habitants— es malversa l'aigua. L'Ajuntament ha dit que hi ha un dèficit de 2 milions de pessetes, i cal augmentar el preu. I és clar, hi ha una llei de l'any 1940 segons la qual no es pot apujar el preu si no es posen comptadors. Què fer?

Sembla que la solució millor seria la que alguns proposen: educar la gent perquè no malgaste l'aigua i fer la instal·lació de comptadors a les indústries perquè són elles qui més en gasten.

XAVIER MANZANET

ASCENSORS APEL FUNCIONA
APEL, S. L. Avda. Enllaç Vicenç Martorell, nº 3 CORNELLÀ
Tel. 377 39 49
Especialistes en el manteniment d'ascensors, i muntecàrregues

ENGINYERIA — PROJECTES I LEGALITZACIONS
INSTALLACIONS PROPANO
TRACTAMENT D'AIGUES — FORNS D'INCINERACIO
ACCESORIS DF COURE TOTES MIDES
INGASA
VIC: C/ Montserrat, n.º 33. — T. 889 33 17
BARCELONA: Avda. Infanta Carlota, n.º 145. T. 239 98 84
Informis sense compromis

alster
Decoració
Mobles · Projectes · Tallers d'ebenisteria propis
Regals · Llums · Sofàs · Butaques
Mobles per a terrassa i jardí
Via Augusta 292. Tel. 204 49 90 · Barcelona-17
Direcció: Carles Calls i Esteruelas

LLOGUER
de moderns i confortables apartaments, devant del mar, a Segur de Calafell i Sitges per l'estiu. Preus per dia. Mínim 8 dies.
Tel. 894 18 39 Sitges
Tel. 977-66 24 09 Segur

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 11

Celebrem el dia d'Avui

SÍ certament, sentim veritable orgull expressant-nos amb la nostra parla, mitjançant el diari AVUI, doncs, això fa que les informacions que volem fer arribar als nostres clients, assumeixin la més genuïna expressió.

Les nostres especialitats alimentaries van nèixer l'any 1898 en el Cap i Casal de Catalunya, hi ha doncs tradició.

I és la de sentir-nos units a moltes families catalanes, a la seva manera de celebrar les diades més rellevants... festejant-ho a l'entorn de la taula.

Celebrem doncs, el dia d'avui

El Pavo® Les Pastes de Bon Profit

FLO, S.A. EL MÉS EXTENS ASSORTIT DE PASTES ALIMENTÀRIES.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 12

MADRID

Desacord empresarial amb el govern

La recuperació econòmica exigeix la democratització

Fou sorprenent de debò la decisió del ministre d'Informació, de no oferir l'habitual conferència de premsa, ahir, després del Consell de Ministres del matí. Sobretot després d'un Consell de Ministres tan important. Per bé que l'explicació oficial argumentà que el Consell era extraordinari que per tant no suposava una informació complementària, els comentaristes cerquen altres raons més sòlides.

El ministre Martín Gamero va voler evitar, de ser sotmès a preguntes massa incisives sobre les repercussions del discurs del president Arias? O bé, és que a la reunió del govern hi va haver quelcom que considerava millor que no sortís potser arran del discurs presidencial? El fet és que, tants rumors i comentaris sense aclarir sobre desavinences en el govern, juntament amb la decepció, cada vegada més general, respecte al calendari reformista anunciat i l'onada repressiva del primer de maig, han creat un clima polític força enrarit que el "mutis" del ministre d'Informació ha complicat encara més. Del Consell només n'eixí un doble comunicat que amb la freda prosa de l'Administració ens notificà les principals mesures adoptades pel govern.

I, realment, semblen decisions importants, perquè afecten directament la marxa de la reforma i, en conseqüència, del país. Interior i Finances foren els eixos de la trobada ministerial i, tenint en compte que en aquells moments ambdós sectors són els que preocupen més uns i altres, es comprèn que qualsevol decisió governamental llur entorn sigui gairebé automàticament de gran transcendència. Doncs bé, el govern decidí atorgar la qualificació de trámit d'urgència als tres projectes de llei referents als drets de reunió i manifestació, d'associacions polítiques (compte!, no s'ha parlat de partits polítics), i el que afecta les modificacions del Codi Penal, pel que fa al dret de reunió, associació, expressió de les idees i llibertat de treball. Això significa que d'ací a un mes, més o menys, aquests aspectes tan fonamentals del joc polític poden ser regulats d'una forma diferent a com ho han estat fins ara. El pensament del govern sobre aquests punts ja és conegut, però falta per veure la opinió de les Corts, que discutiran aquests projectes seguint el nou procediment aprovat fa uns dies.

Tant o més important fou l'acceptació del text del projecte de llei sobre reforma de la Llei Constitutiva de les Corts i de la Llei Orgànica de l'Estat. Es a dir, que el govern vol proposar ja els canvis parlamentaris pensats en ordre a la creació de dues cambres i la modificació del Consell del Regne, del Consell de Regència i del Consell Nacional. La impressió més generalitzada és que els reformistes volen formar una cambra baixa o de diputats on centralitzarien les aspiracions democràtiques i de canvis provinents de tot el país, mentre que la cambra alta del Senat seria destinada a conservar les essències del règim franquista. Els altres organismes serien modificats d'acord amb aquesta nova estructura parlamentària.

Per altra banda, el ministre de Finances presentà un doble projecte de llei per a enviar a les Corts, el de la reforma de l'impost general sobre la renda de les persones físiques i el de disciplina comptable i repressió del frau fiscal. Aquests serien els primers passos importants en el procés de la reforma fiscal, un dels temes més decisius d'aquesta etapa reformista i una de les aspiracions més arrelades en el poble. Sembla que en un principi es pretén simplificar l'actual sistema de desgravacions i augmentar la justícia distributiva.

Es molt posible que aquest Consell de Ministres hagi clarificat més la situació política que no pas el mateix missatge del president Arias. Aquest segueix recollint declaracions contràries o simplement escèptiques. Els sectors empresarials es mostren cada cop més en desacord amb la línia política manifestada per exemple, en una enquesta que en el discurs. Això queda ben clar, publica avui el "Diario Económico" amb les opinions d'importants empresaris de tot el país, que exigeixen una ràpida i sòlida democratització de tot l'Estat espanyol com a pas previ i indispensable per a una recuperació econòmica. En aquest ordre de coses, diuen des de la Borsa que l'alça d'aquests darrers dies no té motivacions polítiques pròpiament, sinó que és deguda a un informe optimista de l'OCDE

Els darrers esdeveniments polítics a la pell del brau han fet passar un xic desapercebuda la visita del ministre nord-americà d'Agricultura, Earl Buzt, a Madrid, els dies 28 i 29 d'abril. Convidat oficialment per la Fundació General Mediterrània i per l'INI (Institut Nacional de Industria), per a participar en un cicle de conferències sobre l'"Alimentació, un dret dels pobles", sembla que el ministre nord-americà va venir a cercar en realitat el suport del govern espanyol per a defensar les tesis estado-unidenques a la propera reunió mundial de Nairobi. En contra de la postura dels països subdesenvolupats que volen crear grans reserves d'aliments per a evitar oscil·lacions de preus i manques de cereals, Washington proposa una liberalització del mercat i un augment de la producció mundial. L'agricultura i la ramaderia espanyoles depenen estrictament dels Estats Units, car Espanya exporta productes agraris per valor de 150 milions de dòlars i n'importa per valor de 750 milions. Però l'aspecte més essencial són les importacions de blat de moro i soja, monopolis nord-americans, per a alimentar la ramaderia. Aquesta dependència dels productes agrícoles nord-americans ha estat dissimulada pels dos ministres d'Agricultura dient que **Espanya i els Estats Units són dos excellents socis comercials**... També fou minimitzat el darrer escàndol produit fa uns dies en relació a una compra als Estats Units de dues-centes mil tones de blat de moro en pèssimes condicions sanitàries.

TRANQUIL·LITAT RELATIVA L'1 DE MAIG

Finalment, cal dir que ahir a la tarda es produïren algunes manifestacions i topades de diversa intensitat amb la policia, a diversos indrets de Madrid. No obstant això, es pot afirmar, almenys fins el moment de redactar aquesta crònica, que la ciutat està força tranquil·la.

No és estrany. En primer lloc, el govern ha adoptat dràstiques mesures preventives, ha detingut nombrosos dirigents sindicals i laborals i ha escanyat qualsevol intent de de preparar accions il·legals amb motiu de l'1 de maig. En segon lloc, el fet que el primer de maig caigui en dissabte ha buidat de gent la ciutat i ha disminuït el clima propici als adarulls de carrer.

JOSEP M. SANMARTI

BREU

FISC. — El ministre de Finances, José Miguel Villar Mir, es reunirà amb els representants dels mitjans informatius per tal d'explicar l'abast del projecte de llei de reforma de l'impost general sobre la renda i del projecte de llei de disciplina comptable i repressió del frau fiscal.

Per a fer-ho, el ministre convocarà una conferència de premsa a començaments de la setmana que ve.

GALLEC. — Per primera vegada a la història s'ha parlat en idioma gallec en una sessió de la corporació municipal de Vigo. El ple, entre altres assumptes, va aprovar una moció en la qual es demanava que es donés a una avinguda de la ciutat el nom del polígraf gallec Ramón Otero Pedrayo, mort fa poc.

La moció va ser llegida en gallec i durant la lectura, els regidors van romandre dempeus.

GARCIA-LORCA. — Ahir al matí, va morir a Madrid, a conseqüència d'un atac cardíac, Fernando Garcia-Lorca, germà del poeta Federico Garcia-Lorca i dos anys més jove que ell.

El senyor García-Lorca, nascut el 1900, anava a complir setanta-sis anys i era el segon dels germans, després de Federico. Aquests darrers temps, ja havia patit alguns atacs cardíacs i respiratoris, propis de l'edat.

HISTORIA. — Claudio Sánchez Albornoz, com acadèmic més antic presidí abans-d'ahir a la tarda una sessió de la Real Acadèmia de la Història. Sánchez Albornoz, que ha viscut a l'exili durant quaranta anys, ocupà aquest lloc perquè la presidència estava vacant a conseqüència de la mort del senyor Pabón y Suárez de Urbina.

PREUS. — "Per aquest enciam m'han pagat dues pessetes", va llegir Angeles Pérez Serrano en un paperet enrotllat que va descobrir dins de l'enciam quan preparava l'amanida. Ella mateixa l'havia comprat per setze pessetes al supermercat d'uns grans magatzems de Madrid. Per això, la senyora Pérez Serrano no té cap dubte que, en aquest cas el preu d'origen s'ha multiplicat, ni més ni menys, que per vuit.

ACTIVITAT POLITICA

Homenatge socialista a Pablo Iglesias

L'han retut el PSP i les dues branques del PSOE

Amb motiu del primer de maig, els partits Socialista Popular (PSP) i el Socialista Obrero Español (PSOE), branques renovada i històrica, s'han reunit al cementiri civil de Madrid, en homenatge al fundador dels socialistes espanyols, que hi és enterrat.

Des de primeres hores del matí, socialistes d'aquestes agrupacions començaren a anar cap el cementiri civil, on dipositaren corones i rams de flors sobre les tombes de Pablo Iglesias i Julián Besteiro. Van assistir-hi també els secretaris generals dels partits esmentats, Raúl Morodo, Felipe González i Manuel Turrión. Membres d'aquestes organitzacions van parlar del significat obrer de l'1 de maig i de les figures dels primers líders socialistes de l'estat espanyol. Finalment, tots els assistents a l'acte van fer un minut de silenci. La policia, destacada al cementiri, no hi var intervenir. L'acte ha estat el primer que celebren conjuntament els partits socialistes d'àmbit estatal. El governador civil de Madrid els havia denegat el permís per a un míting en un local tancat.

DEMOCRATES I CRISTIANS

L'Unión Democrática Española (UDE) i la Unión Demócrata Cristiana (UDC) van constituir ahir la Confederación de la Democracia Cristiana, que tindrà com a objectiu primordial arribar a la unió de tots els grups de la democràcia cristiana de l'estat espanyol. La Confederación havia estat aprovada per la comissió nacional gestora en un ple de l'UDE i per la comissió interprovincial de la UDC. L'acte de constitució va tenir lloc a primeres hores d'ahir a la tarda, amb l'asistència dels membres de la gestora i de la interprovincial esmentades, presidides per llurs caps, Alberto Monreal i Silva Muñoz per UDE, i Jesús Barrios de Lis i Juan Antonio Cánovas per UDC.

RECLAMACIONS UGT

La Unió General de Treballadors (UGT) ha començat a gestionar els tràmits necessaris perquè li sigui retornat el patrimoni que li fou confiscat el 1939 pel govern franquista, segons informacions de "La Vanguardia" i de "Cuadernos para el Diálogo". Aquest patrimoni es compon entre d'altres béns, de la propietat de 38 diaris —la majoria dels quals componen actualment la cadena del "Movimiento", amb les capçaleres canviades—, diversos Casals del Poble, solars, instituts i propietats diverses, amb un valor actual de diversos milers de milions de pessetes.

DETINGUTS I EMPRESONATS

Dos homes i una dona foren ingressats a la presó de Burgos pel presumpte delicte de distribució de propaganda il·legal, quedant aixi a disposició del tribunal de "Orden Público". Els empresonats són Asumpció Benito, de 31 anys; Jesús Alberto Pena, de 19 anys, sastre, i José Antonio Fernández, peó, també de 19 anys.

Cinc persones, tres d'elles menors d'edat, han estat detingudes a Màlaga pel presumpte delicte de repartir fulletons de caràcter polític a diferents llocs d'aquella ciutat. Es tracta de Manuel López, de 22 anys, forner; Anselmo Ruiz, de 23 anys, electriçista i càrrec sindical de "Siemens", i els menor S. R.; J. L. C. i J. M. S., tots tres de 16 anys, seminaristes.

Entra en vigor l'augment de pensions de la Seguretat Social

Ahir va entrar en vigor el recent augment de les pensions de la Seguretat Social en un promig del 33,5 per cent, millora que fa que el pressupost mensual destinat a aquest fi passi de 14.790,6 milions de pessetes a 19.766,4 miloins, informa Europa Press.

L'augment establert en un decret del Ministeri de Treball aprovat en el Consell de Ministres del darrer dos d'abril i complementat per una disposició que va publicar dilluns passat el Boletín Oficial del Estado, beneficia tots els pensionistes espanyols, que són un total de 3.392.833.

Amb la nova millora, des d'ara la mitjana mensual de les pensions serà de 6.254 pessetes per jubilació, 6.459 pessetes per invalidesa, 4.266 per viduïtat, 3.990 per orfandat, i 5.497 pessetes les que es donen als familiars.

Segons dades facilitades pel ministeri de Treball, les pensions per jubilació són en total 1.914.727 i llur pressupost mensual és d'11.976,2 milions de pessetes, les d'invalidesa són 659.334 i sumen 4.258,9 milions; les de viduïtat són 691.226 i els són destinats 2.949,2 milions; les d'orfandat són 79.105 i suposen 315,6 milions; i les que es donen als familiars són 48.441 i llur presupost mensual és de 266,2 milions de pessetes.

MINIMS MENSUALS

Aquesta disposició que complementà el nou augment de les pensions, estableix els següents mínims mensuals de les pensions esdevingudes abans del primer de juny de l'any passat pels treballadors per compte d'altri i no millorades en el decret del 2 d'abril: 7.000 pessetes per jubilació, vellesa o invalidesa i 10.500 pessetes per gran invalidès; 4.500 pessetes per viduïtat; 2.000 pessetes per beneficiari d'orfandat o 4.000 pessetes en cas d'orfandat absoluta, a distribuir entre els destinataris per parts iguals; 2.000 pessetes per cada beneficiari de pensió a favor dels familiars. En cas que no hi hagi vídua ni orfes pensionistes pel mateix causant, el mínim serà de 4.000 pessetes per un sol beneficiari i de 2.000 amb algun increment en cas d'ésser més d'un; 6.000 pessetes per jubilació quan els beneficiaris no hagin complert l'edat de seixanta-cinc anys i 4.800 pessetes per invalidesa provisional o llarga malaltia.

XALETS
Amb 80.000 pams2 de terreny amb moltíssims pins
Fantàstiques panoràmiques, aigua i llum
Prop de Montserrat
per 790.000 pessetes
Des de 75.000 ptes. ENTRADA
i 11 ANYS DE FACILITATS
ENTREGA IMMEDIATA
Informes tel. 246-37-39 (de 4.30 a 8.30)

COMARRUGA
(Tarragona)
EUROPE
GRAN HOTEL
★★★★
Preus Especials
del 16 de Maig
al 14 de Juny
6 dies PENSIÓ COMPLETA
de Diumenge a Dissabte
4.560,- Ptes.
Inclosa 1 hora de Tenis.
Pistes il·luminades
Piscina.
Informació: Tel. (977) 66 18 50.

JOIERIA
ARGENTERIA
RELLOTGERIA
LA BELGICA
HOSPITAL, 106
TEL. 242-35-67
BARCELONA-1

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 13

1r DE MAIG

65 treballadors detinguts a Madrid

Cap a les onze del matí d'ahir nombrosos grups de treballadors es van concentrar als voltants del Palau dels Esports de Madrid amb motiu de l'1 de maig. Com a resultat de l'actuació policíaca es produïren 65 detencions. Els manifestants duien pancartes amb continguts al·lusius al món del treball. Dies abans, dirigents de Comissions Obreres de Madrid havien demanat al governador civil, sense resultat positiu, permís per a una concentració al Palau dels Esports, per a tractar de l'atur forçós obrer, la congelació salarial, les llibertats democràtiques i l'amnistia. Igualment, en d'altres llocs de Madrid, la policia practicà d'altres detencions de persones, traslladades a la "Dirección General de Seguridad". Algunes d'aquestes persones foren posades en llibertat a dos quarts de dues de la tarda.

El "Monumento a los Caídos" de Sevilla aparegué abans-d'ahir amb desperfectes en la làpida de marbre i pintades relatives al primer de maig. Els bombers municipals acudiren a diferents punts de tres barris de la ciutat per a despenjar diverses banderes col·locades en cables i fanals. Igualment, es podien veure nombroses pintades a molts edificis.

A Vigo, la policia va exercir una continuada vigilància amb vehicles que recorrien els diferents carrers de la ciutat. A l'extrem més alt d'una grua utilitzada per a la construcció d'una església aparegué una bandera roja de la qual penjava un envoltori, cosa que motivà la presència d'especialistes artificiers. En comprovar que no hi duia cap bomba, fou retirada pels bombers. D'altres banderes foren també retirades, una d'elles d'un institut d'ensenyament mitjà. Al migdia, uns quants centenars de persones es manifestaren a diferents llocs de la ciutat, i foren dispersades per la policia.

L'1 DE MAIG AL PALAU REIAL

Els reis Joan Carles i Sofia presidiren a Madrid, amb la presència de diversos ministres del Govern, sotssecretaris, directors generals, presidents de sindicats i d'altres personatges, l'acte d'entrega de títols i recompenses amb motiu de la festivitat del primer de maig. Els reis entregaren els títols de promoció familiar, premis de natalitat, medalles d'or al mèrit en el treball i títols d'empresa model. D'altra banda, el ministre de Relacions Sindicals havia adreçat abans un missatge als treballadors, amb motiu de la festa del treball, per 72 emisores de ràdio, en què entre d'altres coses digué: **"L'Organització Sindical és conscient de la necessitat de conformar les seves estructures amb les exigències d'aquesta hora, d'obrir nous camins cap al que ha d'ésser un sindicalisme basat en l'enteniment i amb una llibertat i una autonomia, e's límits de la qual es determinin pel servei al bé de tots".**

PAIS BASC

Fort control de les quatre províncies

En aquest primer de maig tota manifestació havia estat públicament prohibida pels governadors de les quatre províncies basques. Fins al moment de dictar aquesta crònica, la impressió general és de fort control policial, especialment a Sant Sebastià i Pamplona, que ha impedit o dissolt els intents de manifestar-se. A Sant Sebastià la nit d'abans-d'ahir va ser retirada una bandera basca al carrer del Port, i ahir matí una altra, roja, al mateix carrer.

A Pamplona i a les onze del matí la policia armada ha despenjat una bandera roja que havia estat col·locada al Carrer Major. A la capital navarra les forces de l'ordre dissolgueren intents de manifestació a la plaça dels Furs i davant de l'Audiència, a més d'una altra, que les autoritats estimen integrada per diversos centenars de persones, als Jardins de la Taconera.

MALTRACTES

La revista setmanal "Zeruko Argia", que s'edita en llengua basca a Pamplona, presenta en l'últim número dues pàgines de fotografia en color preses a la Residència de la Seguretat Social de Sant Sebastià, on és internada Amparo Arangoa, dirigent sindical de Leiza, a conseqüència dels maltractes rebuts a mans de la Guardia Civil. Les fotografies mostren ben clarament el cos ennegrit a cops de la noia navarresa, i un aparell de gota a gota enganxat a un dels seus braços. Amparo Arangoa va abandonar abans d'ahir la residència sanitària per dirigir-se al seu domicili.

La publicació, sense ser objecte de cap expedient ni sanció, ha arribat a un acord amb les autoritats competents, pel qual no serà posat a la venda fins dilluns, passada la data del primer de maig.

Peró hi ha copies de les fotografies que passen de mà en mà arreu del País Basc.

ELS PRESONERS DE SEGOVIA, A PARIS

S'ha pogut confirmar avui que els quatre presoners que resten lliures, dels vint-i-nou que s'havien escapat de la presó de Segòvia, han passat a França, i són a París.

El Ministeri de l'Interior francès ha rebut les peticions d'asil polític de tots quatre (tres bascos i un català), i els ha recomanat que facin els tràmits reglamentaris a través de l'oficina de protecció de refugiats i apàtrides. Mentrestant, tenen ja concedida una autorització provisional de residència, limitada a la província de La Vendée, a la costa de l'Atlàntic, però lluny de la frontera espanyola.

LLIBRE BLANC SOBRE L'EUSKERA

A banda d'aquests incidents, la notícia cultural de la jornada ha estat l'Assemblea Ordinària d'"Euskaltzaindia", la Reial Acadèmia de la Llengua Basca, en què varen ser nomenats e's jurats de diversos concursos, es va obrir el temps de presentació de candidatures per a la vacant d'un acadèmic numerari, i es va fer pública una relació de noms de persones en Euskera per a aprofitar la decisió en aquest sentit del Consell de Ministres celebrat a Barcelona, i es va anunciar la publicació d'un "Llibre Blanc" sobre la situació actual de la llengua basca al país.

ROBERT PETIT

Xifres oficials de la vaga del nord

A Bilbao la vaga convocada per les organitzacions il·legals va afectar dotze empreses, en les quals van parar més de deu mil treballadors d'un total de quasi vint-i-cinc mil que formen llurs plantilles, segons fonts oficials. La població laboral de Biscaia és de 316.700 treballadors enquadrats en 60.463 empreses. La manifestació que ahir era convocada per diverses organitzacions sindicals en el passeig de l'Arenal, va ser tan sols un intent. El passeig era ocupat per nombros forces de la policia i només podia pasar-hi el qui acredités que hi vivía. També es produïren diversos intents de manifestació en altres indrets, però foren dissolts per la força pública, i aparegueren banderes vermelles a Basauri i Portugalete. Es produïren diverses detencions i, encara que se'n desconeix el nombre exacte, se suposa que és bastant elevat.

A Guipúscoa uns cinc mil cinccents treballadors van anar a la vaga, també segons fonts sindicals. En algunes empreses l'atur fou total i en altres només durà unes dues o tres hores. A Alaba, les fonts sindicals informen que l'atur només afectava cent-trenta treballadors de dues empreses que no arribaven a trescents treballadors.

A Navarra la jornada laboral es desenvolupà quasi normalment i només es registraren aturs intermitents de mitja o d'una hora en unes quinze empreses, especialment del sindicat del metall.

FUGIDA D'UN DETINGUT

A la població guipuscoana de Lasarte, uns funcionaris de l'ordre públic van detenir ahir una persona de la qual se sospitava que pertanyia a alguna organització il·legal o que hi col·laborava. Quan ja era dins del cotxe per a ser conduït a la comissaria, un camió va interrompre la marxa del vehicle de la policia i, aprofitant aquest instant, un grup de persones s'hi llençà a sobre.

RESISA

RESINAS SINTETICAS, S. A.

AL SERVEI DE L'INDUSTRIA DEL PAIS

Bonavista, 15

BARCELONA (12)

Ja són a les llibreries i a les cases de discs

LLIÇONS DE CATALÀ

D'acord amb les normes de l'Institut d'Estudis Catalans

Amb la col·laboració dels professors Josep Camprubí i Joan Badia

d'OMNIUM CULTURAL

Guió radiofònic d'ESTEVE BASSOLS, amb la veu de MARIA-MATILDE ALMENDROS

LLIÇONS DE CATALÀ

en llibre, cassettes o discs.

Distribució: L'Arc de Berà - Centre Difusor d'Edicions Catalanes. Condesa de Sobradiel, 4 - telèfon 318 87 86 Barcelona-2

A L'ESCOLA THAMAR

NOMES HI HA PLACES DE PREESCOLAR I 1r D'EDUCACIO GENERAL BASICA, JARDINS PLENS DE SOL I VEGETACIO, CUINA PROPIA, SERVEI DE COTXE

CARRER DE CADIS, 17 (Putxet)

Preguen demanar entrevista amb antelació 212-06-96

AVUI ja podreu regar amb goig els vostres jardins.

REGAPLAST®

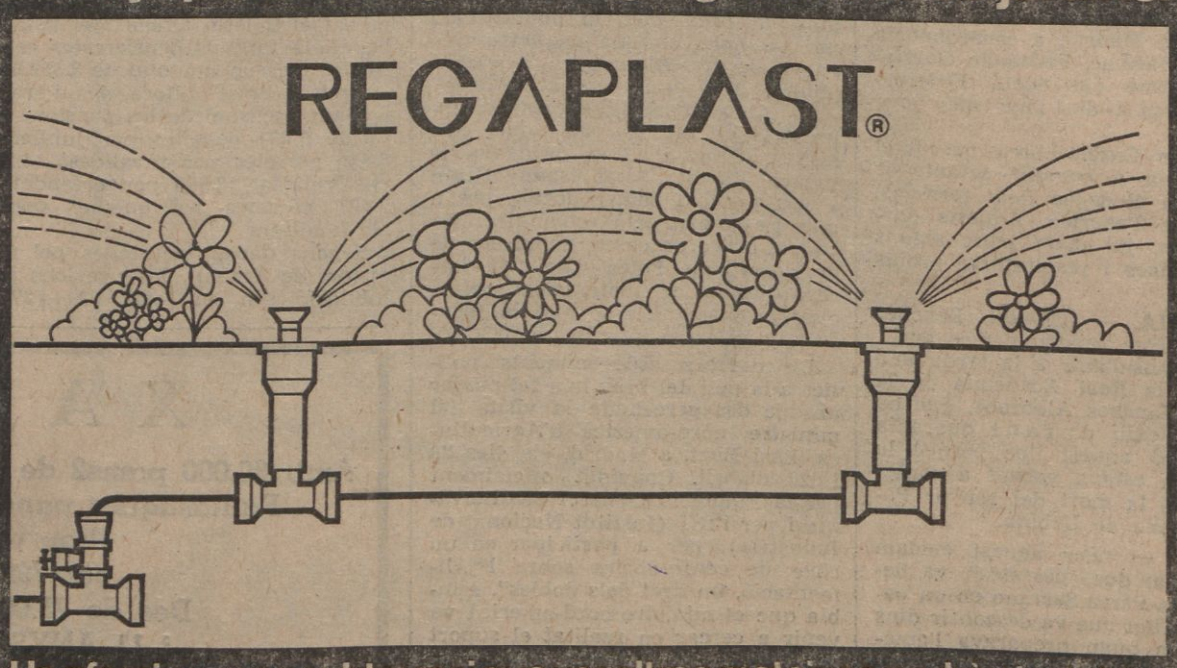

Us ofereix un rec subterrani que vosaltres mateixos podreu instal·lar

Una creació de NEOPLAST, S.A. al servei dels Paisos Catalans.

De venda a:

Servicio Estación - Aragón, 270 • J. Puiggrós - Avda. Mistral, 32-34 • Citesa - Diputación, 26 • Ferret. R. Plá - Tallers, 68 • Garden Center Mitjans - Autovía Castelldefels, Km. 5,700 - Prat • Ferret. Balius - Pedro IV, 130 • Jardín - Avda. José Antonio, 499 • Jarclós Plantas - Escuelas Pías, 69 • Supervert - Pz. Palacio, 3 • Casa Conillas - Lauria, 11 • Lomotoro - Pz. Tetuán, 17-18 • Gigi Garden Shop - M. Sarriá, 172 • Manau, S.A. - Campo Florido, 31-45 • Poliglás - Cerdeña, 399 • Ibérica de Hipermercados - Autovía Castelldefels, Km. 8 - S. Boi • Ferret. Pagés - M. Gracia, 148 • Ferret. Andreu - Rocafort, 123 • Ferret. Ramón Valls - Urgel, 5 / Vallespir, 117.

i als demés especialistes comercials del ram.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 14

FRANÇA

L'Assemblea de Catalunya a París

Els quatre de Segòvia expliquen la seva fugida d'Espanya

Unes cent-mil persones es van manifestar ahir a París, sense cap incident i amb un aire de festa presenciada per milers d'espectadors en una capital mig buida durant aquest cap de setmana. Obrien la marxa els dirigents sindicals de la CGT i la CFDT, seguits del gran bloc de militants d'aquests dos sindicats.

Milers d'estudiants venien després; els d'extrema esquerra cridant **"Vaga general a la universitat"**, quan, en realitat, la vaga, ja llarga d'un mes, és a punt d'acabar-se, després dels acords del govern amb els presidents d'universitats que modifiquen alguns punts de la reforma de la Universitat, tal com en principi fou promulgada pel govern.

Després, en la manifestació, hi havia diversos grups d'estrangers, el més nombros dels quals era format per quatre o cinc mil espanyols. Darrera de tots aquests emigrants, hi anava una nodrida representació de l'Assemblea de Catalunya, joves i vells, encapçalada per Francesc Vila Abadal, delegat a Europa de l'Assemblea de Catalunya. Al seu pas fortament al crit tradicional de **"Lliveure com cinc regidors socialistes** de l'Ajuntament de París, aplaudien fortament a lcrit tradicional de **"Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia"**. A més, els catalans de París van anar cantant sovint l'himne dels Segadors i una interpretació curiosa de la cançó **"Volem pa amb oli"**, posant-hi, en comptes de "pa amb oli", la paraula **"amnistia"**.

EXPLICACIO A "LE NOUVEL OBSERVATEUR"

A part del que diem de la manifestació, res d'especial no ha passat a París, si no és la "desaparició" dels quatre fugitius de la presó de Segòvia que van aconseguir, amb una noia basca de 22 anys com a guia, d'arribar fins a França. S'estaven a París, des de fa una setmana, i el setmanari "Le Nouvel Observateur", que surt demà al carrer, publica una llarguíssima entrevista en què expliquen com van aconseguir travessar la frontera. En el xalet on s'havien amagat durant cinc dies, a prop de Pamplona, va passar una vegada —diuen els mateixos— un jeep de la Guàrdia Civil, que tant sols va fer un control habitual d'aquella casa de camp, sense adornar-se que hi havia els vidres d'una finestra trencats, que és on van entrar els quatre fugitius i l'acompanyant. Quan va arribar el propietari de la casa, se'n van anar en cotxe fins a una població propera a la línia del tren de Madrid a Irún. Van seguir aquesta línia de lluny durant set dies i a uns deu quilòmetres d'Irún van aconseguir, sense ésser vistos, passar la frontera. El divendres es van presentar a la policia francesa, a París.

ERNEST UDINA

ITALIA

Eleccions el 20 de juny

El cap de l'estat italià, Giovanni Leone, va signar anit mateix el decret de dissolució del parlament i la conseqüent convocatòria d'eleccions polítiques anticipades.

Durant el matí Leone va fer una ronda de consultes amb els representants de les diverses forces polítiques. La rapidesa i brevetat d'aquesta sèrie de colloquis arran de la dimissió del govern, no permeten, efectivament, marges de dubte sobre les intencions del president de la República: Giovanni Leone inicià ahir matí el procediment per a la disolució de les dues cambres amb un any d'anticipació sobre la data assenyalada.

A la tarda foren rebuts al palau presidencial els presidents de les dues branques del Parlament, i tot seguit el cap de l'Estat pogué procedir a la signatura del decret corresponent.

ELECCIONS UN ANY ABANS

Les eleccions polítiques anticipades per a la renovació dels 945 escons parlamentaris distribuïts en les dues cambres, tindran lloc el dia 20 de juny de 1976.

En les breus declaracions formulades pels representants dels partits, al terme dels seus respectius colloquis amb el cap de l'Estat, foren refermades les diverses posicions que anteriorment, durant el debat parlamentari, ja havien estat exposades detalladament.

Especial importància fou atribuïda, en les declaracions, a l'aspecte pròpiament electoral: es va convenir implícitament en la irreversibilitat de la dissolució anticipada del Parlament.

Entre tant, les maquinàries electorals ja han entrat en acció: Democràcia Cristiana i Partit Comunista han convocat pel dimecres i dijous de la setmana vinent llurs respectius òrgans directius. Vindran després socialistes i republicans, que també procediran a la preparació de les llistes electorals.

CONSULTES DEL PRESIDENT

Les consultes del cap de l'estat italià amb els representants de les diverses forces polítiques, van durar poc més de quatre hores i mitja.

En la sèrie de colloquis mantinguts en el despatx oficial del palau del Quirinal, el president Leone recollí directament les postures dels diversos partits davant l'actual situació política, caracteritzada per l'aïllament del partit governamental i les fondes divergències entre les diverses forces del quadre polític.

ALGUNES DECLARACIONS

Al terme de l'entrevista amb el president de la República, el cap de la delegacio democristiana i secretari del seu partit, Benigno Zaccagnini, va declarar la "viva amargor" de la Democràcia Cristiana per haver constatat en el Parlament la impossibilitat de **"trobar una resposta positiva per part dels partits de majoria la necessària comprensió de l'oposició en el seu reiterat entestament per evitar la interrupció de la legislatura".**

El secretari del Partit Comunista (la major força de l'oposició), Enrico Berlinger, afirmà per la seva part que la legislatura podia esser salvada **"però la Democràcia Cristiana no va tenir el coratge d'establir els acords necessaris per a aconseguir aquest objectiu."**

El secretari general del Partit Socialista, Francesco De Martino, única força que es mostrà des del primer moment a favor de les eleccions anticipades, va dir que **"és millor un breu període d'incertesa política derivada d'unes eleccions anticipaque no pas un any sencer de deteriorament cada cop més greu de la situació política econòmica".**

BRUSSEL.LES

Presència de la política catalana

Prosseguint els actes previstos dins el "jumelage" establert entre la regional de l'Hainaut, del Partit Socialista Belga i la Federació Socialista de Catalunya (branca catalana del PSOE), una delegació de Barcelona ha intervingut en la festivitat del 1r de maig de la ciutat de Charleroi.

El representant socialista català, Fèlix Macias, s'ha adreçat als participants, en el tradicional míting i parada d'aquesta diada, assenyalant dificultats amb què, en els mateixos moments, topaven a Espanya els qui protagonitzaven actes idèntics. "Continuem demanant-vos de mantenir el boicot a l'entrada en el Mercat Comú del darrer règim totalitari d'Europa", ha declarat el delegat català, alludint a la conveniència de la solidaritat internacional, "la qual ha permès la celebració pública del Congrès de la UGT a Madrid".

Adreçant-se en castellà als emigrants espanyols assistents, ha denunciat la manca de representativitat de l'actual sistema espanyol i les dificultats conseqüents amb què es debat.

Dins el marc del present "jumelage" entre aquesta regional valona del socialisme belga i el PSOE, una delegació de parlamentaris belgues ha dut recentment a terme un sojorn públic de contacte a Barcelona. El quotidià socialista, "Le Journal de Charleroi" ha dedicat també una sèrie de reportatges a l'actualitat dels Països Catalans.

PSB, ORGANITZACIO UNITARIA

Val a dir que el PSB, com la majoria dels de la mateixa tendència en l'Europa del Nord, és més un partit de govern que no d'oposició.

Participa regularment en el govern del país des del 1961. De la regional del Hainaut, regió industrial valona de gran tradició minere i siderúrgica amb 1.400.000 habitants, n'han sortit periòdicament alguns dels ministres socialistes.

Pel que fa a l'autonomia entre les comunitats flamenca i valona de Bèlgica, el PSB es defineix com una organització unitària i central dins la qual es retroben una ala flamenca i una altra de valona. Això el diferencia de la mojoria d'organitzacions polítiques importants, separades en un partit autònom per a cada comunitat lingüística, malgrat una estratègia comuna. La regional socialista de l'Hainaut, contrada en la qual viuen 4.000 emigrants espanyols, frueix d'una tradicional majoria en les eleccions en relació amb els altres partits.

FRANCESC VERDU

CIEMEN: centre per a les minories

Defensa les nacionalitats i ètnies oprimides

A principies de gener d'enguany va nèixer a la ciutat italiana de Milà el Cente Internacional Escarré sobre les Minories Etniques i Nacionals (CIEMEN). Concretament el dia 10 de gener es signavan els estatuts de la dita entitat en el despatx del notari Ricardo Todeschini.

Sis dies després aquests estatuts eren aprovats pel tribunal corresponent i el mateix dia s'obria una secretaria permanent en els locals cedits per l'alcalde de Milà en el "Circolo de Via Amicis" (Via De Amicis, 17)

El 23 els membres fundadors del CIEMEN van elegir com a president a Camilo de Piaz, amic de l'abat Aureli Escarré i personalitat famosa en el món de la cultura i la Resistència antifeixista. Com a secretari fou nomenat Aureli Argemí, antic secretari de l'abat Escarré, i com a tresorer Pietro Reali.

Aureli Argemí va donar el 5 de febrer una conferència de premsa en la qual va explicitar que les finalitats del CIEMEN son fer conèixer la problemàtica de les minories etniques i nacionals mitjançant un servei d'informació científica i la collaboració al reconeixement cultural polític i social dels pobles dits minoritaris. Malgrat la seva ubicació a Milà el CIEMEN té un caracter internacional, d'acord amb l'abast de la tasca que s'ha proposat desenvolupar.

El fet que aquest organisme porti el nom de l'abat Esquarré és un homenatge a un dels més illustres defensors contemporanis dels drets de les minories ètniques i nacionals, defensa que cada dia assumeixen amb més gran força i decisió els sectors progressistes i democràtics d'arreu del món. En nombrosos estats centralistes que agrupen al seu si diferents nacionalitats la problemàtica específica de les minories oprimides per una política colonialista o imperialista provoca creixents debats polítics, socials i culturals i dóna naixement a moviments d'alliberament que en algun cas obten per la vida revolucionaria armada. Al voltannt de tota aquesta problemàtica el CIEMEN organitzarà una biblioteca especialitzada, debats, seminaris, conferències, forma de servei a tots els pobles que lluiten per la llibertat.

Comentant la creació del citat organisme, el diari socialista italià "Avanti" deia que són els estats totalitaris els que es caracteritzen per una política representativa sobre les minories pel fet que aquestes refusen la identificació que se'ls vol imposar entre Estat i Nació. Per això promouen el folklorisme i el tipisme, forma d'alineació política, social i cultural quan només aquesta mena de manifestacions d'una cultura i un poble son permeses. També existeixen sistemes pseudo-democràtics que practiquen una política semblant. Però avui la lluita contra el feixisme i les pseudo-democràcies té gran part de la seva avantguarda en el si de les nacionalitats i pobles oprimits. Això porta a una revisió profunda de l'actual concepció de la fundació de l'Estat i de la inadequació de molts d'ells cara al problema de les minories.

Per la seva part un setmanari italià "Milano-sette" distinguia entre minoria ètnica i nacional. La primera seria el grup o grups inserits en ambits regionals o locals que viuen amb la pròpia cultura i amb les pròpies tradicions dintre d'un marc cultural i tradicional diferent. La segona vol dir simplement que es tracta de veritables nacions que es troben en uns estats que volen assimilar-les o sotmetre-les, quan els poders dominants no han reeixit a assimilar-les. Així el problema de les minories es configura en primer lloc com un problema de llibertat, més polític que no pas cultural. Per aquesta raó exigeix solidaritat.

El 24 de febrer el CIEMEN, juntament amb altres organitzacions culturals, va muntar un debat a Milà sobre el paper de les minories ètniques i nacionals en la construcció d'Europa. Aureli Argemí cridà l'atenció sobre el fet de la manca de informació sobre el tema per part dels grans mitjans de comunicació de masses, essent així que es tracta d'una problemàtica que afecta a milions d'europeus. A continuació explicà com els diferents partits catalans veuen la unitat europea. Aquest va ser el primer acte públic del CIEMEN, que fou àmpliament recollit i glosat en la premsa italiana. Novament el diari socialista "Avanti" senyalà que la lluita per l'alliberament nacional va esdevenint un punt de referència de primer ordre per a realitzar la unió dels pobles sobre unes bases reals i justes.

A partir d'aleshores el CIEMEN ha seguit desenvolupant les seves activitats en una tasca necessària i que cada vegada obté un major ressò. Cal saludar aquesta feina i els homes que la tiren endavant.

ANTONI REIG

PORTUGAL

Soares vol governar els quatre anys

Mario Soares, secretari general del Partit Socialista, ha declarat al diari conservador britànic "The Times" que el govern de minoria que ell ha proposat pot governar Portugal durant els quatre anys constitucionals.

El secretari general del Partit Socialista Português diu, en una entrevista que publica l'esmentat diari, que el president de la República i l'exèrcit assegurarien la supervivència del seu govern en cas de crisi econòmica o de vagues polítiques.

Explica que Portugal té un sistema de govern semipresidencial i semiparlamentari en què el president ha d'elegir un primer ministre, comptant amb el Consell de la Revolució.

Diu que aquesta vegada ha de ser un primer ministre socialista, perquè el Socialista és el partit més gran, i diu que els objectius del seu govern seran prioritàriament econòmics.

Reorganitzar la indústria nacionalitzada, desenvolupar el 40 per cent d'indústria privada que queda i tractar de reduir una taxa inflacionista d'un cinquanta per cent, són els objectius.

Per altra banda, dirigents del Partit Comunista Português s'entrevistaren ahir al matí amb els membres del Consell de la Revolució: comandant Melo Antunes, ministre d'Afers Estrangers; comandant Vitor Crespo, ministre de Cooperació, i capità Sousa e Castro, portaveu de l'organisme en qüestió.

Acudiren a l'audiència, en nom del comunisme lusità: el seu secretari general, Alvaro Cunhal, així com els dirigents Joaquim Gomes i Sergio Vilharigues, els quals han abordat amb els alludits caps militars "els resultats electorals, la situació política a la nació i les relacions amb les ex-colònies".

Finalment una bomba de gran potència ha esclatat poc abans de l'alba d'ahir davant la seu del Partit Comunista a Lisboa, resultant morta una persona i unes altres sis ferides.

NOVETAT d'Editorial Pòrtic
SUBIRACHS O RETRAT DE L'ARTISTA COM A ESCULTOR ADULT
de MARIA AURELIA CAPMANY

INVERSIO EXCELLENT
CADAQUES
COMPRI LA SEGONA VIVENDA EN UN EDIFICI DE CATEGORIA. INFORMES MOSAFA, S. L.
BRUSI. 36. T. 227-64-23. BARCELONA - 6

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 15

AFRICA

Kissinger al Senegal

Encara fresques les declaracions d'un membre del sèquit de Kissinger, que digué a Monròvia que els Estats Units reconeixerien el règim d'Angola si els 15.000 cubans que intervingueren en la guerra retornen a Cuba, el secretari d'Estat nord-americà arribà ahir a Dakar procedent d'aquella ciutat.

La capital del Senegal es la darrera de les etapes de la volta prevista per Kissinger durant tretze dies per diversos països d'Africa.

A l'aeroport fou rebut pel ministre senegalés d'Afers Estrangers, Assane Seck, amb qui mantingué posteriorment una tanda de conversacions.

NOVA ERA DE COOPERACIO I AMISTAT

El visitant nord-americà en arribar a l'aeroport declarà, segons informa l'agència Efe, que "**la meva visita és la primera que realitza un secretari d'Estat nord-americà a Dakar, i obrirà una nova etapa de cooperació i amistat entre el Senegal i els Estats Units d'Amèrica. Estic satisfet de poder trobar el president Leopold Sedar Senghor** —afegí— **i passaré amb ell revista de les excellentes relacions que existeixen entre els nostres dos països**".

Kissinger assenyalà que els ideals del Senegal i dels EUA eren molt semblants, tot precisant que es basaven en la dignitat humana i en la pau.

AJUT AL SAHEL

Els Estats Units han proposat la creació d'un progama d'ajut, calculat en uns 7.500 milions de dòlars per a un terme de deu anys, per tal d'ajudar les nacions afectades per les secades que pateixen les regions meridionals del Sàhara, segons explicà Kissinger a Dakar, bo i especificant un programa de set punts per a l'assistència a les zones subsaheliane (Senegal, Mauritania, Mali, Alt Volga, Niger i Txad), encaminat a evitar el règim de secades enregistrat d'ençà de 1967.

Diverses personalitats nord-americanes han expressat llur convenciment de poder afegir a aquest programa les nacions industrialitzades, i fins i tot la Unió Soviètica. El programa preveu una industrialització destinada a fer que la regió s'autoabasti

NO HI HA PERILL PER ALS BLANCS DE RHODESIA

Un alt càrrec de la comitiva de Kissinger digué a Libèria que els 270.000 blancs de Rhodèsia no corren perill. EUA pensa que Ian Smith pot sortir-ne ben parat, d'una lluita armada amb els guerrillers, ni que siguin emparats pels països veins africans, activitats que Smith comparà a les de l'IRA

QUEQUESA
I DEFECTES
DEL LLENGUATGE
CENTRE MEDIC D'AUDICIO
I LLENGUATGE
Descartes, 6 — Telèfons: 211 42 29
211 53 74
(Via Augusta-Muntaner)

FESTA DEL TREBALL

Mítings i desfilades arreu del món

Diversos actes i commemoracions van tenir lloc ahir a diferents capitals europees, així com a da resta del món, amb motiu de la festivitat del 1r de maig, segons informa Efe.

PORTUGAL

A Lisboa, la Intersindical, central única dels treballadors portugusos, va organitzar una gran concentració a l'Estadi Primer de Maig. Aquest acte comptà amb el suport tàcit dels partits comunistes i socialistes.

Pel seu compte, la UDP (Unió Democràtica Popular), partit situat a l'esquerra del Partit Comunista va convocar un primer de maig de lluita i el MRPP (Organització marxista-leninista-maoista) anuncià un "primer de maig roig".

Igualment, el PPD (Partit Popular Democràtic) recordà en aquesta data **la lluita heroica dels treballadors contra tot tipus de totalitarisme** i es queixà que la festivitat **sigui instrumentada amb un caràcter partidista.**

Finalment, el CDS (Centre Democràtic i Social) no s'ha pronunciat motiu de l'1 de maig **perquè no vol instrumentalitzar els treballadors.**

ALEMANYA FEDERAL

Els alemanys es disposaren ahir a celebrar la festa del treball amb una vaga del sindicat d'impressors i l'ordre de tancar els tallers donada pels patrons.

La vaga sindical, i el conseqüent "lockout" patronal, ha fet que el país compti des de fa tres dies amb un milió i mig d'exemplars tan sols, dels 21,5 milions que componen el mercat normal de la premsa.

Tant a Berlín Occidental com a la resta d'Alemanya Federal, eren previstes manifestacions pacífiques, fires i festes populars per festejar el dia del treball.

En l'aspecte polític, va tenir lloc una concentració convocada Munic, durant la qual el canciller Helmut Schmidt i el president dels sindicats alemanys, Heinz Oskar Vetter, es van adreçar als concentrats.

FRANÇA

Ahir al matí van celebrar-se dues manifestacions a París amb motiu de la festa del treball: l'una organitzada per la Unió parisenca. L'altra per diversos grups marxistes leninistes que havien fet una crida a través del diari "L'Humanité Rouge".

De les dues, la més important, no sols numèricament sinó pel pes que els seus participants tenen en la vida laboral francesa, va ser la convocada per Força Obrera, confederació sindical de tendències moderades (sorgida per l'escissió de la CGT), que no acostuma a ésser gaire partidària de les manifestacions al carrer i que no havia fet desfilar els seus afiliats, l'1 de maig, des de feia vint anys.

POLONIA. — A Polònia s'ha celebrat l'1 de maig sota la consigna de **l'enfortiment de l'estat i la consolidació de la prosperitat del poble.** Edward Gierek, secretari del partit, hi pronuncià una allocució.

ALEMANYA ORIENTAL. — La República Democràtica Alemanya va ser ahir l'únic estat del pacte de Varsòvia que va celebrar la festa del treball de l'1 de maig amb una espectacular desfilada militar amb el lema "Manifestació de combat". El secretari del partit presencià el pas de les tropes des del recentment inaugurat Palast der Republik.

XINA. — La dona del President Mao Tse-tung, Xiang-xing, ha tingut ahir, primer de maig, un paper estellar a les cerimònies que s'han celebrat a Pequín, mentre s'especula amb la possibilitat que hagi acumulat nous poders en la seva persona. A la cerimònia, hom la veié a la dreta del nou primer ministre Hua Kuo-feng.

URSS. — El secretari general del Partit Comunista i d'altres alts dirigents van assistir ahir a una desfilada popular des de la tribuna del Mausoleu de Lenin a la plaça Roja de Moscou. La desfilada s'inicià a les deu del matí.

JAPO. — Han tingut lloc una infinitat de desfilades i de mítings, en els quals hom calcula la participació d'uns tres milions i mig d'obrers. Això no obstant, les participacions han estat més minvades que en anys anteriors, per causa del temps fred i plujós que va fer a tot l'arxipèlag nipó.

ESTATS UNITS

Henry Jackson ho deixa correr

El notable triomf de Carter sobre els seus opositors demòcratas en les primàries cellebrades ahir a Texas fa que hom pensi que el seu camí cap a la primera magistratura del país sigui pràcticament imparable. Henry Jackson, per la seva part, candidat demòcrata per la nominació del seu partit, s'ha retirat de la campanya. Amb aquests fets, tan sols sis dels tretze candidats demòcratas que començaren a New Hampshire, segueixen essent candidats oficials.

Després de la retirada de Henry Jackson, senador per l'estat de Washington, sols resten en la campanya per a la nominació del Partit Demòcrata, a més del favorit Carter, el congresista liberal per Arizona, Morris Udall, el governador de Califòrnia, Brown, el senador per Idaho, Frank Church, el governador d'Alabama, George Wallace, i el senador de Texas, Lloyd Bentsen.

Des del cantó demòcrata, tan sols el senador Lloyd Bentsen, un polític local, amenaça seriosament la probable victòria de Jimmy Carter. Aquest el darrer divendres veié més clar el llarg camí fins a l'elecció presidencial de novembre, amb l'anunci de la retirada com a candidat actiu de Henry Jackson, un dels seus rivals immediats fins ara. Carter havia declarat el darrer divendres a Austin que Texas té probablement la pitjor llei d'eleccions primàries dels Estats Units, car el sistema de vot —segons ell— afavoreix les ambicions de Bentsen. Per això, Carter féu una crida als demòcrats perquè votessin el candidat que té més oportunitats de guanyar a nivell federal, abans que un candidat amb difusió purament local.

Per la seva parte, Henry Jackson convocà ahir una roda de premsa per a anunciar oficialment la seva decisió que, segons mitjans sindicals, significa la seva continuació com a candidat, però sense participar a la campanya. Jackson, senador per l'estat de Washington, havia dipositat totes les esperances en les darreres primàries de Penssilvània, però sofrí un trasvals en guanyar-les per majoria l'ex-governador de Geòrgia, Jimmy Carter.

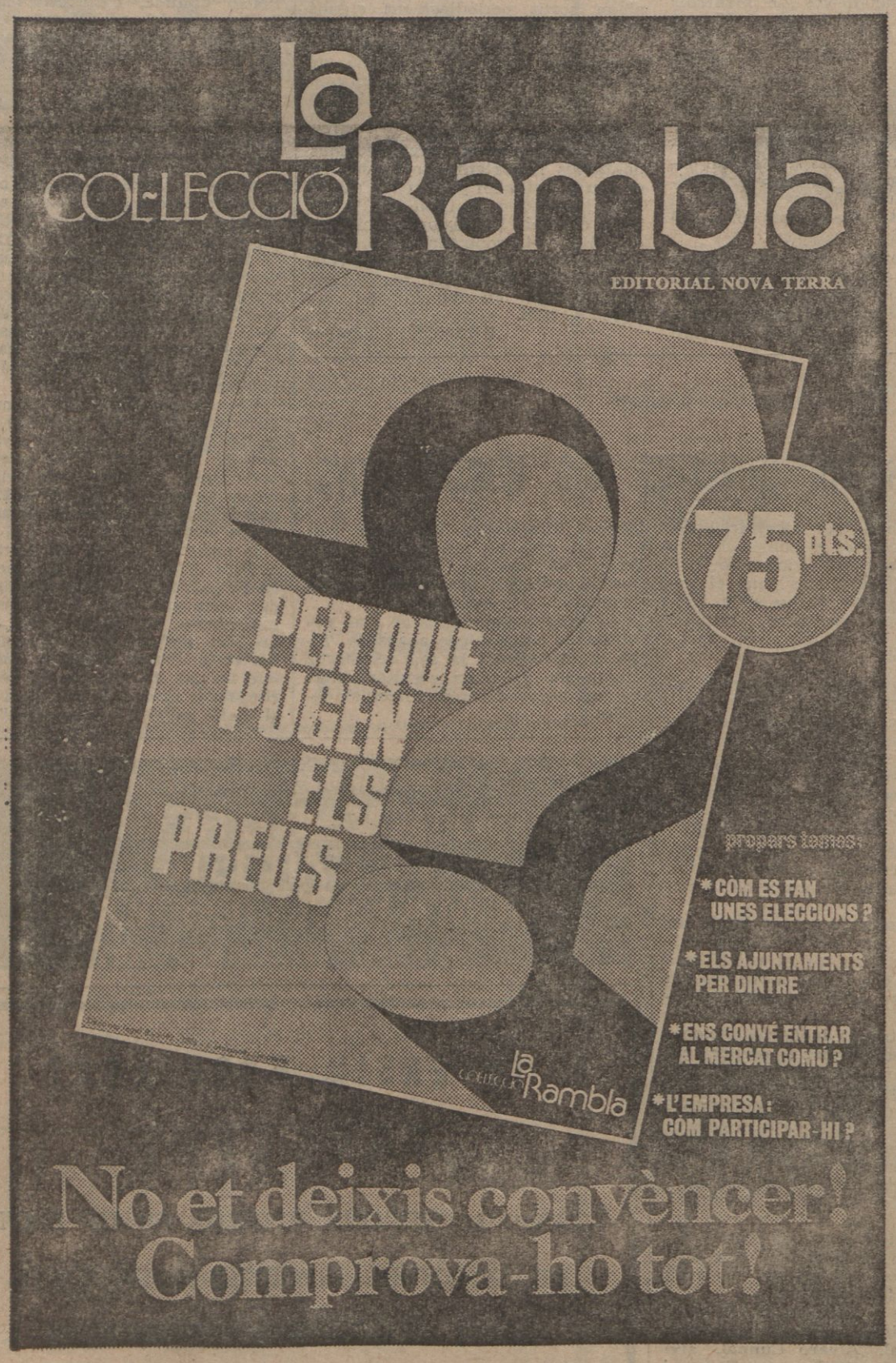

CRESA
ASSEGURADORA IBERICA, S. A.
i
L'ASSICURATRICE ITALIANA
COMUNIQUEN
a tots els seus clients i collaboradors que, a partir del 1r de maig, les Oficines de la seva Direcció General es traslladaran a la nova seu social, al carrer
ARAGO, 332
Telèfons: 317.20.08* - 318.53.62*
Al mateix temps informen que la seva agència principal de Barcelona seguirà a l'Avinguda Diagonal, 612, 1r.
Telèfons: 321.91.97 - 250.12.16-17

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 16

Algunes veus d'Església

"Estem preocupats perquè encara no hem passat prou penes en el camp educatiu en el qual, en nom de la democràcia, de la llibertat ideològica i a fi que no poguem fer més negoci amb els diners públics, n'hi ha que demanen un capgirament que menaria a una subordinació de tot el sistema escolar i del tipus d'home que es voldria crear a una concepció política determinada de la societat." Això ha dit el bisbe Joan de la diòcesi d'Urgell en la seva carta mensual dirigida als diocesans, en la publicació oficial del bisbat "Església d'Urgell", a tall d'anàlisi de la problemàtica actual de l'ensenyament.

"Ens preocupa no solament perdre les escoles, ha dit, sinó que es vulgui manipular els homes de la nostra terra des de la política, utilitzant per a això les escoles. Jo demanaria a tots els qui intervinguin en aquest camp una bona reflexió. S'ha de pensar bé el que es digui i el que es vulgui projectar. Aquest és un tema polèmic que pot dividir grups importants de la nostra societat. El que és més trist: pot dividir persones que altrament es trobarien militant en uns mateixos ideals socials.

"L'anàlisi del món educatiu es feta des d'una concepció científica pròpia del segle XIX en la qual es considera sectària la idea religiosa —diu més endavant—; el concepte de democràcia en el qual compten tant o més les associacions de veïns com els pares, la preocupació econòmica, amb la qual es justifica l'ensenyament no estatal com si només busqués un benefici a través d'uns diners que són del poble —i poble són també els pares que porten els nois als col·legis nostres—, el pensar que pugui existir un bon centre sense que tingui un projecte educatiu ben definit, perquè, segons diuen, no convé per al control ideològic..., són o bé ingenuïtat o bé alguna cosa pitjor. La llibertat (que tots volem, encara que potser no tots l'entenem igual), la sindicació i el concepte d'escola pública són altres punts a aclarir millor.

"L'actual organització educativa no pot passar sense crítica, sobretot pel que es refereix al nivell escàs de socialització que assoleix. ¿L'estudi i el diàleg no podran oferir fòrmules d'assumir d'una manera realista els grans valors subjacents en les diferents opcions? Jo crec que és posible i que no convé fer el joc als dos extrems."

I acaba aquesta carta epistolar preguntant-se: "¿Com és que cada vegada més una gran part dels joves del món pagès no té altra manera de promoure's que abandonant la terra i fent opció per l'ensenyament en general és una digna emigració, una noble escapatòria. Però és el camí que surt del poble i mena a la ciutat. Es realment aquest el camí que hem de seguir?"

RICARD FONT

BARCELONA

En relació amb la crònica anterior, sembla oportú de transcriure la parte central d'un document sobre els cristians i la qüestió escolar, que fa poc van fer públic a Barcelona vint-i-quatre persones vinculades als camps de l'educació i la catequesi: "Davant d'alguns plantejaments, que semblen presentar-se com a "drets fonamentals dels ciutadans espanyols" (que se suposa cristians en la seva pràctica totalitat) i com a "veu o doctrina de l'Església" en matèria escolar, nosaltres cristians, respectuosament però fermament, voldríem fer sentir des del cor mateix de la nostra professió de fe evangèlica "una altra veu" per dir:

a) que la institució escolar pertany a la societat i que aquesta, com a tal, és secular; que, a més, la nostra societat va deixant de sentir-se unànimament confessional. En aquest marc, considerem que defensar la confessionalitat del nostre sistema escolar és un contrasentit i fins un abús;

b) que l'actual ensenyament de la religió a l'escola és una reminiscència de l'Estat confessional;

c) que l'escola privada, confessional o no, no ha de constituir, avui, una preocupació major dels cristians com a tals, perquè ni el dret dels pares a escollir el tipus d'educació dels seus fills comporta necessàriament l'existència d'escoles privades, ni l'instrument per a una educació en la fe és, necessàriament, una escola confessional;

d) que la gran qüestió que els cristians tenim plantejada avui ens és comuna amb tots els altres ciutadans; consisteix fer de l'escola un autèntic servei públic per a tothom: democràtic, respectuós de les diverses maneres de pensar, compensador de desigualtats i gratuït.

En conseqüència, i siguin quins siguin els camins que la qüestió escolar vagi prenent en la nostra societat i les preferències que cad cristià pugui tenir personalment, considerem fonamentals aquests punts:

a) Els cristians no hem de bloquejar les nostres posicions, en nom de l'Evangeli, en una opció escolar determinada;

b) no hem d'afavorir un tipus de confessionalitat escolar que sigui imposat, de fet, en virtut de la propietat, a un personal docent que no es mira les coses, necessàriament, de la mateixa manera;

c) no hem de trobar-nos fent causa comúna, de facto, amb les classes més instal·lades i afavorides de la nostra societat;

d) no hem de buscar privilegis ni situacions especials per a nosaltres;

e) hem de participar al costat dels nostres companys no cristians en la prossecució d'una escola més democràtica, crítica i alliberadora;

f) hem de promoure la Catequesi a l'interior de les comunitats cristianes. Aquesta és la institució d'Església necessària i genuïna amb què respondrem al dret dels pares que vulguin donar als fills una educació en la fe."

Diada del clergat indígena

Avui se celebra la diada missional del clergat indígena, destinada a sensibilitzar els catòlics de tot el món davant la necessitat que, als països de missió, els ministres de l'evangeli sorgeixin del si de les mateixes comunitats i no siguin únicament o en gran part originaris d'altres cultures. Cal tenir en compte que actualment hi ha vuit-centes cinquanta diòcesis considerades de missió, que compten amb quatre-cents cinquanta bisbes, quinze mil preveres i cinquanta mil seminaristes nadius de les mateixes contrades de missió.

Amb motiu d'aquesta diada, el butlletí de les obres missionals pontifícies comunica que, durant l'any 1975, a Espanya s'han recollit més de vint-i-sis milions de pessetes, destinades al finançament de la formació dels clergues indígenes. Les diòcesis que han aportat més diners són, en aquest ordre: València, Pamplona, Bilbao, Sant Sebastià i Saragossa.

Els nous joves

Sovint em demano en què consisteix pròpiament la diferència entre els joves d'avui i els joves de deu o vint anys enrera. Tenen una sensibilitat moral més immediata i menys inclinada a les distincions subtils, refusen enquadraments i etiquetes, no són disposats a subordinar les seves reaccions morals a les orientacions establertes des de dalt. Per una part semblen despreocupats: creuen poc en partidismes, estimen el diàleg amb tothom i referit a tot, freqüenten els debats, aprecien les protestes públiques es guarden d'entusiasmes ingenus i tenen de l'autoritat un concepte no gens mític. Prefereixen la sinceritat i la lleialtat a l'escrúpol; prescindeixen de tot mestre, capellà o no, que barregi raó i prudència, i més d'aquell que sacrifica la primera a la segona.

Si penso en la generació en què m'he format, no em sorprèn que li resulti difícil d'entendre i fins de suportar aquests joves. Qui ha passat els quarenta i té la convicció de ser un home "obert" porta tots els senyals del seu esforç: l'esforç amb què de jove hagué de vèncer, en ell i fora d'ell, les contraposicions de la guerra freda (integrista i progresista, laïcal i clerical, demòcrata i totalitària...), i les conseqüòncies de les derrotes que hagué de suportar. Després d'haver defensat durant anys la necessitat del diàleg, avui sent que finalment hi ha arribat, i no s'adona que en realitat li queden relíquies dels adversaris d'un altre temps. Qui no coneix, per exemple, el totalitarisme dels antitotalitaris? El món que combatem es contagia, potser pel camí de l'inconscient.

Avui trobo que en la societat, i també en l'Església, són molts els "homes oberts" que no entenen els nous joves. Es que els "homes oberts" tenen dues ànimes i els nous joves una de sola. Les dues ànimes dels primers són d'una fervorosament fidel als vells ideals de llibertat, de justícia, de diàleg, l'altra sensibilíssima a les raons de la prudència, del nostre proverbial seny. Quan parlen, sovint usen el "sí, però", "per altra banda"... Tenen dos llenguatges, perquè tenen dues ànimes, i tenen dues ànimes perquè porten en ells dues èpoques. Els vells conservadors, quan ho són i no se n'amaguen, són més clars; mai no diuen "sí, però": simplement diuen "no" als nous ideals, sense avergonyir-se'n. Els adults oberts diuen que sí, però a l'últim moment abandonen el compromís: acompanyen sempre qui s'endinsa pels nous camins, però "fins a un cert punt".

Els nous joves no tenen una doble ànima, perquè han crescut en l'actual vessant. El diàleg no ha estat per a ells una conquesta, ha estat una manera de créixer. Quan se'ls diu que tinguin paciència, perquè ja és molt el que s'ha aconseguit en relació amb quinze anys enrera, no es commouen i no acaben d'escoltar. Ignoren el conflicte particular entre lleialtat i prudència que sembla ser el signe de noblesa i de sofriment que marca la meva generació.

EVANGELISTA VILANOVA

PAUSA

Fantasmes

"Palpeu-me i veureu que no sóc cap fantasma", diu Jesucrist ressuscitat als apòstols. Vet ací com s'ha d'aparèixer l'Església al món per donar bon testimoni del Crist ressuscitat: amb afany de realisme i de normalitat, concreta i palpable, no idealitzada sinó de carn i ossos, exhibint ferides i no riqueses o poders. Amb uns ministres igualment palpables i assequibles, disposats a menjar i a beure amb els deixebles, és a dir, a posar-se al seu nivell i compartir la seva vida. Que no siguin fantasmes de llençol negre.

H. R.

CAIXA DE PENSIONS
PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS
DE CATALUNYA I BALEARS

INAUGURACIÓ DE NOVES OFICINES

AGENCIA **ISLA CRISTINA - MATARO**
Puig i Cadafalch, 218

LA LLAGOSTA
Estació, 5

365 Oficines al vostre servei

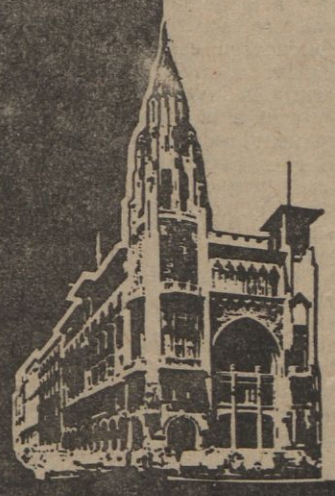

"la Caixa"
seny del diner

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 17

L'economia del país valencià

"No crec que, en aquest moment, hi haja un altre tros de territori espanyol tan problemàtic com el valencià, quant a això de l'economia... De la banca a l'aixada, de la compra-venda internacional a les aules escolars, dels dividends al jornal, el desgavell i la confusió són dramàtics". Aquestes són paraules de Joan Fuster en un dels darrers números d'"Els Quaderns" de l'Editorial Gorg de València, dedicat aquesta vegada a la **"Nova Frontera Econòmica (País Valencià 1974)"**.

En onze anys, del 1962 al 1973, el País Valencià ha augmentat la seva població en un 25 per cent, fins a arribar a hir 3.200.893 persones, mentre que l'Estat espanyol ha crescut en un 11 per cent; la producció neta del País Valencià, que el 1962 era el 8,5 per cent de l'espanyola, ha passat a ésser, al 1973, el 9,7; així com al 1962 la indústria era el 30 per cent de la seva producció, ara és el 38; i si les places hoteleres l'any 1968 eren 26.800, el 1975 foren 73.000. No cal insistir en més xifres, perquè en Joan Fuster ja ens ho diu en poques paraules: "El desgavell i la confusió són dramàtics"

es complica més si repassem un estudi fet pel Ministeri d'Indústria, titulat "El futuro industrial de España" i hi llegim que les províncies de Castelló i de València són "àrees industrialitzades que ofereixen grans perspectives futures a terme mitjà" i que la d'Alacant "és relativament industrialitzada i mantindrà la seva posició relativa en el context nacional".

MEMORANDUM DEL PAIS VALENCIA

CONCEPTE	DADA	% D'AREA SUPERIOR	CREIXEMENT
Superficie	23.305 km2	36% PP. CC.	—
Població 1973	3.200.893 hab.	34% PP. CC.	1962-73: 25%
Immigració 1971-74	64.454 hab.	28% PP. CC.	—
Densitat 1973	137 hab/km2	—	—
Prod. agrària i pesca	1962: 29% 1973: 12%	47% PP. CC. al 1973	1962-73: 139%
Prod. industrial	1962: 30% 1973: 38%	27% PP. CC. al 1973	1962-73: 609%
Prod. serveis	1962: 42% 1973: 49%	30% PP. CC. al 1973	1962-73: 558%
Inversions industrials	I al X/1974: 25.305 m. pts.	20% Espanya	—
	I al X/1975: 16.360 m. pts.	13% Espanya	—
Estalvi (Banca i caixes) a 31-12-1974	317.222 milions pts.	25% PP. CC.	—
Places hoteleres 1975	72.983	15% PP. CC.	1968-75: 173%

NOTA: PP. CC. vol dir Països Catalans.
Prod. vol dir Producció.

ESCLAT ECONOMIC DEL DEL PAIS VALENCIA

Aquest esclat econòmic del País Valencià, que fa trontollar moltes coses, unes de bones i altres de dolentes, no és fruit de l'atzar. Hi ha una història i hi ha una gent, molt en primer lloc. Una història que ens diu que entre els segles XV i XVII fou la ciutat més important dels Països Catalans, allà on s'instal·la la impremta i es publicà el primer llibre imprés en català i on sembla que s'estengué la primera lletra de canvi de la península. I una gent que a més de saber llaurar molt bé tota mena de terres, des de les ufanoses de les hortes fins a les àrides de les serralades de l'interior, passant pels aiguamolls de l'Albufera, feren el miracle de la industrialització valenciana, la d'Alcoi, per exemple, potser la millor mostra de la capacitat emprenedora d'aquesta àrea del Països Catalans.

En segon lloc, cal comptar-hi també els avantatges de "la situació". La posició marítima del País Valencià, en el camí litoral mediterrani de la Península, que esgota la seva inefabilitat en traspassar l'horta murciana, és avui zona privilegiada en els càlculs de rendibilitat per a la localització de grans empreses. Al llarg de l'autopista, un rosari de polígons en realització o en projecte, de monstres industrials, com la Ford o la Planta Siderúrgica, tot creant mites o suscitant ires, s'arrengleren de cara al mar.

LES ARRUGUES QUE L'ENLLETGEIXEN

Però l'esclat econòmic no arriba a allisar les arrugues que enlletgeixen al País Valencià. L'emigració de les terres altes, la necessitat d'anar a veremar a França, la destrucció irrecuperable de la natura, la suburbialització de les zones industrials, l'escapament de l'abast valencia de cada cop més coses. El desgavell i la confusió que tot creixement desordenat porta. O, com exemple d'això, el que en un encertat títol deia l'excel·lent periodista Vicent Ventura: "El que és bo per a la Ford, és bo per al País Valencià?".

En aquests moments al País Valencià es treballa fort per a contestar aquesta pregunta i les altres que l'economia en esclat va posant. Esperem que, en conseqüència, el dramatisme de Joan Fuster es vagi sua vitzant.

J. M. MUNTANER I PASCUAL

Fort augment de l'atur

El nostre cas no ha estat diferent

Un dels efectes més rellevants de la crisi dels darrers dos anys ha estat el fort augment de l'atur que ha tingut lloc a tots els països. Taxes del 5 per cent d'atur han estat habituals a la major part de països, i encara ho són. El nostre cas no ha estat diferent. Com que la crisi a Espanya es va iniciar amb retard tard respecte a Europa i EUA, l'atur no va començar a créixer fins a l'estiu del 1974. des de llavors no ha deixat de fer-ho i la major intensitat d'augment s'ha produït durant la segona meitat de l'any passat.

Malgrat la poca validesa de les dades de què es disposa, sembla que les millors són les obtingudes per mitjà de l'enquesta de població activa realitzada per l'INE. Segons aquesta informació, durant el primer semestre de 1974 l'atur representava el 2,2 per cent de la població activa, entenent per població activa la que treballa i la que buscant collocació o bé està a l'expectativa d'una plaça, i per parat els qui han perdut el lloc de treball o bé que, sense haver treballat mai, cerquen feina. Aquesta taxa s'havia aixecat al 2,9 per cent durant el segon semestre de 1974, al 3,3% durant el primer de 1975 i el 4,6% durant el darrer trimestre de l'any passat. S'ha de tenir present que aquestes dades d'atur no inclouen els temporers que fora de la temporada ja no busquen feina, treballadors molt nombrosos a certes regions d'Espanya. Si es compten aquests parats, la taxa del darrer trimestre de 1975 es del 5,4%. jugat factors diferents. En primer lloc hi ha hagut el cas de la pèrdua de la feina per expedient de crisi de l'empresa, l'acomiadament. sobrepassen la taxa del 10 per cent.

RAO DEL CREIXEMENT DE L'ATUR

La raó d'aquest creixement de l'atur ha estat la crisi, però hi han Però possiblement no ha estat aquesta la font principal. Llevat d'alguns sectors, per exemple el de la construcció, i donada la legislació vigent, l'empresa davant una baixa de la conjuntura reacciona no cobrint les baixes que es produeixen. Per altra banda, en disminuir la inversió són molt reduïdes les noves places de treball que es creen. A més, la tradicional solució d'anar a treballar a Europa no sols no ha servit, sinó que s'ha produït el retorn de molts treballadors. Amortització de places, migrada creació de noves i retorn d'emigrants s'han ajuntat a les pèrdues del lloc de treball per fer créixer l'atur fins a nivells molt grans. Les diferències en la distribució geogràfica són fortes. Els nivells més alts, els ha assolits Andalusia, on totes les províncies A Catalunya s'ha arribat a una taxa del 3,1%, però es partia d'un nivell baix, un 0,9 per cent durant el primer semestre de 1974.

	Catalunya	Espanya	Cat. Esp. %
1r semestre 1974			
Població activa (milers)	2.182,1	13.372,6	16,3
Parats (milers)	19,8	387,7	5,1
Taxa %	0,9	2,9	—
4t trimestre 1975			
Població activa (milers)	2.256,4	13.350,8	16,9
Parats (milers)	69,7	610,4	11,4
Taxa %	3,1	4,6	—

DIFERENCIA RESPECTE A EUROPA

Respecte a Europa la diferència més important i més sensible es produeix no tant en els nivells assolits com en el tractament de l'atur. Els sistemes de previsió de l'atur funcionen a tots ells i a molts la previsió cobreix no sols al qui perd la plaça sinó també a tot aquell que cerca treball, inclòs qui ho fa per primera vegada. A Espanya, en canvi, sols una part es beneficia de l'ajuda i no sempre d'una forma adient. A més, la participació de la dona en el treball és molt més petita a Espanya que en la majoria dels països industrialitzats. La conseqüència d'això és que l'atur a Espanya té efectes negatius més greus, tant sobre les famílies com sobre el conjunt de l'economia.

La situació que s'ha creat planteja dos problemes greus que la política econòmica tindrà de tractar de resoldre amb urgència. Primer, el de posar en marxa un sistema de previsió que amorteixi els efectes negatius de l'atur. En segon lloc, si es vol que els ciutadans no hagin d'emigrar, en cas que puguin, el definir una política econòmica que permeti l'ocupació de no sols els parats actuals sinó també de les persones van arribant a l'edat de treball, que que en els propers anys seran més de 200.000 l'any, i d'una major participació de la dona en el treball fora de casa.

ANDREU GISPERT I LLAVET

Nivell adequat de les despeses públiques

El nivell de participació de l'Estat en les economies de cada país es va incrementant constantment des de la crisi dels anys trenta; la llei de Wagner es compleix amb precisió.

L'Estat, en acaparar més funcions, substitueix algunes vegades la iniciativa privada. Això és fruit, bàsicament, de la creixent exigència de benestar que formula la societat en un capitalisme que necessita, àdhuc per a la pròpia supervivència, presentar un vostre cada vegada més humà. La política anticíclica dels governs suposa així mateix un increment de la participació pública, que després és difícil reduir i que sovint és finançada per l'endeutament públic.

Això no obstant, d'aquesta actuació es deriven també conseqüències perjudicials i existeix una important corrent d'opinió que imputa a la "desmesurada" participació estatal en la demanda global bona part dels mals que pateix l'economia del món occidental.

LA INFLACIO, ES L'ACTUACIO PUBLICA QUI LA GENERA

En aquest context, la inflació té una de les seves principals arrels en l'actuació pública, en l'excessiva utilització del recurs al dèficit pressupostari, en la baixa productivitat del sector públic, en l'empenta excessiva que dóna a la demanda. De la mateixa manera, s'afirma que l'actuació pública treu estímuls a la iniciativa privada, envaeix el seu camp i descoratja la inversió, força els tipus d'interès a la puja a causa del seu freqüent recurs al mercat de capitals i en necessitar una pressió fiscal cada vegada més forta, retalla l'estalvi disponible per a una inversió productiva. El sector públic es converteix, segons aquest esquema, en l'enemic principal de la lliure competència i, en conseqüència, del creixement.

Plantejades així les coses, i en aquesta línia de pensament liberal i conservadora, la solució reclama necessàriament invertir la tendència i tornar l'economia, o una part d'ella, al sector privat. Amb això, el benestar objectiu es pot veure afectat. I al contrari, des d'una posició d'esquerres es reclamaria una socialització més intensa del sistema, que racionalitzés la gestió pública i, al mateix temps, la dotés de la màxima eficàcia.

EL PAIS DE MES DESPESES PUBLIQUES

El país que afronta aquest problema amb més intensitat és potser la Gran Bretanya, on les despeses públiques ultrapassen ja el cinquanta per cent del Producte Nacional Brut (PNB). El govern laborista, com comenta "Business Week, ha hagut de desplaçar-se a la dreta, desviant recursos des dels objectius socials cap a un pla de "regeneració industrial" i limitant al mateix temps la pressió fiscal en els pròxims tres o quatre anys i amb l'acord de les organitzacions patronals i obreres. A desgrat d'això, gran part de la problemàtica de l'economia britànica es deriva de la seva excessiva terciarització, en detriment de la base industrial. Impulsar la indústria és l'objectiu actual; però a un termini més llarg, un cop sanejada l'economia, no es renúncia a incrementar el nivell de benestar assolit gràcies a l'actuació del sector públic.

Denis Healey, canceller de l'Exchequer britànic, declarava a l'esmentada revista: "Els països europeus, amb els més importants programes de benestar i amb una més gran intervenció estatal en la indústria privada, atenyen taxes de creixement molt més elevades que els Estats Units o la Gran Bretanya, amb menys inflació i menys atur".

Contestant a la pregunta de quin és el nivell adequat de les despeses públiques, afegia: "Depèn del nivell de riquesa i del producte de l'economia. Altres països tenen un nivell tan alt com el nostre sense que ensopeguin amb els problemes amb què ens trobem aquí. Això és particularment cert als Països Escandinaus i a Holanda. Sóc de l'opinió que no podem afrontar un creixement més gran de les despeses públiques fins que no atenyem la mateixa taxa de creixement i el mateix nivell de riquesa que alguns d'aquests països".

ANDREU MORILLAS

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 18

FECSA

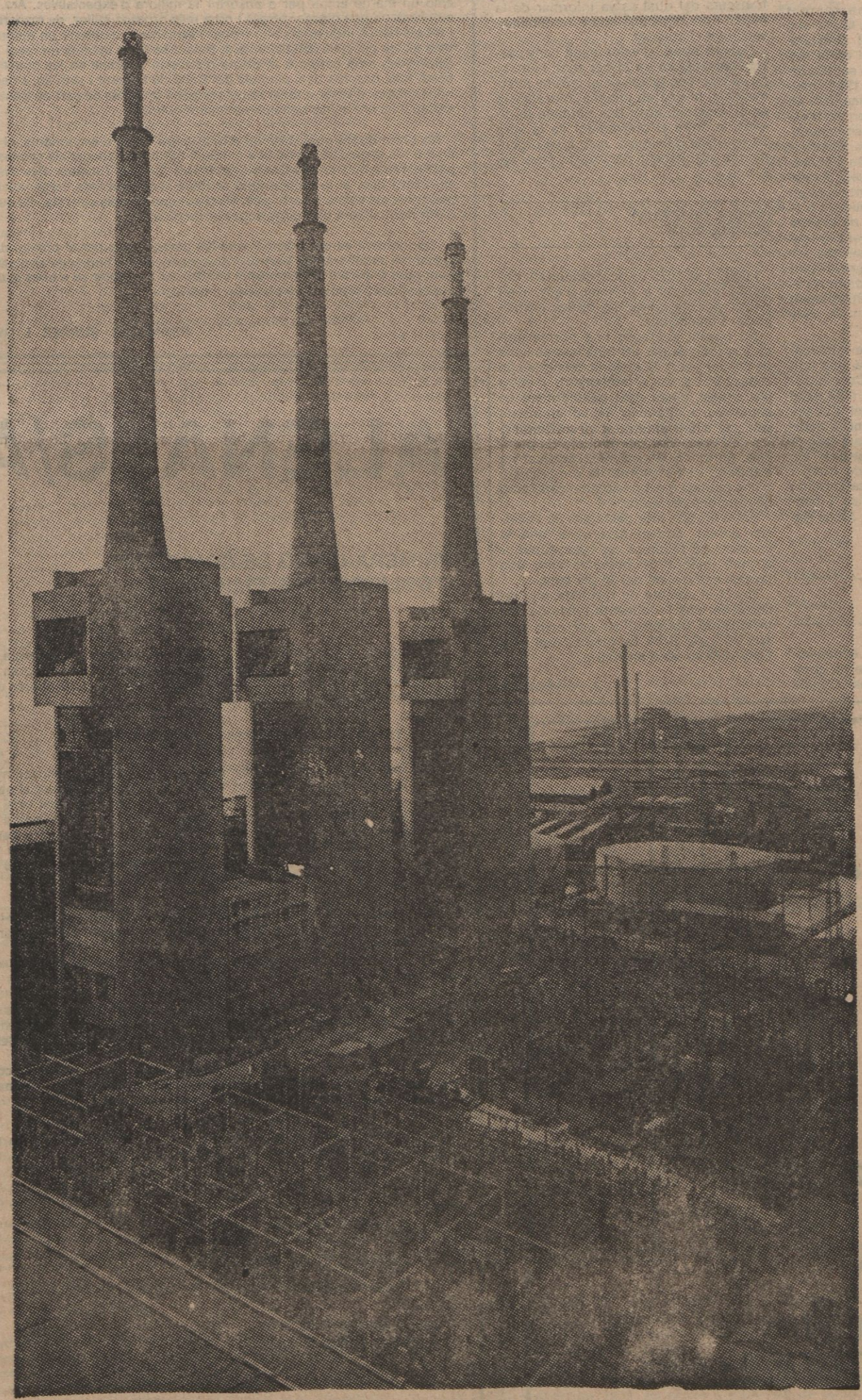

Central Tèrmica de Sant Adrià

CAPITAL:
25.473'9 milions de pessetes

RESERVES TOTALS:
40.478'1 milions de pessetes

COMPTE REGULARITZACIO:
22.751'0 milions de pessetes

FONS D'AMORTITZACIO:
20.085'3 milions de pessetes

IMMOBILITZAT AFECTE A L'EXPLOTACIO:
88.494'8 milions de pessetes

• • •

ABONATS:
1.720.105

POTENCIA CONECTADA:
5.456.194 KW

• • •

POTENCIA DE CENTRALS EN CONSTRUCCIO:

Nuclears . . . . 1.302 KW

Tèrmiques convencionals . 350 MW

Hidràuliques . . 400 MW

POTENCIA DE CENTRALS AUTORITZADA:

Nucleares . . . 1.080 MW

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 19

MERIDIA

Sembla que apunta la reactivació

Dels aspectes econòmics del discurs del president Arias, se n'ha parlat molt poc a Borsa, on ha passat sense pena ni glòria. Es a dir, no li ha donat gran trascendència, cosa que pot ser una nota positiva, si tenim en compte que en anteriors ocasions es va produir una reacció negativa.

Quant a l'Impost sobre la Renda i Disciplina Comptable del Frau Fiscal, que ha aconsseguit finalment llum verda, és suau, moderat, després de la «polida» que sofrí en una ocasió precedent el projecte elevat pel ministeri de Finances. Això fa que, és posible que tampoc se'n parli gaire.

En canvi, sí que els darrers dies ha esclatat tot un aire noticiable de reactivació econòmica i borsària.

No es tracta solament d'informacions elaborades en fonts oficials, confirmant diversos indicadors econòmics des de principi d'any, sinó també procedents d'un ambient que es va crear dintre dels sectors econòmics privats.

Així, contestant a una pregunta que sobre l'evolució del paper bancari vam fer a diversos executius bancaris, aquests ens confirmavem que el descompte de lletres, en xifres havia augmentat el mes d'abril, seguint una trajectòria favorable respecte al mes de gener. S'estima, segons les entitats bancàries, que el descompte de lletres pot haver estat superior d'un 20 a un 40 per cent d'un mes a l'altre.

Això suposa que un indicador molt real, i de molt pes, atés que el descompte comercial canalitza una part important del finançament de les empreses a curt termini, confirma la reactivació del ritme industrial i també el creixement de la demanda.

A més del fet que els Bancs comencin a apreciar la reactivació a nivell de descompte comercial, hi ha un fet que demostra que, a nivell privat, es comença a flairar la reactivació. A la Borsa, en aquests moments, hi entra diner fresc de particulars, més estable, menys especulatiu que no el dels gestors de cartera, o el procedent de la inversió col·lectiva, ço que demostra l'existència d'una confiança en l'esdevenidor immediat.

Per acabar, sembla que tots som d'acord que ha començat la reactivació. Ara, no es pot perdre de vista que, en tot cas, serà com un nen petit, amb poques defenses tant dins com fora, i amb moltes coses que poden espatllar-li la creixença. Sens dubte, caldria tenir-ne cura. Els negocis es poden animar, però a costa d'una inflació encara més forta. Resten, com una espasa de Damocles, els problemes de l'atur, i això que no es pot resoldre com l'ou de Colom: frenar la inflació sense restringir l'expansió.

ES REPARTEIX EL PASTIS

A la recuperació i fermesa dels valors bancaris aquests darrers dies, no han estat aliens els rùmors sobre ampliacions de capital que poden donar-los un adequat nivell de rendabilitat. L'ampliació 1 × 5 de l'Urquijo, anunciada a la Junta General, ha estat la gran notícia, ja que «si es poden repartir el pastís», com va comentar el seu president Juan Lladó, s'aconseguiran uns merescuts beneficis per als accionistes, però també perquè als Bancs industrials s'els ha obert una porta, mentre continuin congelats els dividents i els beneficis per a poder remunerar el capital amb càrrec a les reserves acumulades per prima d'emissió d'ampliacions de capital procedents de conversions de bons de caixa. L'ampliació de l'Urquijo sens dubte ha iniciat un camí que posiblement seguiran els altres Bancs industrials que reuneixin les condicions adequades.

URBIS, FORÇA AMB LA NO-ESPECULACIO

Sota la direcció de Manuel de la Quintana, inspirador del renaixement d'«Urbis», iniciada l'any 1963, la societat ha mantingut un creixement constant. Els lectors deuen haver llegit en la ressenya de la Junta General els satisfactoris resultats aconseguits el 1975, malgrat la forta recessió econòmica, tant en els renglons de vendes com en els d'explotació d'immobles en arrendament, base de l'activitat de l'empresa. El secret que, en una etapa de vaques flaques, «Urbis», hagi mantingut el seu creixement gaudint de bona salut pot raure en l'alt nivell de sanejament i solidesa d'aquesta societat, les activitats de la qual no han conegut en cap moment l'especulació. La política de previsió del sòl proporciona a aquesta empresa tant unes reserves de terrenys i solars a l'abast per construccions com un constant flux de revaloració del patrimoni.

Constitueix un altre aspecte remarcable la qualitat de l'equip humà, que tant a nivell de dirigents com de Consell rodeja Manuel de La Quintana; n'ha estat l'exponent el reforçament del Consell aprovat a l'esmentada Junta, amb la incorporació de tres estels de primera magnitud de l'economia i finances els ex-ministres Antoni Barrera de Irimo i Ferran Suárez González, i el catedràtic i antic sots secretari de Política Financera del Ministeri de Finances, Josep Ramon Alvarez Rendueles.

EXPANSIO DEL GRUP AGROLIMEN

El grup Agrolimen continua expansionant-se. Acabem de saber que ha comprat, a través de la seva filial Gallina Blanca Purina, una fàbrica de pinsos situada a Marcilla (Navarra), fins ara propietat de la societat Alimentación Ganadera Avícola. Aquesta serà la quarta fàbrica que Gallina Blanca Purina tindrà en el rengló dels pinsos, amb la qual cosa accentuarà l'ampliació del mercat en la seva zona d'influència.

BANC ATLANTIC, OPTIMISME PER AQUEST ANY

En els tres mesos transcorreguts de 1976 el Banc Atlàntic ha aconseguit els objectius que es va assenyalar ço que ens permet de mirar amb optimisme l'exercici, conclou el vice-president, Josep Ferrer Bonsoms, en una carta que adreça als accionistes, responent a una intensificació de la política informativa que efectua aquesta entitat, fins a nivell internacional. En efecte, segons les nostres notícies, el dia 26 darrer es va celebrar un dinar en què van participar cinquanta cinc representants dels principals Bancs estrangers a España, en el transcurs del qual es va informar de la marxa i els objectius sobre rendibilitat, seguretat i liquiditat.

Com és sabut, el valor afegit l'any passat augmentà en un 31 per cent; l'entitat no va tenir cap fallida en el terreny internacional, ni cap de mitjana importància en el nacional, cosa que permeté la diferència entre el creixement de la xifra de recursos d'inversió, això li va procurar un alleujament de tota la seva actuació.

FOPISA, OBJETIUS ACONSEGUITS

FOPISA el 1975 va aconseguir els objectius previstos a principi d'any, i en primer lloc, la conversió de les participacions en accions.

No havent aparegut una norma jurídica apropiada per als fons immobiliaris de capital obert, la majoria dels que són especialitzats en arrendament, i entre ells aquest, s'han anat transformant en anònimes. L'operació ha constituit un èxit, car s'han integrat com a accionistes de Fopisa el 99,94 per cent de partícips. En tant que anònima, l'activitat no s'aturarà, i s'ha acordat la prossecució d'una política d'expansió finançada amb ampliacions de capital.

Entre els fets més destacats de l'exercici passat, podem assenyalar que la captació de recursos ha estat superior als mil milions de pessetes amb una taxa de creixement del 36 per cent.

Quant al compte de resultats, s'hi reflecteixen uns rendiments totals de 147 milions de pessetes, 50 per cent més que no l'any 1974. La rendibilidad neta l'any 1975 va ser d'un 10,5 %.

J. PERRAMON

LA SETMANA BORSARIA

Tot és drecera quan ningú no ven

Si tenim en compte que la Borsa no vol ensopegar dues vegades seguides amb la mateixa pedra, era molt clar que l'espontània marxa alcista iniciada pel «parquet» ara fa tres setmanes, no s'encaminava amb fe cega cap a la terra de promissió dels discurs del president del Govern, sinó vers altres indrets menys polèmics i més assequibles.

Es tractava, senzillament, de considerar que la conflictivitat social i d'ordre públic havia retornat als seus nivells normals, després d'un començament d'any tumultuós; que la recessió econòmica presentava indicis de voler deixar el mal camí; i, finalment, que aquella crisi interna de govern, amb ressonància externa, acabava d'ésser momentàniament engollida per la nova empenta que mostrava la política reformista.

Tot així de planer, doncs, per a justificar la recuperació de quasi un 12 % a l'índex des dels mínims de març i sense necessitat d'haver d'aplaudir o de xiular un discurs.

D'aquesta manera, amb la confiança que susciten els objectius modestos, s'estenia el convenciment que el nivell 100 de primer d'any era a l'abast de la mà i, sota la batuta de la inversió institucional, acabava la setmana amb la mateixa fermesa compradora de la sessió inaugural.

Es evident que el gran triomfador de la represa ha estat el sector bancari, seriosament afectat per la incertesa política dels darrers temps i, per tant, amb un marge ampli per a absorbir la millora d'expectatives. Ara, totes les ampliacions han d'ésser bones i com més grosses millor, de manera que fins i tot els bancs industrials han trobat l'avinentesa d'obtenir un reconeixement més efusiu per part de la clientela, traient-se de la mànigа un regal d'accions alliberades amb càrrec a la prima d'emissió cobrada en les conversions de bons. Així, després dels anuncis del Banc de Foment i Urquijo, s'han d'afegir nous rumors d'ésser a tocar substanciosos presents de part de Bankinter i Induban, fins ara bancs considerablement oblidats.

No hi ha dubte que, després d'una llarga etapa d'escarments, el diner vol anar a toc segur, de forma que l'impuls natural és buscar els camins més trepitjats, reincidint en els Dragados, Motor Ibérica, Tubacex, Petrolis i Explosius, tot i que, si la recuperació arriba a tenir una més llarga volada, seran aleshores els valors siderúrgics, els d'automoció i els ciments, els que podran oferir normalment un marge superior de guany.

De moment es pot avançar que les perspectives per al pròxim dimarts es presenten immillorables, però allò que cap tècnic no podria determinar és fins a quin punt encara queda marge a l'índex per a adaptar-se a unes expectatives que setmana a setmana, han d'anar canviant.

FRANCESC SUAREZ i GUINJOAN

Mitjançant aquest nou diari i des d'avui podrem, també, informar-vos de les avantatges del nostre

BON SERVEI

BANC DE SABADELL

ALENA, S/A.

PRIMERA OPCIO DE CONVERSIO D'OBLIGACIONS, EMISSIO 1975

Es posa en coneixement dels senyors obligacionistes d'aquesta Societat, emissió 1975, que, d'acord amb les condicions de l'emissió, podran fer ús de la seva primera opció a convertir els seus títols en accions, lliures de despeses, segons les següents condicions:

A) — Termini: Durant tot el mes de maig del 1976.

B) — Preu de l'acció: Per ser més favorable per a l'obligacionista, s'ha pres la segona variant de l'opció, o sigui, la conversió es farà al canvi mitjà del trimestre anterior al dia 21 d'abril del 1976, amb rebaixa del 14 %.

Segons el certificat lliurat per la Secretaria de la Junta Sindical del Col·legi d'Agents de Canvi i Borsa de Barcelona, el canvi mitjà en el període comprès entre el 21 de gener i el 21 d'abril del 1976, ha estat el de 140'55 %, per la qual circumstància les accions seran emeses al canvi de 120'88 %, essent l'import de cada acció a raó de pessetes 604'40.

C) — Cupons: El cupó número 2 haurà de ser retingut, per fer-lo efectiu des del dia 21 d'abril del 1976, data en la qual es comencen a pagar els interesos del segon semestre.

Els cupons número 3 i següents hauran de ser presentats a l'acte de la conversió.

D) — Drets: Les accions procedents del bescanvi gaudiran dels mateixos drets polítics i econòmics que les existents en circulació actualment, participant en els beneficis socials que s'obtinguin a partir del 21 d'abril del 1976.

E) — En el cas que l'import de les obligacions a convertir no correspongués a un número exacte d'accions, l'obligacionista abonarà en metàl·lic el valor de la fracció precisa per a completar una acció.

F) — Les operacions de conversió podran ser formalitzades a través de següents entitats bancàries:

Banc de Santander
Banc Central
Banc Comercial Transatlàntic
Banc Exterior d'Espanya
Banca Mas Sardà

Madrid, 22 d'Abril del 1976.
El Consell d'Administració.

PRIMERA OPCIO DE CONVERSIO D'OBLIGACIONS, EMISSIO 1975

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 20

E.N. HIDROELECTRICA DEL RIBAGORZANA, S.A.

JUNTA GENERAL D'ACCIONISTES ABRIL 1976

DADES DESTACABLES DE LA MEMORIA

ENERGIA UTILITZADA EN LA XARXA

			1975	1974	%
Centrals hidràuliques pròpies		GWh	3.036'8	2.867,2	+ 6
Tèrmica convencional	participació	GWh	583,4	551,1	+ 5,9
Tèrmica nuclear	ENHER	GWh	778,5	837,9	— 7,1
Energia adquirida		GWh	1.054,8	490,7	+115
Total energia utilitzada en la xarxa		GWh	5.453,6	4.746,9	+ 14,9
EVOLUCIO DEL MERCAT D'ENHER					
Abonats directes		GWh	3.034,8	2.881,2	+ 5,3
A d'altres societats elèctriques		GWh	2.141,4	1.588,4	+ 34,8
Pèrdues		GWh	277,4	277,3	—
Total d'energia subministrada		GWh	5.453,6	4.746,9	+ 14,9

L'INCREMENT DEL CONSUM D'ENERGIA ELECTRICA CONSTITUEIX UN INDEX VALID INDICATIU DEL CREIXEMENT DE L'ACTIVITAT ECONOMICA NACIONAL.

SR. TURELL — PRESIDENT D'ENHER

EVOLUCIO DEL VALOR AFEGIT BRUT (milions de pessetes)

CONCEPTES	1975	1974	1973	1972	1971
Amortitzacions	1.147,3	937,4	850,0	783,2	704,2
Benefici net	1.052,2	861,3	720,6	662,7	671,8
Cash-flow net	2.200,1	1.798,8	1.570,6	1.446,0	1.276,0
Impost societats	5,7	197,0	159,0	115,8	150'4
Càrregues financeres	1.040,6	855,9	823,9	801,6	826,8
Gastos personal	828,8	668,9	515,5	792,5	339,7
Valor afegit brut	4.075,3	3.520,5	3.069,3	2.755,7	2.593,1

EL CONSIDERABLE AUGMENT DELS MITJANS DE PRODUCCIO QUE ES NECESSITARA EL 1985 NO POT ACONSEGUIR-SE MITJANÇANT ELS PROCEDIMENTS CLASSICS; PER TANT, NO HI HA UNA ALTRA ALTERNATIVA SINO LA NUCLEAR.

SR. LINARES — VICEPRESIDENT DE L'I.N.I.

BREU ANALISI DE L'EXERCICI A CARREC DEL PRESIDENT D' ENHER, SENYOR GONZALO TURELL MORAGAS, EFECTUAT A LA JUNTA

GESTIO COMERCIAL

El nostre sector, l'elèctric, és especialment sensible al nivell i ritme de l'activitat econòmica, de manera que l'increment del consum d'electricitat constitueix, per ell mateix, un índex vàlid per tal d'apreciar el seu creixement. ENHER, malgrat situar-se, com sempre, per damunt la mitja nacional, el 1975 va obtenir només un increment del 5,3 %. Aquest increment s'ha de destacar, però, ja que la desacceleració del consum ha estat particularment acusada entre la clientela industrial, predominant en el nostre mercat.

El creixement de la nostra demanda no és degut, doncs, a una utilització més gran de la potència contractada pels nostres abonats, l'índex dels quals ha anat disminuint un mes darrera l'altre fins a l'octubre, on s'ha estabilitzat. L'increment s'ha aconseguit gràcies a l'esforç comercial del qual dóna una idea la xifra del 12,6 % d'augment, respecte de l'any anterior, de la potència contractada l'any 1975.

Les nostres filials distribuïdores mereixen un punt i a part; els seus creixements —del 15 al 44 %— confirmen l'encert de la seva adquisició.

Els dos darrers mesos de l'any 1975 veuen un fet nou: la recuperació del consum, que es va confirmant fins ara. Malgrat les pèrdues de producció degudes a la conflictivitat laboral, el creixement de la demanda d'energia registrat pel nostre mercat durant aquest any i fins ahir, ha estat del 17,2 %; això és un fet que han constatat totes les empreses elèctriques.

PRODUCCIO

Tothom sap que la nostra Empresa és encara predominantment hidroelèctrica; tothom sap també que l'energia hidroelèctrica regulada és la de superior qualitat. Aquesta energia es combina al seu torn amb d'altres per tal de proporcionar barreges amb les característiques exigides per la corba de càrrega del mercat.

El 1975, la combinació feliç de la nostra energia amb la de caràcter bàsic procedent de les tèrmiques de carbó d'ENDESA, filial de l'INI, ha permès un aprofitament superior dels nostres mitjans de generació, traduït en la possibilitat de portar a terme uns contractes de venda d'energia regulada a d'altres empreses espanyoles.

Durant aquest any s'acabaran les obres de millorament del Salt de Canelles que comportaran, ultra l'autorització preceptiva dels organismes competents del Ministeri d'Obres Públiques, l'elevació fins al màxim de l'acotació de l'embassament, que essent de caràcter hiperanual incrementarà substancialment la nostra capacitat de regulació.

DISTRIBUCIO

Degut a la creació més recent de la nostra empresa respecte de les altres empreses elèctriques catalanes ens fou xigit un especial esforç de cara a la construcció de les xarxes de transport i distribució. Ha arribat ja el moment d'obtenir-ne els rendables fruits econòmics conseqüència de la seva saturació. El creixement en la connexió de nous abonats es pot obtenir ja amb increments menors de les nostres xarxes i fins i tot són realitzats, a vegades, amb l'objecte exclusiu de millorar la qualitat del servei.

RESULTATS ECONOMICS

Finalment, per tal de cloure aquesta ullada panoràmica a l'any ja acabat, vull destacar el satisfactori resultat econòmic de l'Ejercici que permet, a més a més de mantenir el dividend seguint les disposicions legals vigents, dotar de manera contundent les reserves i el fons de remanent.

NOUS MITJANS DE PRODUCCIO

Estudi de la demanda

Una entre les moltes conseqüències que ha comportat la crisi econòmica occidental ha estat la ruptura de les tendències. Les sèries cronològiques s'han fraccionat i el discontinu no és ja l'excepció sinó que ha adquirit carta de naturalesa.

La incertesa respecte de la demanda futura és un dels grans problemes de la indústria elèctrica, que ha de construir uns mitjans de producció a ella adequats. Un error per excés en la previsió suposaria avançar indegudament uns mitjans de generació, amb el perjudici econòmic que això implica. Un error per parquedat, l'eventualitat de no poder satisfer el mercat.

Les dimensions d'aquesta problemàtica han augmentat amb la substitució de les generacions tradicionals per la generació nuclear ja que exigeix uns terminis superiors i unes inversions més importants.

IMPORTANCIA I MISSIO DE L'EMPRESA PUBLICA

En una situació com la que acabem de descriure sorgeix clarament una de les funcions de l'Empresa Pública, que ha d'assegurar qualsevol emergència a llarg termini que pogués produir-se en l'assortiment de la demanda nacional. De manera que aquesta actuació figura explícitament en el Pla Energètic Nacional que assenyala que el sector públic ha de cobrir, amb els seus propis mitjans, un percentatge de la demanda nacional no inferior al 25 %.

Essent ENHER una empresa en la que l'INI participa majoritàriament, es disposa a abordar juntament amb una altra empresa elèctrica de l'Institut, ENDESA, un extens pla de construcció de centrals nuclears, en primer lloc, ESCATRON, amb dos grups de 1.000 MW previstos, el primer amb participació, també, de la societat aragonesa ELECTRICAS REUNIDAS DE ZARAGOZA, S. A. Es tramiten també sol·licituds per a nous grups a València de Don Juan (León) i a Chalamera (Huesca), i per a d'altres que els seguiran.

PROGRAMA D'EHNER

A més a més, la nostra Empresa ha d'ocupar-se també de cobrir el seu propi mercat. El seu pla de realitzacions al respecte és el següent:

— Central Tèrmica de Foix, a Cubelles, amb un grup de 500 MW, dels quals el 50 % correspon a la nostra Empresa. Amb això disposarem de l'adequada reserva del nostre sistema hidràulic.

— Central Hidràulica de Moralets, en el Noguera Ribagorçana, de 205 MW, central mixta de regulació i bombeig per a complementar l'energia de base nuclear.

— Central Nuclear d'Ascó II, de 950 MW, en la que participem en un 40 %.

A més a més, hem constituït l'Associació Nuclear de Vandellós, amb una participació d'ENHER del 54 %, amb l'objecte de construir amb les altres societats elèctriques de la zona dos grups de l'ordre de 1.000 MW. Ha estat concedida recentment l'Autorització Prèvia del primer grup.

FINANÇAMENT

Autofinançament

El tema del finançament s'ha de tenir en compte en aquest mirar cap endavant. Abans hem parlat que la previsió de la demanda era avui un dels problemes greus de la indústria elèctrica. La dificultat més àrdua de les empreses elèctriques ha practicat des de sempre una política de capitalització sanejada, respectant escrupolosament les amortitzacions. En aquesta mateixa direcció s'ha d'anotar la regularització efectuada durant l'any 1975 i que va suposar per tal motiu un increment d'actiu de 2.806 milions de pessetes, amb els conseqüents efectes positius sobre el nivell de les amortitzacions.

AMPLIACIONS DE CAPITAL

Les accions d'ENHER de l'any 1975 no han estat positives, com no ho han estat totes les altres accions elèctriques, que s'han comportat com la resta dels valors cotitzables en les borses espanyoles. Podríem adduir —i ho fem— que el valor comptable actual de les accions ENHER és de 155, amb una regularització no closa encara i que superarà el valor de 280 amb la culminació d'aquesta regularització. Podríem dir que aquestes xifres, en el cas d'ENHER, signifiquen realment alguna cosa, ja que el valor comptabilitzat del seu actiu respon a una realitat efectiva i sanejada d'aquest. Però la veritat és que la decisió d'invertir implica, al costat de fredes anàlisis racionals, nombrosos factors d'irracionalitat, entesa aquesta irracionalitat en el seu sentit estricte.

En aquesta situació, ENHER ha considerat que una ampliació de capital afavoriria poc els seus accionistes i, molt especialment, els seus accionistes i, molt especialment, els seus accionistes privats. Les millores produïdes per la regularització en la proporció de fons propis del passiu i el recurs a les fons de finançament restants han permès que no s'hagi hagut de procedir a un augment del capital social en les actuals condicions.

CREDITS

El crèdit és un altre factor important de finançament, però tampoc en aquest sentit la situació és fàcil. Si el mercat interior dóna poc marge, l'enduriment de l'exterior és una realitat que cal afrontar. Ara bé, la política financera d'una empresa com ENHER, compromesa amb un extens pla d'inversions, necessàriament havia de contemplar la possibilitat d'utilitzar el mercat internacional de capital. Aquest és el motiu que ENHER fos la primera empresa espanyola protagonista de l'emissió de 25 milions de dòlars en pagarès d'interès variable. Malgrat la importància de les condicions obtingudes, el més rellevant és, al meu entendre, haver aconseguit introduir el nom d'ENHER en la comunitat financera internacional, a la que hauríem de seguir acudint.

TARIFES

En aquest terreny cal destacar dos fets. El primer és l'acció concertada, els beneficis de la qual són, per al sector, molt importants i demostren la consciència exacta que té l'Administració de la necessitat del seu sosteniment.

El segon fet segueix la línia de l'anterir Si bé els augments de les tarifes han estat motivats fonamentalment per la seva repercussió sobre els augments dels combustibles fòsils, suposen de fet quelcom de molt important: el convenciment de la conveniència d'anar reflectint en els preus els costos reals del servei. Els preus polítics en el sector energètic presenta, al meu entendre, el perill greu de modificar l'nivell adequat de la demanda i provoquen, en el cas que els preus de venda siguin artificialment baixos, un consum excessiu que distorsiona l'equilibri econòmic normal i força instal·lacions superiors a les necessàries.

Ens hem de felicitar per partida doble d'aquesta progressiva actuació racionalitzadora de l'Administració en el sector elèctric. No és endebades que ENHER és l'única empresa majoritàriament estatal del cicle complet i davant la qual penso que s'obre un futur prometedor.

INTERVENCIO DEL VICE-PRESIDENT DE L'INSTITUT NACIONAL D'INDUSTRIA, SR. ANTONI LINARES

Degut a què el President de l'INI, el senyor Antoñazas, es trobava als Estats Units, el Vicepresident d'aquest organisme, el senyor Linares, representà l'Institut i glossà detalladament la labor d'ENHER des de la seva fundació, l'any 1946, per tal d'aplofitar al màxim el Noguera Ribagorçana, la construcció posterior del Salt de l'Ebre de Mequinença i Ribarroja i l'explotació dels del Cinca, gràcies al traspàs de les concessions de què disposava l'INI, així com l'establiment d'un important sistema de transport i de distribució de l'energia elèctrica.

El senyor Linares va destacar que tot el desenvolupament i creixement d'ENHER fou suportat financerament per l'Institut, de manera que a començament de l'any passat ENHER comptava amb un capital social de 11.500 milions de pessetes, la qual cosa la situava en el segon lloc entre les empreses de l'INI d'aquest caràcter.

El senyor Linares va comentar també les disposicions dictades per l'Administració l'any 1975 i que, d'alguna manera, afavoreixen a ENHER així com a les altres Empreses elèctriques del país. L'acció concertada en el Sector Elèctric i el progressiu increment de les tarifes —explicà— permeten establir fins a un cert punt l'equilibri econòmic de les Empreses elèctriques.

També ha estat molt interessant —continuà el Vicepresident, senyor Linares— que funcionés positivament l'acord entre ENDESA, filial també de l'INI i productora d'energia elèctrica, i el grup de Companyies distribuïdores, entre les quals es troba ENHER.

Després el senyor Linares va analitzar la política financera d'ENHER i féu ressaltar les altes amortitzacions que sempre aplica i que arriben gairebé als 1.200 milions de pessetes. Va exposar la seva satisfacció pel Compte de Resultats i donà la seva conformitat, com a representant de l'Institut, al dividend proposat del 7 % i l'adequació de les reserves.

El senyor Antoni Linares va manifestar, respecte al futur d'ENHER, que al seu parer té dos aspectes diferenciats: un, el que li correspon com a Empresa productora que transporta i distribueix energia elèctrica i l'altre, com a Empresa Pública al servei d'un Pla Energètic Nacional; de resultes d'això la seva presència ha de ser més intensa, i també la de les altres empreses públiques del sector elèctric, tal i com succeeix en la majoria dels països europeus.

L'any 1985 —continuà— la presència pública ha d'estar a la ratlla del 25 %, i és evident que un augment tan considerable en els mitjans de producció no es pot obtenir a través dels procediments clàssics i, per tant, no existeix una altra alternativa sinó la nuclear, en els dominis de la qual ENHER és capdavantera ja que, l'any 1972, va participar en la central de Vandellós i segueix al peu del canó a Ascó II i en el segon grup de Vandellós II, amb participacions del 40 i 54 %, respectivament.

Per acabar, el Vicepresident de l'INI va expressar la seva gratitud a tot el personal d'ENHER per l'evident esperit de sacrifici posat en el seu treball, i també al Consell per la seva gestió.

PRINCIPALS ACORDS DE LA JUNTA GENERAL

Distribuir el 7 % de dividend

La modificació de l'article 6è dels Estatuts a través de la nova redacció del paràgraf 3er, a fi de suprimir l'actual límit quantitatiu per a les accions de la sèrie B i C respecte de les de la sèrie A, i l'adaptació d'aquest paràgraf a l'establert en l'article 4rt del Decret del 12-7-1946, que disposava la constitució de la Societat.

L'ampliació del capital social fins a 515.434.000 pessetes i la corresponent emissió d'accions de la sèrie B, per tal de procedir a la seva entrega als titulars de les obligacions de l'emissió "Desembre del 72", que optaren per la conversió; l'adopció dels acords necessaris per a l'execució de l'operació i la corresponent modifcació de l'article 5è dels Estatuts, a fi de reflectir l'ampliació acordada.

La supressió, en la part no utilitzada, de la facultat conferida al Consell d'Administració, per l'acord de la Junta General del 29 d'abril del 1975, en ordre a l'emissió de títols de renda fixa i la nova autorització i concessió de facultats al Consell, segons l'establert en l'article 130 del Reglament del Registre Mercantil, per tal que en el moment que consideri oportú i en les condicions que fixi, pugui emetre obligacions, bonificacions o títols de renda fixa convertibles si cal en accions, fins a un màxim de 2.500 milions de pessetes i perquè pugui exercir aquesta facultat tot al llarg de l'any 1976.

L'autorització i la concessió de facultats al Consell d'Administració per a concertar préstecs exteriors representats per títols, cèdules o pagarés al portador, per un import màxim de 1.800 milions de pessetes, al preu de la divisa en què s'estableixin, i perquè pugui exercir aquesta facultat tot al llarg de l'any 1976.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 21

Fira del dibuix

A la Rambla de Catalunya, cruïlla amb el carrer Consell de Cent, en l'indret on es congrega la major part de galeries de la nostra ciutat, ha tingut lloc la "I Fira Nacional del Dibuix"

Més de sis-cents artistes, uns quaranta estands i milers de visitants, són el resultat d'aquesta iniciativa promoguda per l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi amb el patrocini de l'Ajuntament i la Diputació. La Fira vol ser una recuperació actualitzada d'aquella manifestació que als anys 1932 i 1934 va néixer amb el mateix nom, encara que sense el qualificatiu de "nacional" com a referència a l'estat espanyol, la qual se celebrà als Jardins Soler i Rovirosa, anomenats així perquè hi havia el monument dedicat al notable escenògraf català. La Fira d'enguany ha estat instal·lada doncs no massa lluny del seu més directe precedent històric. Si l'any 1932, però, la Fira del Dibuix fou inaugurada pel President de la Generalitat de Catalunya, l'honorable Francesc Macià, aquesta, altrament, ha estat oberta pel president de la Diputació Provincial Joan Antoni Samaranch.

Val a dir que junt amb l'entusiasme dels estudiants de l'Escola de Belles Arts, l'home que ha estat el motor d'aquesta manifestació i que hi ha posat el coll fins el darrer moment, és el company i crític d'art Rafael Santos Torroella.

El dibuix, a la nostra ciutat, té un alt poder de convocatòria, un enorme atractiu i molts entusiastes. Si en la discriminadora escala jeràrquica de les tradicionals Belles Arts que ava relegat a un paper de segon ordre o d'auxiliar de la pintura i l'escultura, des que grans artistes d'entre els clàssics i gran part dels moderns, l'han practicat, són majoria els col·leccionistes que li atorguen el mateix nivell i estima i, fins i tot, hi ha aquells que sols atresoren obres d'aquesta especialitat. La Catalunya moderna ha tingut grans dibuixants que han fet anomenada arreu del món, Nonell, Casas, Gosé, Pellicer, Padró, Junceda, etc., dibuixaren intensament, van entendre la força sintètica i expressiva que hi ha en unes línies o uns gargots que són la manifestació directa, probablement la que més, de la personalitat de l'artista. Quan molts dels experimentalismes contemporanis feien tema l'extinció del dibuix, tècnica tradicional d'expressió plàstica, vèiem com pertot arreu reuneix un corrent internacional favorable a la seva pràctica i generalització.

Una Fira que presidida per les galeries i el nou marxandisme, fonamentalment el de Barcelona i Madrid, ens ha demostrat que en matèria de cotitzacions no hi ha barem, que cadascú a l'hora de vendre fa el que pot i una mica el que vol. Fira tanmateix didàctica per a aquells que no van a les galeries, puix que en un passeig, a ple carrer, a experts i a profans els és més fàcil de dedicar uns minuts de la seva adelerada jornada a gaudir de l'art. En futures edicions, una major cura en la presentació i un retolament més explícit d'autors i preus, pot ajudar a donar el caràcter popular que aquesta, com totes les altres fires, cal que tingui.

Situació de la pintura catalana recent

Als pintors Broto, Grau, Rubio i Tena

ES coneguda la llegenda, que es va fer córrer fa uns anys, que els artistes que no usen la pintura a la tela són, per principi més "transgressors" i "progressistes" que no pas els que sen beneficien. Però als països amb llibertat i possibilitats d'expressió plàstica tota la xerrameca que hi va haver al voltant d'això i sobre l'agonia de les "obres d'art" i el seu "immund mercat", com es natural, aviat es va veure clar que sovint només es tractava d'una operació publicitària per a d'altres lliençaments. Que més d'una vegada era l'explotació d'un reflex cultural del temps de Dada per fer-se muns aires de rebellia i novetat, i que podia acabar en boutades, no solament més inutils, sinó més servils a la burguesia i a la ideologia dominant que no la pintura que es volia criticar. I a França, Italia, Alemanya o Estats Units ja només és la crítica més frívola la que pot seguir enfrontant "pintura" i "antipintura" en una "baralla de família" sense sentit

Per això la pintura, en aquells països —i especialment potser als Estats Units— ha continuat desenvolupant normalment els seus recursos i hi passa un dels seus moments més brillants i intensos.

Que ha succeït mentrestant al nostre país? ¿S'ha sabut, o s'ha pogut, ultimament, com en anys anteriors, estar a l'altura del gran corrent internacional de la pintura i l'escultura? La primera impressió es pessimista. Però de segida veiem que aquest sentiment no té tant a veure amb la possible manca de personalitats creadores com amb la dolliça crítica que tenen.

No és cap secret que als Països Catalans —i ens volem limitar a l'àmbit estricte d'expressió catalana perquè entre nosaltres és el que lògicament hem de creure que té més influència—, durant l'època franquista hem estat constrets, com en tantes altres coses, a uns mitjans informatius en un principi nuls i posteriorment migradíssims. A divulgació de les qüestions culturals, i artístiques especialment, ha tingut moments que amb prou feines si s'ha cobert amb una única publicació periòdica. (1) Però aquesta lluita solitària, que era tant d'agrair, també ha ocasionat que la labor crítica d'art i de suport teòric es transformessin, en gran part, en una mena de monopoli malgrés llur que, de fet, ha controlat la situació amb la seva pròpia "política artística".

Potser se'ns dirà que és exagerat de pensar que unes soles pàgines d'art molt locals hagin tingut gaire res a veure amb la situació de la pintura en tot un país. Però pensem que no es tractava només de les úniques que tenim en la nostra llengua, sinó que, a sobre, gaudien d'una tribuna que el seu catalanisme i merescut prestigi d'oposició li conferien molta més autoritat que no le sque es veien obligades a expressar-se en castellà (malgrat que també podien reflectir opinions tant o més dignes o tant o més catalanes).

Que la teoria i la crítica d'art siguin unilaterals i partidistes no solament no és censurable sinó que fins pot ser bo. Però a condició, és clar, com passa en el joc de la política que ens agrada als catalans, que els partits siguin variats i que el color de cada jugador sigui ben conegut. L'ancoratge, per contra, en un "pontificat estètic" sense antagonistes, com hem tingut aquí durant anys, ha pogut induir a pensar, en ocasions, que allò que només era el punt de vista d'una determinada crítica s'havia de prendre com el "sentic únic" de la Història de l'Art.

Això explica que en un moment donat aquest punt de vista contribuís de forma decisiva a prolongar, potser més del compte, la situació ja superada a l'estranger: la d'aquella exageració que, sota la vella aura de pseudo-rebellió dadaista contra la pintura i l'escultura, es va fer servir, dient-ho amb una expressió humorística de Pleynet, en més d'una mini school provinciana quan es volia donar estatut "artístic" a d'altres mitjans i productes.

El precipitat maquillatge de façana, justificat o no, per l'artifici del sol canvi de "mitjà" o de llenguatge, avalat per una fraseologia famosa —"el mitjà és el missatge", etc., etc.— que no deu ser perquè si que fa temps va tenir tant d'èxit en el món de l'empresariat neocapitalista, a casa nostra es va convertir així gairebé en una obligació per poder tenir patent de modernitat. Com moltes generalitats posades de moda, més d'una vegada ens havia fet pensar, evidentment, en aquella mateixa temptació il·lusòria dels qui es creuen que només canviant de parla, de vestit o de país ja ens faran creure que canviaran també de condició o d'ideologia. Però la cosa va fer el seu camí. I no van faltar "noms experts" en tots els rams per avivar aquest enlluernament. Recordem, per exemple, la quantitat d'opinions que van explotar, en les èpoques, del McLuhanisme indigestat, per fer-nos creure que "era modern" propugnar la imminent substitució del mitjà "literatura impresa" pels mitjans "àudio-visuals", o la pintura pels objectes industrialitzats. I com, en canvi, es va oblidar fàcilment quelcom que sembla molt més lògic: que tota activitat —escrivint-ho ara amb mots de Michel Butor— "no esdevé veritablement eficaç si no s'aclareix teòricament, si no ens proposa uns textos. De la mateixa manera que només és gràcies a manuals impresos que aprenem a manejar justament les tècniques àudio-visuals. Que per llarga que sigui la cadena d'intermediaris, sempre es retroba al final aquesta cruïlla, aquest rectangle giratori format de pàgines superposades amb inscripcions i dibuixos" i que tirar els llibres i els quadres per la finestra a benefici d'altres mitjans, si bé a alguns els podia semblar "revolucionari", era tan infantil com creure que suprimint l'eix beneficiaríem la roda.

Sembla estrany, a més, encara que també deu tenir la seva explicació en el món publicitari dels negocis, que, a sobre, s'insistís tant en el fet que aquests "canvis de mitjans", en ells mateixos ja constituirien una "ruptura" i tota una "nova cultura". Quan també és ben conegut, per poca atenció que s'hagi parat el concepte de cultura a la llum de la moderna antropologia, com ho va expressar molt bé E. R. Leach, que una cultura no s'ha de confondre amb un simple "agregat de relacions socials" i que, en tot cas, la nova cultura es formaria en funció del contingut d'aquest "agregat de relacions". Però fixem-nos-hi bé, i ens sembla important de recalcar-ho perquè és molt simptomàtic, que aquest contigut, amb totes les seves implicacions ideològiques i polítiques, als innovacionismes de façana, distrets sovint amb el el núvol de les classificacions formals, generalment els és difícil d'encarar-s'hi a fons.

S'equivocaria qui pensés que, davant aquesta antipintura evaporada aquí, molt sovint, en un vague i pretés antipintura evamon ben concret de la burgesia capitalista més o menys evolucionada, esdevinguda ja gairebé "oficial" a Catalunya, estem defensant qualsevol pintura catalana pel sol fet de ser "pintura" o de ser "catalana", com algun innocent ha dit que calia fer. Tampoc no és la crítica, en ella mateixa, per despietada que fos, la que pot espantar-nos. També aniria errat qui, precipitadament, interpretés que ens queixem de l'existencia d'altres mitjans d'expressió i del seu lliure i, creiem, tan necessari exercici i producció —quan està en funció d'un contingut important— en moltes activitats.

Res d'això. L'únic que denunciem és que, en nom d'ells, s'hagi comès un atemptat contra el que de vegades sembla que ja hi es tolera que sigui un de tants mitjans d'expressió, contra tot un llenguatge: la pintura. I la campanya sistemàtica (penjant-li al damunt tota mena d'intencions obscurantistes "per fer-la sentir ridícula") que de vegades fins ha pogut assegurar textualment —amb no sabem quins misteriosos fonaments de futurologia— que "la pintura i l'escultura ja no prometen res", que "amb elles ja s'ha dit tot" i que l'únic esdevenidor està en altres mitjans d'expressió. (2) I ho denunciem perquè amb aquestes idees, pensant (segur que de bona fe) que s'estava donant una estampa moderna al país fent pàtria, podria ser que, en realitat, s'haguessin endarrerit o destruït els estímuls de tota una nova generació de pintura catalana potencial, un gènere que justament ha portat el nom de Catalunya per tot el món.

Ja és ben absurd, justament avui, en ple moment de defensa de la llibertat dels llenguatges i de tantes aspiracions democràtiques, que hàgim de posar-nos a recordar, emprant de nou mots de Breton (que per cert és un bon exemple dels qui van lluitar per trencar les fronteres entre l'art i la vida, però que mai no ho va considerar incompatible amb la pràctica específica de la pintura i el seu foment), que "nosaltres hem de sostenir l'afirmació lliure de tots els punts de vista, la confrontació permanent de totes les tendències; que només això constitueix l'indispensable ferment de la lluita revolucionària... I que tota altra posició —com afegeix Breton—, l'hem de considerar reaccionària".

No ha de sorprendre, doncs, ningú que ens sembli molt refrescant, després de tant temps d'antipintura (i potser amb aquells retorns en espiral a un altre nivell que dóna la vida), la voluntat d'afirmació "alternativa" que hi ha avui entre alguns joves, dels dominis més essencials i purs, que són propis de cada activitat específica de l'art. La qual cosa, com es podria creure sempre que es parla de pureses, per a la nova pintura no vol pas dir retornar simplement als problemes del primer nivell de lectura de formes i colors (com fou el cas de molts abstractes anteriors), sinó que, emprant la coneguda terminologia de Panofsky, en tot cas avui s'ha de relacionar amb estadis més profunds de creació "iconològica", fruit d'una "intuïció sintètica de les tendències essencials de l'esperit humà, els símbols d'una nova "Weltanschaung", d'una veritable nova concepció del món, que tanta falta ens fa.

I que es complagui, malgrat els trens perduts i els retards que semblava se'ns volien imposar, que ja existeixin artistes que hagin reaccionat —amb la confiança, a més, que aquest procés de clarificació augmentarà quan apareixeran altres punts de vista a mesura que creixi també la premsa catalana— i que es vagi superant l'etapa en què la pintura ha estat deixada a la deriva, sense teoria ni crítica realment a fons que li fes suport. En la qual era lògic, en l'estat d'abandó en què es trobava, que més que la bona proliferessin les més tosques comercialitzacions de retrocessos naturalistes de tota mena, així com tants subproductes objectuals plagiats i tantes fantasies surrealistoides que fan més nosa que servei.

L'esdevenidor ens sembla que sempre serà, com han demostrat tants autèntics creadors, dels qui saben rebellar-se i portar la contrària a modes i dogmes per prestigiosos que semblin. Dels qui, avui i aquí, mentre s'assegurava que érem en ple pendent "desmaterialitzador" cap al final de la pintura, ens poden demostrar que hi ha altres possibles formes de contemplar el desenvolupament de l'art. I que del que es tracta és potser d'un repte de plantejaments més a fons i més amples que no aquells que amb una visió certament estreta i derrotista, fins ara es creia que només podien existir en el nostre país.

ANTONI TAPIES

(1) Com a publicació regular en llengua catalana, i amb una dedicació relativament àmplia, en tots els números, a les manifestacions artístiques, només hi ha hagut la revista mensual "Serra d'Or", publicada amb una lloable labor de suplència per l'Abadia de Montserrat. No podem tenir en compte la petita revista "Qüestions d'Art", de publicació molt recent i de molt poca regularitat. Tampoc d'altres revistes de Barcelona o de comarques que no han tingut pàgines d'art fixes.

(2) Declaració d'Alexandre Cirici, responsable de la secció d'art de "Serra d'Or", a "Gaceta del Arte", núm. 47. Juliol 1975, pàg. 24.

MANUEL H. MOMPÓ

Davant l'obra d'aquest pintor valencià hom té la impressió de trobar-se davant d'una de les manifestacions més lliures i creatives que el fet pictòric pugui permetre. Llibertat d'acció i llibertat de creació hi són ben paleses. Mompó és un home lliure i se sent lliure, per la qual cosa pensa i treballa sense condicionaments estranys o repressions infundades.

Per tal d'expressar-se d'una manera més directa i colpidora, ha creat un codi pictogràfic de lliure articulació i funcionament, però de gran bellesa, elegància i, sobretot, curull de referències i significacions entenedores. Mompó, sovint, escriu mots en els seus quadres, d'altres cops hi insereix lletres isolades, en ocasions els signes, més cabalístics que no codificats, són una pura referència plàstica que forneix una trama oberta d'elements que, conjuntament, arriben a bastir l'obra. Amb aquests fragment gràfics i cromàtics, bocins de la realitat, ens parla d'ell, de la seva gent, del seu poble, en les pàgines d'un llibre blanc que ell de dia en dia macula amb una finor i un sentit calligràfic i compositiu excepcional. La ratlla, el punt i el fons tènuament acolorit, hi dialoguen amb taques de color ingràvidament aplicades sobre un fons invariablement blanc. Formes obertes i formes que es tanquen, formes que dialoguen i formes que es contraposen, formes closes i formes desfetes, totes elles individualment formaran el tot per tal d'acomplir llur paper de part o fragment o semantema d'aquest discurs tan instintiu com intel·lectual que Mompó duu a terme d'ençà dels primers anys seixanta.

(Galeria Trece, Barcelona)

JOSEP NAVARRO VIVES

La més assenyalada diferència que el moment actual de Navarro (Barcelona, 1931) en té relació amb la seva obra anterior, és que ha abandonat l'ortodòxia cinètica l'arrel constructivista a fi de recuperar certes valors pictòriques que es troben a mig camí entre el puntejat i les sensacions perceptives. Menys lineal, menys angulós, fins i tot menys fred, el seu treball retroba en l'oli i les pintures acríliques tot un ofici més o prop de la pinzellada de pols controlat que del tiralínies i els escaires. En altres temps, i en particular en la seva exposició de l'any 1972 a la nostra ciutat, el seu treball amb formes i objectes modulars cercant progressions, variacions, sobreposicions i més jocs compositius, no feia servir gens els procediments pròpiament pictòrics, és l'època que Josep Melià, el seu bon amic i comentarista, definí com "aquitectura de superfícies planes i objectes de tàctil escultura". Aquest sentit arquitecturador de l'ordre dels espais interns dels quadres i dels elements amb què juga —línies o pnts— continua essent l'afany essencial del seu art. Com tants d'altres praticants del vell cinetisme —Sempere, Vasarely— ha decidit anteposar les sensacions a les pures construccions. Ha suavitzat el perfeccionisme tècnic i ha recuperat gran part dels valors plàstics que el geometrisme li feia rebutjar. Una nova etapa, coratjosament empresa, que enriqueix la seva pintura amb aportacions més subtils i amb un lirisme mes suau, amable i reposat. En aquest moment el color reprèn una missió fonamental i determinant que Navarro sap controlar molt bé.

(Galeria Theo, Barcelona)

JAUME GENOVART

En tot moment l'obra d'aquest barceloní, nat l'any 1941, ha estat dominada pel virtuosisme. D'ençà de l'any 1972, en què es feu conèixer a les nostres galeries, hem constatat que el tipus de creació pictòrica en què s'insereix li brolla a dolls. A partir d'unes referències reals, paisatgístiques en gran part, Genovart fabulà la seva fantasia estilística, plena de suggestius signes i elements tipogràfics, de manera que el ritme general de les seves composicions aglomeren i agombolen en punts de màxima tensió compositiva el repertori d'elements signics que fa servir. Hi ha una força terrícola còsmica, que embolcalla tots els seus treballs. Cada tela es véu emplenada d'explosions afuetades, autèntics cops de tralla, que abranden les arremolinades construccions i destruccions que en cada pintura són la base de la seva riquíssima expressivitat formal. Un cert dramatisme de les formes fa cruixir les lletres, que més que signes referents són elements plàstics d'una estilitzada configuració. Alhora que construeix els seus paisatges imaginaris, hi palesa una voluntat de destrucció apocalíptica. Les ones explosives d'aquest desgavell menen a unes corbes plenes de vibració i ressò, permetent que la simfonia general de ritmes sigui més ondulant que crispada. D'acord amb Miralles, un dels seus presentadors, creiem que la recerca i allò que de més interessant té l'obra actual de Genovart, rau en dos aspectes: el seu desenvolupament sígnic i l'elaboració tècnica. Més enllà de la força gestual de la seva pintura i de la capacitat compositiva del seu treball, és en l'escorcollament d'una iconografia sígnica pròpia on més clarament s'encarrila el seu art. Ultra els encerts de caire informalista i el domini de tota mena de realismes, Genovart es preocupa de desenvolupar amb gran coherència el repertori tipo-jeroglífic que el defineix. El seu discurs basa la seva força en la sobreposició de grafismes i tècniques, en la manipulació simultània d'elements significants i amb un impetuós sentit de la força compositiva, ple de nèguit i dinamisme plàstic.

(Galeria Dau al Set, Barcelona)

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 22

JOAN RABASCALL

Del grup de catalans de París (Miralda, Xifra, Beni Rosell, etc.), potser es Joan Rabascall (Barcelona, 1935) el menys sorollós. La seva tasca artística, la duu a terme de faisó tranquil·la i investigadora. De sempre, el seu treball s'ha centrat en les imatges habituals als circuits de visualització. Els seus primitius assemblatges ja ens palesaven aquesta preocupació. De mica en mica ha anat efectuant una lectura crítica de l'escandalosa manipulació que l'anomenada cultura contemporània fa del repertori visual per a crear un tipus d'obres que en maximalitzen els trets més corruptes o manipulats dels circuits iconogràfics de la nostra època.

Després de fer els seus estudis a l'Escola Massana i seguir-los a l'Escola Nacional Superior de Beaux Arts a París, resideix a la capital gala des del 1962. Actualment el seu currículum professional és ric i completíssim. Exposicions a França, Suècia, Estats Units, Anglaterra (Institut of Contemporany Arts), Iugoslàvia, Alemanya, etc., ens poden fer pensar que a casa seva hauria d'ésser un home conegut, i expositor regular a la seva ciutat nadiua.

Però per inversemblant que això pugui semblar-nos, aquesta és la primera vegada que Rabascall fa coneixedor a Barcelona el seu treball.

Mitjançant les tècniques de tractament fotogràfic selecciona imatges-signe de l'Espanya dels nostres pecats i les juxtaposa amb textos de revistes o publicacions a fi que, per una associació d'idees, se'ns faci possible una lectura crítica, suau o duríssima, divertida o mordaç, en la què el punyent sentit satíric dels seus treballs ens ajuda a descobrir, sense massa ambigüitat, els trets essencials d'un país no tant idíl·lic, on coexisteixen els hotels i els camps de futbol, la religió oficial i les pistoles, les curses de braus i les forces antidisturbis.

(Galeria G, Barcelona)

JOSEP BAQUES I GABRIEL BARBA

Poques vegades l'exposició conjunta de dos artistes aconsegueix de tenir tan bons lligams i clara harmonia. Tots dos exerceixen professionalment el disseny gràfic, ambdós componen i tracten els elements figurals d'una manera pariona.

Fins i tot, la valoració cromàtica de llurs games té una certa proximitat.

Baqués accentua i ageganta els membres antropoformes de les seves composicions. Enormes mans, caps engrandits, cossos deformes, apareixen en les seves composicions amb el propòsit de presentar-nos uns elements que encaixin perfectament i que alhora donin un bon ritme plàstic a les seves obres.

Baqués, de sempre, ha dibuixat prodigiosament. El dibuix és la base i el motor d'inspiració de l'ulterior treball pictòric. Un cop encaixats els elements que vol fer jugar, acoloreix, densifica amb matèria pictòrica, els temps ja concebuts amb precisió anteriorment. Un sentit de gestació permanent, de cosmogonies i formacions d'universos inventats, brolla amb incontenible fluïdesa del seu món plàstic ple de referències poètiques i bon gust.

Barba centra més la força dels seus olis en el treball pictòric. Com a pintor va ésser infantat en el moment en què tenia màxima vigència l'anomenada pintura "matèrica", en el zenit de l'informalisme Alliberant-se d'aquesta enorme facilitat, tan seva, i tractant d'anar un xic més enllà, atansant-se els nous corrents neofiguratius, Barba treballa matèria i figura en una interferència permanent que ve enriquida per la força del gest, per a dimensió expresionista de certes figures i, també, per les qualitats texturals del seu treball. Qualitats que són enriquides per ocasionals incorporacions a la manera de collage, de papallones, retalls de paper, xifres, lletres i tota mena de grafismes. Un món de fantasia i d'imaginació lírica motiva temàticament el seu quefer. **Galeria Nartex**, Barcelona).

EMILIA XARGAY

Aquesta coneguda i activa escultora gironina torna a exposar a Barcelona. Els trets essencials del seu treball han canviat força. Aquestes peces en bronze, realitzades en el període 1973 a 1976, reprenen la preocupació pels tors i els caps que sempre ha estat present en la seva escultura. Les formes anatòmiques són tractades com volums que permeten abombaments, estilitzacions, esquarteraments de cada un d'aquests blocs corporis.

La intenció expressionista que sempre ha tingut el seu treball —recordem les seves sèries de braus—, ara també s'hi deixa veure. La plasticitat d'aquestes petites sèries de bronzes ve a ésser enriquida amb el tractament textural que la Xargay dóna a les superfícies. Suaus empremtes de la fosa, diferents graus de brillantor, rugositats, granejats i polits, cada un d'aquests tractaments li permet de jugar amb els contrasts adients a cada superfície. La rodonesa dels torosos i un culte latent al sentiment vital femení segellen aquestes petites escultures dominades per la temàtica dels caps i els cossos. (**Tom Maddock Gallery**, Barcelona).

DANIEL GIRALT-MIRACLE

ALTRES EXPOSICIONS

Banyoles. — "80 anys de fotografia a Banyoles" a la Llotja del Tint. Panoràmica dels fotògrafs locals d'ençà de la seva aparició al segle XIX fins a la foto de recerca del nostre temps.

Castelló de la Plana. — Joaquim Michavila a la Galeria Cànem. Pintures.

Dènia. — Alfaro, Armengol, Boix, Calatayud, Crònica, Díaz, Gorris, Guinovart, Heras, Mestre, Palomar, E. Realitat, Sempere, Silva, Teixidor, Villar, Yturralde i Zimmerman a la Galeria Montgo.

Eivissa. — "Ibograf: 10 anys d'obra gràfica a Eivissa", al Museu d'Art Contemporani. L'esforç i el treball d'un nord-americà arrelat a l'illa: Carl Van der Voort.

Girona. — "Els drets humans, ara!!", a la Casa de Cultura. Treball col·lectiu de 35 artistes gironins. — Emília Xargay, a la Galeria d'Art 3 i 5. Escultures i dibuixos. — Cecília Pino, Sala d'Art La Gàbia. Gravats.

L'Hospitalet de Llobregat. — Grup Artístic l'Hospitalet (G.A.H.). Exposició Antològica del treball de 6 artistes a l'Aula de Cultura de la Florida. — Ferran Soriano, a la Sala de Cultura "Sant Jordi" (Caixa d'Estalvis). Escultures.

Lleida. — Bena a la Galeria d'Art "Cosa Nostra". Dibuixos. El presenta Rosa Siré. — J. A. Arrieta a la Sala "Ton Sirera". Fotografies.

Mollerusa. — Iª Fira-Mostra de dibuix i pintura a l'aire lliure", organitzada pel grup d'Amics de les Arts Urgell (A.D.A.U.).

Olot. — Albertí a la Sala d'Art Leonci Quera. — Ayneto a la Sala Francesc Armengol. — Lluís Masriera (1872-1949), Exposició Antològica d'homenatge a l'orfebre i pintor barceloní. Galeria d'Art Sant Lluc.

Tarragona. — Fillol Roig, a la Galeria Crecelius. Gonaches. — Joan Samper, al Sindicat d'Iniciatives i Turisme. Olis.

València. — Diab El Dick, a la Galeria Temps.

El Vendrell. — Francesc Casanellas a la Stat. La Lira. Pintures, dibuixos i gravats.

NOTICIARI

— A la **Fundació Joan Miró** ha estat inaugurada la exposició "Còmics i comunicació", realitzada gràcies a la col·laboració de l'Institut Italià de Cultura i l'Escola de Belles Arts. Hi ha originals de creadors italians i espanyols. (Battaglia, Chiappori, Crepax, Pericoli & Pirella, Toppi, R. Sió, L. García, El Cubri, Ventura & Nieto, C. Giménez i Equip Botifarra). Durant la seva permanència, fins al 14 de maig, hi funcionarà un taller de creació de còmics.

— **Premi GAN 1976.** — Un jurat compost per Antoni de Moragas, Lluís Maria Güell, Mª Antònia Pelaucy, Maria Rosa Seix, Joan Perucho, Pascual Fort i Jordi Sarsanedas, atorgà els premis d'enguany a Monique de Roux, Joaquim Chancho i Maria A. Raventós.

— **Oda a Xirinachs".** — Ha estat editada amb gran cura una magnífica carpeta, obra d'Antoni Tàpies, que conté una litografia original del pintor, així com un fragment del text que el poeta Joan Brossa va escriure amb el mateix títol. La força punyent dels signes tapians són un adequat arranjament de la intensitat cívica del poeta. D'aquesta carpeta ha estat feta una tirada de cent exemplars amb paper d'estrassa, 75 exemplars van numerats, 25 fora de comerç. La causa de la no violència és sostinguda pels nostres artistes.

D.G.M.

SYRA Passeig de Gràcia,43
JOSEP BARCELO
PINTOR ADSCRIT A LA MODERNA ESCOLA DE BILBAO
28 D'ABRIL - 11 DE MAIG

Subex Rosario, 16 Tel. 204 05 45
FEDERICO HILARIO
Ceràmiques
23 d'abril - 13 de maig

SALA ROVIRA
R. Catalunya, 62
JOSEP L. SAGARRA
Dibuixos i escultures

GOBERO Sala d'art i subhastes
Jacinto Benavente, 19 (cantonada Ganduxer) Tel. 239 15 91
TRIGESIMOTERCERA SUHASTA
60 dibuixos de R. Opisso procedents de col·lecció particular
Dimarts, 4 de maig a les 10.30 del vespre
2.ª sessió de la trigesimotercera subasta
Dijous, 6 de maig a les 10.30 del vespre
Dies d'exposició: Del 23 d'abril al 3 de maig. Festius, obert de 11 a 14 h.

montcada 25
EXPOSICIÓ
BROTO·GRAU
RUBIO·TENA
22 d'abril · 22 maig
galeria maeght

ARGIMON
pintura
maig · juny
JOAN MAS
Valencia 304 Tel. 215 15 86

Ha aparegut un nou número de la revista
batik
La més completa informació del món de l'art i de les galeries
Sol·liciteu un exemplar gratuit a:
BATIK – Princep d'Asturies, 16
Tel. 218 01 43

GALERIA EUDE
CONSELL DE CENT, 278
SEMPERE
Obra gràfica i gouaches

GALERIA PECANINS
BAIXADA DE LA LLIBRETERIA, 6 · T. 317 43 87
RICARDO ROCHA
MEXICA

Montserrat Gudiol
pintures i dibuixos
SALA GASPAR
Consell de Cent, 328 Barcelona

DAU AL SET
Consell de Cent, 333
Tels.: 3011236 -3011386
GENOVART
Olis i dibuixos
CLARAMUNT
Olis

TALLER PICASSO
Plata, 5 - Tel. 318 63 85
Pintures i dibuixos
DURALL
Inauguració 11 de maig

LAIETANA
GALERIA D'ART
VIA LAIETANA, 137
Tel. 215 38 44
DEL OLMO
Inauguració dia 3 de maig

Época
galeria de arte
C/ Jacinto Benavente, 20. T. 250 70 79
(cantonada Ganduxer)
RAFAEL CANOVAS
OLIS
FINS AL 20 DE MAIG

ART INVER S.A.
Diputació, 294 · Tels. 203 34 95/99
OLIVA
28 abril · 22 maig

galeria trece
Rambla de Catalunya, 49 · Tel. 318 08 73
IPOUSTEGUY
Inauguració 6 de maig

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 23

EL NEOCLASSICISME

Un capítol que ens manca

LA recuperació cultural del segle XVIII ha estat un dels fruits més eficaços i positius de la recerca històrico-literària dels Països Catalans, alhora que ha permès d'establir una base sòlida per a enfocar la qüestió dels orígens de la Renaixença. Als estudis sobre les figures de més relleu d'aquella època s'ha anat afegint progressivament l'interès per les institucions, per la historia i per l'economia, per la sociologia i la demografia, per l'activitat literària i per la represa de la consciència lingüística. Avui, doncs, tenim força ben dibuixat el panorama històric i força ben aclarida la problemàtica política, econòmica i social. Posseim també valuoses monografies sobre les personalitats més representatives de l'època i llur projecció cultural dintre i fora del nostre País. Pel que fa a l'activitat literària i al desvetllament de la consciència lingüística, hi ha catalogats i inventariats gran nombre, per una banda, d'autors i obres i, per l'altra, de gramàtiques, apologies, reivindicacions i polèmiques entorn de la llengua. La producció literària que fins ara ha estat aplegada, més o menys sistemàticament, no passa, però, d'ésser una llista d'autors i obres que continuen adés la tradició culta barroca de procedència castellana —sovint de forta empremta valfogonesca—, adés la tradició popular, adés la festiva i satírica.

D'un temps ençà han anat sortint una sèrie d'estudis i edicions que demostren palesament que, en alguns indrets dels Països Catalans, es produí un tipus de creació literària que respon a la concepció i als cànons del Neoclassicisme, el gran moviment europeu del segle XVIII que definí i sistematitzà Boileau en la seva **Art poètique**. Hi ha, doncs, al costat d'aquella tradició inerta que dèiem una actitud viva i dinàmica, per part d'alguns autors, els quals procuren de fer una obra d'acord amb els corrents estètics i la sensibilitat del seu moment històric. La simple constatació d'aquest fenomen és un argument decisiu a favor de la continuïtat de la nostra literatura i contra el concepte de Decadència —avui en part desacreditat—. Per això hem cregut oportú d'aplegar les dades més importants conegudes fins ara a fi de reconstruir —ni que sigui d'una manera esquemàtica i incompleta— un capítol que mancava en la història de la nostra literatura.

Probablement la primera manifestació de la nova escola la trobem a la Catalunya Nord: és el llibret **Manual de càntics** (Avinyó, 1755), dels missioners Simó Salamó i Melcior Gelabert, els quals prescindiren per primera vegada, en els cants religiosos populars, de l'ús sistemàtic del vers tradicional català, l'heptasil·làbic, i assajaren —sense reeixir-hi massa, val a dir-ho— l'alexandrí de ritme francès.

Dos són els focus més importants de producció de literatura catalana neoclàssica: la Catalunya Nord i l'illa de Menorca. En la primera d'aquestes terres —deixant de banda l'esmentat **Manual de càntics**—, vers l'any 1770, en el moment de més pressió de la llengua i de la cultura franceses, sorgeix, entorn de la restauració de l'església de Tuïr i del cercle intel·lectual de la universitat de Perpinyà, una activitat teatral d'acord amb les formes i els models neoclàssics: adopció del principi de les tres unitats, ús dels alexandrins apariats, preferència pels temes solemnes bíblics i mitològics, parlaments ampul·losos i grandieloqüents, etc. Sembla que la primera obra que inicia aquest cicle és la traducció de **Zaïra** de Voltaire, feta el mateix 1770 per Sebastià Sabiüda. Les traduccions (una altra de la mateixa obra i segurament també les de **Tancrède** i **La Princesse de Navarre** del mateix Voltaire, per Antoni de Banyuls; de **l'Athalie** de Racine, per Miquel Ribes i Noel Camps; de **Polyuecte** de Corneille, per l'esmentat Ribes; i l'anònima de **Josep reconegut per sos germans** de Matastasio) vénen alternades amb obres originals: **Tragèdia dels sants Sixto, Llaurenç, Hipòlit i Romà**, de Josep Balanda Sicart; **Baptisme de sant Joan** i **Sant Joan en lo desert**, atribuïdes a Ribes; **Lo penediment de sant Pere**, d'Antoni Moles; **Tragèdia de sant Fructuós**, atribuïda a Bru Descatllar; i les anònimes **Lo coronament de David**, **Pastoril sobre la Nativitat de Jesucrist** i **Tragèdia del gloriós i triomfant sant Sebastià**. Moltes d'aquestes peces de tema hagiogràfic són antics misteris refosos i adaptats a les formes i a la sensibilitat de l'època.

A Menorca —que restà sota domini anglès des del 1715 al 1783, període durant el qual el català continuà essent llengua oficial— l'activitat literària neoclàssica en català es polaritzà entorn de la "Societat Maonesa de Cultura" i del seu fundador, Joan Ramis i Ramis. A més d'altres activitats culturals, peces dramàtiques del més genuí encuny neoclàssic, **Lucrècia, Arminda i Rosaura o el més constant amor** —en la qual sap combinar hàbilment els alexandrins amb els metres de tradició castellana—, més una que s'ha perdut, **Constància**.

L'altra gran personalitat del grup menorquí és Antoni Febrer i Cardona, gramàtic i preceptista, que traduí en prosa i en vers obres llatines i franceses i escriví o adaptà al català composicions poètiques a l'estil de l'època, com la seqüència litúrgica **Stabat Mater dolorosa** de Jacopone da Todi o sonets de contingut religiós. Al costat d'aquestes dues figures tan notables trobem: Josep Soler i Sants, autor de **Safira**, una adaptació d'Adison; Pere Monjo, que composà l'obra teatral **Història de la invenció de Nostra Senyora de Toro** —en la qual barreja els nous metres amb els tradicionals; i Pere Ramis i Ramis, probablement traductor de **El malalt imaginari**, de Molière. L'activitat de l'escola clàssica menorquina durà fins mes ençà de la primera meitat del segle XIX —ja ben iniciada la Renaixença— amb la figura de Vicenç Alberti, traductor de més trenta comèdies i drames de Molière, Goldoni, Metastasio, etc.

Malgrat pertànyer a un domini polític diferent, Mallorca tingué, en aquesta època, una intensa relació amb Menorca. N'és un testimoni el contacte literari entre Febrer i Cardona i Josep de Togores i Zanglada, comte d'Aiamans, figura que, d'una manera o altra, cal adscriure també al moviment neoclàssic. Guillem Roca i Roca és autor de la **Fàbula jocosa de l'àguila i l'escarabat**, en alexandrins apariats, peça tan ben feta, que permet de suposar que no fou ni la primera ni l'única que escriví en aquest estil. Una eucarística de Martí Pont, que comença "On taula regalada", acusa també probablement influència de l'escola que estem parlant. Sabem que existí a Mallorca una obra dramàtica de Joan de Sales i Cotoner, **Marc Antoni**, que, pel tema, podria pertànyer a aquest corrent.

A Catalunya potser hom podria adscriure al moviment neoclàssic una part de l aproducció poètica de fra Agustí Eura (**Descripció de la muntanya de Montserrat** i les traduccions d'Ovidi), les peces del pare Jaume de l'Angel Custodi Vada i algunes composicions amoroses i anacreòntiques —serioses o burlesques— publicades al "Diario de Barcelona".

I al País Valencià probablement també escauen al Neoclassicisme dues obres de Joan Baptista Escorigüela: una versió del **Stabat Mater dolorosa** i un himne a sant Vicenç Ferrer intitulat **L'Angel de l'Apocalipsis**.

Que el lector ens perdoni la feixuguesa d'aquestes notes —i els erudits les possibles equivocacions—, però llur divulgació ens ha semblat escaient a l'aparició del primer diari en català des del 1939. Hi ha moltes maneres de reconstruir la nostra personalitat.

ANTONI COMAS

Antoni Bartomeus o l'eterna marginació teatral

Antoni Bartomeus acaba de publicar dins "La mata de jonc" de Curial Edicions Catalanes un volum dedicat a palesar l'opinió dels autors teatrals davant la marginació factual que suposa escriure textos, veure'ls premiats, editats, comentats... i no nats al destí final: l'escena.

Aquest jove periodista (Terrassa, 1945) forma part de la generació publicista que pren com a seves les reivindicacions de la indústria cultural catalana i té la plataforma expositiva per a manifestar-ho. En la seva trajectòria com a publicista de la problemàtica catalana ha manifestat a bastament la preocupació que té envers el teatre. Així, en aquest primer llibre que publica té una vessant cent per cent periodística com a element receptor de l'opinió dels autors de teatre envers la marginació que tenen els seus productes dins la societat actual per les "estructures o "circumstàncies" però parlant clar i català podem dir: censura, manca d'empresaris i organitzadors, manca de locals entre ells el Teatre Nacional de Barcelona, etc..

GENESI DE LA IDEA

—En parlar de "cóms" i de "per quès", hauríem de parlar d'unes circumstàncies molt particulars i endinsar-nos pel que en podríem dir "l'evolució personal" tot navegant per l'estrany món de la nostra cultura. Tot plegat, i com pots comprendre, fem-ho fàcil. El que és ben cert és d'escàs interès per ningú. Aleshores, que, en l'origen de la idea, el que hi ha és una extremada consideració per tothom qui en aquest país ha treballat, treballa i vol seguir treballant sense pensar només en egoistes productivitats, més enllà de desànims, decepcions i fracassos. I si escriure i fer teatre no ha estat un model de tot això, expliqueu-ho als qui han fet l'esforç.

Concebuda així la idea, matisada, concretada i assessorada per qui podia fer-ho, ja només calia arremangar-se i engegar.

DESCRIPCIO DEL LLIBRE

—El protagonista del llibre és l'autor de teatre català. El cos central el constitueixen entrevistes amb vint-i-tres autors, a n crec que s'exp iquen molt a fons; treball laboriós que amaga hores de conversa amb cadascun d'ells transcrites després i no cal dir que garbellades —més que no pas resumides— per ajustar-les a una extensió convenient. A cada entrevista l'acompanya la bibliocronologia de textos i d'obres de l'autor, juntament amb un recull fragmentari d'articles crítics publicats entorn d'algun dels seus espectacles. I, al final, he inclòs una extensa enquesta amb el que se'n diu "gent de teatre", una mica amb la idea de contrastar les opinions dels qui l'escriuen. Tot això amb un pròleg de Joan Anton Benach qui, val a dir-ho, va estar de seguida al darrera del projecte, recoltzant-lo tant com va poder

CONCLUSIONS

—Bé, les conclusions m'ocuparien gairebé un apèndix i no exagero. En el fons, el que el llibre fa és agafar el teatre català, posar-lo al damunt de la taula i deixar que quarantatres persones de l'ofici (inclòs l'autor del pròleg) el rebreguin. Hi ha temps i pàgines per fer-ho. Aleshores, és clar, allò que hem convingut en dir-ne "crisi del teatre" queda bastant analitzat. De tota manera, i ja que em demanes una conclusió, jo diria que el que al final queda ben evident és la última relació entre la nostra cultura i la circumstància social - econòmica - política en que ens bel·luguem, si és que d'això que fem se'n pot dir be ugar-nos. Ja sé que no descobreixo res de nou, però penso que és sa i bo recordar-ho de tant en tant. Perquè cal saber valorar el que tenim, la gent que tenim i els esforços que s'han fet, entestats tots plegats amb la il·lusió de que no tot se n'anés a fer punyetes. No sé a on acabo de llegir allò de que Goering es treia la pistola quan sentia la paraula "cultura"...

JOSEP M. FIGUERES

L'hora de Mercè Rodoreda

RILKE, el centenari del qual no ha tingut entre nosaltres el ressò que es mereixia, (encara no s'ha publicat en edició corrent la versió de Carles Riba de La cançó d'amor i de mort del corneta Christoph Rilke) **diu en alguna banda que així com l'home** esdevé, **la dona és, i que en lloc** de sentir-se viure **la dona** viu. **Rilke hauria apreciat l'essencial de l'obra de Mercè Rodoreda, com** aquell pes de nostàlgia **que els personatges de** Mirall trencat **diu ella mateixa que li han fet sentir**: aquell pes de nostàlgia que té tot el que ha viscut intensament i s'acaba; **perquè gran poeta de la distància i del mite, hauria trobat en l'autora de** La plaça del Diamant, **a través de la seva obra narrativa, una ilustració convincent de la condició que atribueix a la dona i probablement una aplicació a la novella i a la narrativa d'aquell distanciament poètic i d'aquella mitificació que ell esbossà —sense que fos un narrador de mena i més aviat tingués la narració per company ocasional i expansiu de la seva poesia—, als contes i als** Quaderns.

Tanmateix cal entendre el mite, en la novella, com una qualitat que no destrueix els valors narratius estrictes, reduïbles sovint a la condició de peripècia al servei del poderós, ineluctable argument, sinó que els ultrapassa i els dóna pes i sentit. Es tracta, doncs, en el mite, d'un aprofundiment de la narrativa cap a la poesia; i només així es pot entendre, en funció de la poesia, la separació del mite respecte del símbol o de l'allegoria (amb els quals teoritzant el confon i a nivell dels quals el rebaixa), ja que el símbol i l'allegoria són explicatius, amb una realitat de fons que es pot emparentar amb la religió (formes litúrgiques) o amb moral (faula). Tot mite, com es veu a La plaça del Diamant, **és excés, i en aquest sentit —que és el sentit amb el qual ens en podem servir en la novella catalana de postguerra—, no té cap relació amb la mitologia. Es un nucli, perfectament localitzable en algun punt del procés narratiu, que es desborda i ho domina tot. No es redueix, doncs, a un** tema central **o a un** moment culminant, **i va força més enllà que el recurs expressiu que anomenem** motiu. **Quan ens n'adonem, s'escampa per la novella sense perdre densitat ni cohesió, i així ho impregna tot. La seva força és més poètica que no narrativa (encara que potencii la narració), i és irracional més que no calculada, així com reveladora més que no pas objecte de revelació.**

La publicació del primer volum de les Obres completes **de Mercè Rodorena (1936-1960, Edicions 62), amb la novella** Aloma, **el llibre** Vint-i-dos contes **i** La plaça del Diamant, **posa en relleu aquesta qualitat mítica i poètica que jo mateix he fet notar anys endarrera com l'exemple més clar d'aquest valor adquirit per la novella catalana dels darrers vint anys, o sigui des de la represa. Mercè Rodoreda és un dels tres novel·listes anteriors al desenllaç del 1939, que travessen el desert i arriben amb nous valors i a l'avançada d'alguns d'aquests valors, fins a nosaltres. Els altres dos novel·listes són Joan Puig i Ferreter i Llorenç Villalonga. Tots tres, i des de situacions diverses i fins i tot divergents, com és el cas del novel·lista mallorquí respecte dels altres dos, exiliats, mentre es congrien els primers moviments literaris de la postguerra, treballen en l'estupor, en una o altra distància i en la densa identificació del nou temps amb llur obra. Però Mercè Rodoreda, la més jove, només acull del passat una part petita de la seva obra, encara reelaborant-la: la novella** Aloma, **i alguns contes que després inclogué a** Vint-i-dos contes **Quatre novel·les més han vingut, i un llibre de contes; i la darrera d'aquestes novelles** Mirall trencat, **ha estat un nou assoliment de lectors i de crítica. Aquesta és l'hora de Mercè Rodoreda en el nostre panorama literari.**

Es almenys una coincidència que sigui ara —quan amb un volum compacte i bell ens veiem a les mans una obra que anys enllà hem llegit fragmentada—, l'ocasió de parlar-ne en català des d'un diari i a Barcelona; justament ara, quan cada vegada cercles més extensos i més perifèrics de lectors i d'estudiosos, i de noves generacions reivindiquen com a propi un passat literari i cultural que només els qui Riba anomenà grups salvadors **portaven, fins fa tan poc temps, des de la intimitat al carrer. La primavera del 31, de la qual fa mite Mercè Rodoreda en moments inoblidables de** La plaça del Diamant, **es reprodueix ara a les consciències adormides i es descobreix a les visions entelades. L'exclusiva dedicació de Mercè Rodoreda a la nostra llengua, amb el sacrifici que li ha comportat, ha contribuït, potser, que aquest reconeixement, una mica tardà, sigui sòlid i pur, encara que es basi, sobretot en la popularitat de les dues darreres novelles, i en gran part a** La plaça del Diamant. **La fidelitat, el silenci i l'admiració sostinguda dels retrets té més d'actiu, a la llarga, per als valors col·lectius, que no el desdeny momentani, les presses i l'oportunisme crític. El llenguatge, la prosa, l'estil narratiu de Mercè Rodoreda no han pagat, es veu ben bé, el trist tribut que correspon inevitablement a l'escriptor literari que ha cedit als arguments de l'usualisme i del bilingüisme, formes, t a m b é, d'abandonament precipitat i injustificat per a l'obra de creació literària, d'un compromís profund i essencial. Alhora, el gruix i la disponibilitat de llengua de la narrativa de Mercè Rodoreda obliguen a una atenció madura per part del lector, el qual ha d'ésser lliure del prejudici de creure que la novella ha d'ésser escrita en un estil instrumental i neutre, com és el cas, certament, de moltes novelles, però no pas de les que marquen la novella del segle XX, de James a Proust i de Joyce a Faulkner.**

D'altra banda, com diu Carme Arnau a l'extensa introducció d'aquest primer volum d'Obres completes **i referint-se a un aspecte de** Mirall trencat **relatiu a la infantesa, hi ha una aproximació a la concepció rilkiana de l'infant, com a ésser escollit, i al qual correspon de veure i de conèixer. No sé si els temes de Mercè Rodoreda i els temes de Rilke, confrontats, donarien encara noves semblances o noves afinitats, però caldria estudiar-ho. Tanmateix, la universalitat d'aquesta obra resta assegurada, tant com el seu llinatge (involuntari) en la nostra literatura, en la línia Emili Vilanova, Ruyra i Llor. Algun conte, com** Divendres 8 de juny **presenta una temàtica d'un dramatisme més violent que qualsevol conte de Víctor Català, però des d'un angle d'expressió i d'intenció ben distant o oposat. En general, l'aportació del llibre** Vint-i-dos contes **constitueix un dels allicients d'aquest volum, perquè és un recull de narracions que suggereix i escampa temes per tota l'obra posterior. No es tracta d'un pont, sinó d'un valor per ell mateix, i avui poc conegut, sobretot si ho comparem amb** La meva Cristina i altres contes, **consagració del seu mestratge i de la seva inventiva.**

Són, en fi, gairebé quaranta anys de producció, de la qual se'ns dóna ara una primera part molt important: una novella més aviat breu, molt cenyida, Aloma, **fosca i densa com un joieill ben guardat, la qual publicada el 1938, havia obtingut el Premi Crexells; el llibre dels** Vint-i-dos contes, **amb el qual Mercè Rodoreda obtingué el Premi Víctor Català l'any 1957, i** La plaça del Diamant, **probablement la millor novella catalana d'aquests anys, publicada el 1962 i de la qual s'han fet onze edicions, a més d'aquesta, i traduccions a set idiomes. Hi ha en tot el conjunt una fixesa de mirada damunt d'un món, el món real, la qual mirada té la força i la propietat d'erigir tot seguit un altre món, el propi, amb un pes de realitat íntima que exigeix un reconeixement sense reserves de tot el seu pes de ficció i de tota la seva capacitat de dolor. Com deia també Rilke, només el poema, sobre la terra, consagra i glorifica. Poques vegades un novel·lista, amb els seus mites, s'ha acostat tant a aquesta difícil i necessària funció.**

JOAN TRIADU

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 24

La nostra premsa diaria (1879-1976)

AVUI, primer diari en català de la post-guerra dins l'Estat espanyol, vol retre homenatge als que l'han precedit en el difícil camí de la premsa diària en català i inaugura aquesta secció dominical, en la qual es proposa de donar a conèixer la història de tots els que han estat publicats arreu del nostre país.

Gairebé quaranta anys sense diaris en català, potser han fet creure a algú que la sortida d'AVUI és una experiència nova i això no és cert ni de bon tros. Precisament, el dia 4 de maig de 1979, data per a la que manquen només tres anys, serà el centenari del naixement del primer diari català de la història. Darrera d'ell, n'han sortit tants d'altres que la relació s'acosta als noranta i, en un moment donat de l'any 1936, era possible comprar set diaris a Barcelona i tretze o catorze més que sortien en d'altres indrets de Catalunya.

De tots ens proposem fer-ne la història, una història que algunes vegades ja haurà estat escrita i de la que es conserva documentació suficient, però una història també que, altres cops, serà nova, ja que, d'alguns dels títols sortits fora de Barcelona, no se'n tenen massa referències llevat de les del nom i de les dates aproximades d'aparició.

Josep Pella i Forgas, Lluís Bertran i Pijoan, Joan Givanel, Joan Torrent, Rafael Tasis, Josep M. Cadena i molts d'altres, han recollit dades valuoses sobre la premsa catalana i n'han fet la història, però, així i tot, encara hi ha molts detalls desconeguts i moltes dades per contrastar. Lluís Solà i Dacs, ben conegut pels seus treballs antològics de la nostra premsa, i altres estudiosos del tema seran els encarregats de realitzar aquesta secció. Si la mateixa serveix per aclarir dubtes i per donar a conèixer la importància de la nostra premsa, ja ens donarem per satisfets.

La relació cronològica de la nostra premsa diària és la següent:

1. Del 4 de maig de 1879 al 30 de juny de 1881 va sortir a Barcelona, el "Diari Català".

2. Un setmanari de l'any 1871, es va transformar en diari el dia 1 de gener de 1881 i va durar fins al 9 de maig de 1905. Fou "La Renaixensa", publicat a Barcelona.

3. "Lo Somatent" va sortir a Reus, des del 15 d'agost de 1886 fins al juny de 1903.

4. El diari que més números ha publicat: "La Veu de Catalunya", que era setmanari des del 1891, es va transformar en diari i va sortir a Barcelona, de l'1 de gener de 1899 al 8 de gener del 1937.

5. A Manresa, i a partir del 29 d'abril del 1901, va sortir "La Veritat", que va durar fins a l'11 de març de 1904.

6. També a Manresa va sortir "El Pla de Bages". Va fer molts anys. Des del 1904 fins al 21 de setembre de 1936.

7. Un altre setmanari barceloní: "El Poble Català", que sortia des de novembre de 1904, es transforma en diari a partir del dia 1 de maig de 1906. També durarà força: fins al 14 d'abril de 1918.

8. A Sabadell surt "Acció Catalana" pel gener de 1907, fins al juliol de 1909.

9. També a Sabadell la "Gazeta del Vallès" surt el 1908 i durà gairebé deu anys, fins al 21 de desembre de 1917.

10. El 2 de desembre de 1909 surt a Manresa "Bages-Ciutat". Durarà fins al dia 1 d'abril de 1919.

11. El "Diari de Sabadell", que des de l'1 de novembre de 1919 fins després del 1930 es deia "Diari de Sabadell i sa Comarca", va sortir des del 2 d'agost de 1910.

12. El 1913 va sortir uns pocs números (no se sap ben bé quants) de "El Eco de Sabadell".

13. A Terrassa també va sortir "El Dia" el 8 d'abril de 1918 i va durar, en diverses etapes, fins al any 1939.

14. A Lleida es va catalanitzar un diari que sortia en castellà des de 1895. Es deia "El Pallaresa" i va sortir en català des de 1918 fins el 3 d'octubre de 1919.

15. Un altre diari a Manresa. "L'Avenç" de curta durada. Del 2 d'abril fins al 7 de maig de 1919.

16. També a Manresa "L'Halley" encara més curt. Del 28 d'abril al 7 de maig de 1919.

17. Per pocs dies, a partir del 26 de maig de 1919, surt un títol conegut que no tenia res a veure amb l'anterior: "El Poble Català", de Barcelona.

18. A Lleida tornen a catalanitzar un títol castellà del 1893: "El Ideal" va sortir el 1919.

19. "Pàtria" és el nom d'un diari de Manresa. Va nèixer el 13 de desembre de 1920 i va morir el 29 del mateix mes de 1933.

20. A Barcelona també es catalanitza un títol antic i surt "La Publicitat" el dia 1 d'octubre de 1922. Durarà fins al gener del 1939.

21. Mataró també té diari català: "Diari de Mataró", que surt del 5 de març de 1923 fins al 22 de juliol del 36.

22. Dos números tan sols publica "L'Avenç", diari barceloní nascut gairebé el dia de la seva mort: el 6 d'octubre de 1924.

23. "La Veu de Sabadell" va sortir l'1 de desembre de 1924 fins al 4 de maig de 1929.

24. Un nom comercial, "Studebaker", fou un periòdic sabadellenc que va durar només 6 dies. Va sortir el 6 de juliol de 1925.

25. L'any 1925 surt a Reus un títol amb el nom de la ciutat: "Reus", que no se sap quan va durar.

26. A Vic sortia en castellà "La Comarca de Vic" des del 1919. A partir del 2 de gener de 1926 es catalanitza i surt fins al 28 de juny de 1936.

27. "Diari de Granollers", del dia 1 de març de 1926 fins al 31 de gener de 1930.

28. A Barcelona, surt "La Nau" el dia 1 d'octubre de 1927 i durà fins al 21 de gener de 1933.

29. "Gaseta Comarcal" surt del 1927 al 1930 a Igualada.

30. El mateix nom "Gaseta Comarcal" també surt a Manresa durant els mateixos anys.

31. Es coneix un prospecte que anuncia un nom, "Ciutat", a Reus, l'any 1928. No se sap si en varen sortir molts o pocs números.

32. "El Matí", el diari del paper de color de rosa, surt a Barcelona el 24 de maig de 1929 i dura fins al 19 de juliol del 36.

33. A Manresa surt "El dia" el 2 de desembre de 1929 i deixa de publicar-se el 26 de desembre de 1933.

34. "Crònica" de Granollers, dura un mes escàs: del 17 de febrer fins al 15 de març de 1930.

35. Pel març de 1930 hi ha un títol a Lleida: "Justícia", que no se sap si va arribar a sortir.

36. Un diari molt antic, del 1874, es torna català a Reus: "Les Circumstàncies", del març de 1930 al desembre del 36.

37. De l'1 de maig de 1930 fins al 28 de juny de 1933 surt a Vic el "Diari de Vic".

38. "La Jornada" de Lleida que va començar com a diari el 4 de juliol de 1931 i va durar fins al 1936, va acabar com a setmanari.

39. També a Granollers van anunciar un diari que no es té notícia concreta que arribés a sortir: "La Tarda", del 4 de novembre de 1930.

40. Un que avui es diu "Diario Español", i abans s'havia dit "Diario de Tarragona". Entremig, de 1931 a 1939, es va dir "Diari de Tarragona".

41. A Terrassa va sortir "L'Acció", des del 1931 fins al febrer del 36.

42. Un diari de Barcelona, "La Ciutat", va sortir un mes i mig (13 de gener a 15 de febrer de 1931) com a diari i va seguir com a setmanari.

43. "Diari del migdia" va sortir a Barcelona del 14 al 18 de febrer de 1931.

44. "L'Opinió", del 6 d'abril de 1931 al 6 d'octubre de 1934, a Barcelona.

45. A Igualada un diari nou: "Diari d'Igualada", que va sortir des del 16 de maig de 1931 fins al 17 de juliol de 1936.

46. "La Humanitat", un diari barceloní que va aparèixer des del dia 9 de novembre de 1931 fins al 24 de gener de 1939.

47. Des del 1888 sortia el "Diario de Gerona". El dia 1 de gener de 1932 es va catalanitzar i sortí fins a 1937, "Diari de Girona".

48. Un altre títol antic que sortia des de 1887 es torna català a Barcelona: "Diari Mercantil", des de l'1 de febrer del 32 fins al 5 d'agost de 1933.

49. El 1932 a Lleida s'anuncia un altre títol del que no se'n sap res més: "La Lluita".

50. "La Ciutat" surt a Sabadell de l'1 de març de 1932 fins al 31 de gener de 1934.

51. Del maig de 1932 fins a 1933 i també a Sabadell, "El Poble".

52. "Revista de Sabadell" era una revista en castellà que el 1886 es va transformar en diari. Des del dia 1 d'agost de 1932 era totalment en català i va durar fins al gener del 1935.

53. Un altre succesor: "Diari de Reus", des del dia 1 d'octubre de 1932 fins al 1938, succeïa "Diario de Reus" que havia sortit el 1859.

54. "Acció" de Manresa. Un altre diari fantasma de 1933.

55. "L'Autonomista" (1933-1938) de Girona hereu del títol castellà de l'any 1895.

56. "La Veu del Vespre" surt el dia 1 de maig de 1933 a Barcelona, editada per "La Veu de Catalunya" i durà fins el 31-12-1934.

57. Una altra veu: "La Veu del Segre", naturalment a Lleida, del 2 d'octubre de 1933 fins al 22 de gener de 1934.

58. El primer "Avui" no va tenir sort. Va sortir a Barcelona el 14 d'octubre de 1933 i va morir el 15 de desembre.

59. "L'Instant", un títol barceloní que va nèixer el dia 1 de gener de 1935 i va acabar el dia de Nadal de 1936.

60. El segon "Avui", aquest a Reus, va sortir el 24 de febrer de 1935 i va durar fins al 1936.

61. "La Pàtria", de Manresa, va sortir des de l'1 de juny de 1935 fins al dia 1 d'agost.

62. A Tarragona, el dia 1 d'agost, surt "Catalònia". No se'n sap res més.

63. "Ara" va sortir a Tortosa i va durar gairebé un any. Del 6 d'agost de 1935 fins al 5 de juliol de 1936.

64. "Ultima Hora", un diari de Barcelona que va des del 13 d'octubre de 1935 fins al 28 d'abril de 1938.

65. "Foment", de Reus, és un diari del qual només se sap el dia de sortida: l'1 de gener de 1936.

66. "La Rambla", diari de Barcelona, que surt pel gener de 1936 (el dia 9) fins al gener de 1939.

67. L'única experiència d'un diari a València: "L'Hora", va sortir pocs dies a partir del 7 de juny de 1936.

68. "Avant", surt a Barcelona, del 20 de juliol fins a l'1 d'agost de 1936.

69. El 21 de juliol de 1936 surt "Treball", que haurà de durar fins al 25 de gener de 1939 a Barcelona.

70. Durant un any (21-7-1936 - 22-7-1937) el degà de la premsa continental, el vell "Brusi", surt en català amb el títol primer d'"Estat Català" i després de "Diari de Barcelona".

71. Un diari de Girona des del 21 de juliol fins al 8 de setembre de 1936: "Combat".

72. "Full Oficial del Comité del Front Popular", surt com a diari a Sabadell a partir del 21 de juliol de 1936 fins a 1937.

73. A Mataró surt el diari "Llibertat" des del 23 de juliol de 1936 fins al gener de 1939.

74. "Front Popular", un títol de Tarragona que surt poc temps: del 23 de juliol fins al 31 d'agost de 1936.

75. "Combat", a Lleida, del 27 de juliol de 1936 fins al maig del 37.

76. "Front", a Terrassa, de l'agost del 36 al maig del 37.

77. El dia 1 de setembre del 1936 surt a Tarragona "Llibertat", i no se'n coneixen més dates.

78. Un "Diari del Poble", a Igualada, que durà tot just un mes.

79. A Girona un títol que aleshores s'estila, "Front", surt el 26 d'octubre de 1936.

80. A Igualada surten, a partir del novembre de 1936, 251 números del "Full Oficial del Consell Municipal d'Igualada".

81. "L'Espurna", a Girona, substitueix a "Combat" el dia 16 de novembre de 1936.

82. "U.G.T.", un diari de partit que només surt quinze dies a Manresa, de l'11 al 26 de gener de 1937.

83. A Barcelona, en surt un altre que durà gairebé tres mesos. Es diu "Catalunya". Neix el 22 de febrer i morí el 15 de maig del 37.

84. "Vertical", a Sabadell, és continuació del setmanari del mateix nom, vell de 1932, i que surt com a diari el 1937.

85. A Vilanova i la Geltrú surt un "Full Oficial del Consell Municipal", en 1937.

86. El "Diari de Catalunya", que va sortir a Barcelona el 15 d'agost de 1937.

87. A Vilanova i la Geltrú canvien el títol i ara es diu "Full Oficial de l'Ajuntament". Som al 1938.

88. A la capital d'Andorra, surt "Poble Andorrà", el diumenge 1 de desembre de 1974, que continúa edi-

89. Surt a Barcelona, el dia de Sant Jordi de 1976, el diari "AVUI".

LLUIS SOLA i DACHS

Seixanta anys de diaris en català

DES del 4 de maig de 1879, en qué aparegué el "Diari Català" de Valentí Almirall, fins al mes de gener de 1939, quan fou prohibida la premsa catalana, transcorregueren sis dècades durant les quals no hi va faltar mai, com a mínim, un diari redactat en català.

En començar el segle XX s'accentua la presència de quotidians redactats totalment en català: a la primeria, amb molts alts i baixos; després, amb més estabilitat. De 1899 a 1921 el nombre de diaris catalans oscil·la entre tres i set: els salts endavant coincideixen sempre amb una ascensió del moviment catalanista i democràtic: els anys 1907-1909, amb Solidaritat Catalana, i els anys 1918-1919, amb la campanya a favor de l'Estatut d'autonomia. Cal remarcar que durant aquest període es produeix un fet greu per a l'equilibri de l'opinió catalana: desapareix definitivament, després d'un intent de resurrecció, el diari republicà "El Poble Català" (1905-1919), amb la qual cosa "La Veu" de la Lliga Regionalista monopolitza l'opinió catalanista dins el periodisme. Aquest buit no serà contrarestat —i només en part— fins a l'aparició de "La Publicitat" (1922-1939), en la seva segona època, que fou totalment catalanitzada.

De 1921 a 1930 hi ha un salt de set a tretze diaris. No oblidem que l'any 1923 es produí el cop d'Estat de Prim ode Rivera i que tot seguit dictà una sèrie de mesures contra l'ús públic del català, a part la supressió de la Mancomunitat. Malgrat tot, la Dictadura del general primo de Rivera no aconseguí frenar l'avanç de la premsa catalana.

De 1931 a 1939 la premsa diària en catala coneix la seva època d'or: els moments culminants del período corresponen als primers temps de vigència de l'Estatut (vint-i-cinc diaris en català el 1933!) i a 1936 (vint-i-quatre diaris, però alguns de relativament efímers). En canvi, l'any 1935 hi va haver una enfonsada destacable: això ocorria en ple "Bieni Negre", durant el qual alguns diaris van rebre les conseqüencies de la repressió. Després de 1939, el buit més absolut...

La progressió de la premsa catalana és un indici clar del modern procés de normalització lingüística que s'inicia a Catalunya a les acaballes del segle XIX. Sobre les característiques d'aquest procés, en l'aspecte periodístic, convé fer algunes observacions. Si Barcelona és capdavantera en el moviment reivindicatiu catalanista —cosa lògica, a causa del seu pes social i económic—, el seu paper perd importància relativa a mesura que la mobilització reivindicativa s'aferma a les comarques. Així, a final del segle XIX només es publicaven dos diaris catalans, un a Barcelona i l'altre a comarques, mentre que el 1933 els vint-i-cinc diaris que s'editaven a Catalunya es distribuïen d'aquesta manera: set a Barcelona i divuit a comarques.

Un altre comentari que caldria fer és sobre la influència real de la premsa catalana. Claudi Ametlla a les seves Memòries polítiques (1890-1917) parla de **"la gran misèria de la premsa catalana"; segons ell, durant l'època en què sortia "El Poble Català", els diaris catalans només representaven el 5 ó 6% del tiratge total de la premsa barcelonina; durant la Dictadura aquest percentatge no superà gaire el 15%; i en temps de la Generalitat la proporció no devia pujar més enllà del 20%.** Per acabar la seva requisitòria, Ametlla es pregunta: "[illegible] veure que cap diari dels escrits en castellà adoptés la nostra llengua quan l'Autonomia fou implantada?"

Quant als diaris que [illegible] es aval[illegible] en Ametlla és molt probable que ingrés raó. No crec, en canvi, que l'últim percentatge respongui plenament a la realitat: els anys 1932-1933 degueren ser importants en l'augment de la proporció, ja que ens consta que el 1935 —un moment de davallada— la proporció sobre el total barceloní era per a la premsa catalana d'un 25%. D'altra banda, no és [illegible] que no es [illegible] de diaris [illegible] rant l'autonomia: el "Diario Mercantil" es catalanitzà l'any 1932 i el "Diario de Barcelona el 1936 (certament per confiscació). Finalment, hi ha el fet simptomàtic que durant aquest período a la resta de Catalunya desaparegueren els diaris en llengua castellana.

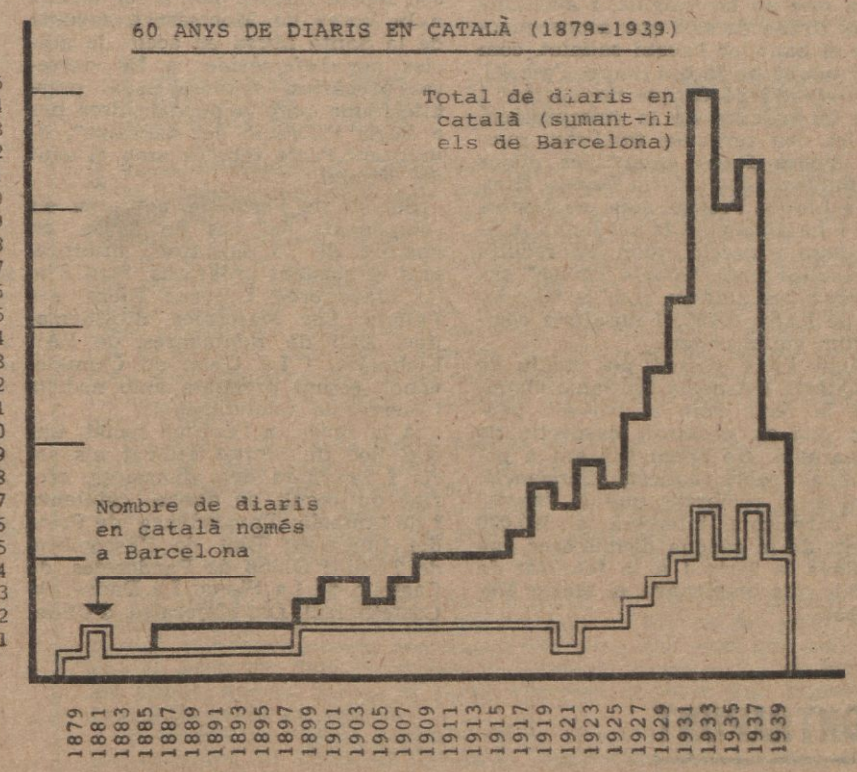

A part aquestes qüestions, cal tenir en compte el paper capdavanter que van tenir alguns diaris catalans: així, "La Veu de Catalunya" fou el primer quotidià de Barcelona que introduí la pràctica periodística, general a Europa, de l'article editorial (sovint signat per Prat de la Riba), i també el primer a utilitzar la caricatura, modes que foren tot seguit imitades pels diaris castellans. D'altra banda, "La Veu" aparexia en dues edicions (matí i vespre) fins l'any 1933, pràctica que només es podien permetre els grans rotatius ("La Vanguardia", "El Diluvio", "El Noticiero Universal", etc.). Quant a "La Publicitat", que va passar de 30.600 exemplars durant la Dictadura a 40.000 en plena República, gaudí d'un notable prestigi entre els seus col·legues barcelonins.

Parlant de tiratges assenyalem que, com és lògic, la difusió dels diaris comarcals fou sempre inferior a la dels diaris catalans de Barcelona; generalment no superaven el miler d'exemplars. En tenien prou, però, per a una àrea d'influència reduïda. Sense oblidar que els diaris castellans que s'havien editat a comarques tenien un tiratge similar: només Lleida havia tingut un diari castellà ("El País" amb un tiratge gros (5.000 exemplars).

En resum, si bé no s'havien resolt tots els problemes de la premsa catalana —com no havia culminat tampoc el procés de normalització lingüística—, hem de concloure que s'havia encetat un camí [illegible] que [illegible] al [illegible] del periodisme català i de totes les manifestacions culturals catalanes

FRANCESC VALLVERDU

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 25

SARDANES

"Maria Teresa", sardana 1975

El passat dissabte, al Teatre Metropol, de Tarragona, s'ha celebrat la Cinquena Nit de la Sardana, on es decidiria les distincions de "Sardana de l'Any" en les seves variants de Premi Joventut, Premi de la Crítica i Sardana de l'Any.

Els resultats foren:

Premi Joventut al compositor Josep M. Serracans, de Sabadell per les seves sardanes "Noves a Vic" i "A una moreneta de Moià" (que fou la que considerà primordialment el jurat). En Serracant l'hem vist vàries vegades en premis i accèsits a manifestacions musicals sardanístiques. No obstant ni és encara un autor popular, fet que atribuim a que en Serracant escriu sense pensar en ningú més que en la pròpia música, on hi palesa unes inquietuts que no sempre, dissortadament, tindran el resultat que ell anhela. Però si en Serracant no deixa la música per a cobla (i confiem que no la deixarà), hi ha en ell possibilitats ben àmplies vers un futur no gaire llunyà. El Premi de Tarragona ho acredita.

Premi de la Crítica, fou concedit a "Verd de pi, blau de mar"", de Rafael Ferrer. El mestre Ferrer, ben al contrari, és abastament conegut i prestigiat en el context de la música catalana. Professional, acreditat professional, quan ell cregui que h: d'ecriure una sardana, les possibilitats d'acceptació són grans. Amb un estil molt propi, inconfusible, amb unes formes que podrien dirne ferrerianes, les seves obres capten l'atenció del públic que paladeja una sardana tenint els peus quiets. Les mans, però, es mouen frenèticament quan han acabat la cobla.

Com a "Sardana de l'Any 1975" tal com anunciem en el tituar, fou proclamada per votació popular la original de Josep M. Bernat, "Maria Teresa", sardana dedicada a la Pubilla de la Sardana d'Igualada, que és com dedicar-la a tots els igualadins. La sardana guanyadora, dintre la línia normal de les de l'autor, no té aquella grapa que entusiasmaria a un públic d'aplec, posem per cas, però es molt complerta en la seva construcció musical, amb una melodia que se t'enganxa encara que no ho vulguis, i amb una bona tirada de salt que aconsegueix que el ballador l'acabi satisfet, com així també ho fa qui només l'escolti.

Prova d'això és que no obstant i que en el curs de la interpretació de les deu sardanes finalistes, quatre d'elles foren aplaudides abans de finalitzar-les (Maria Teresa, Himne a Lloret, Premià, joia del Maresme i La flama de la sardana), ningú posà objecció quan es facilità el resultat final. "Maria Teresa" era admesa per tothom com a "Sardana de l'Any 1975". I nosaltres compartim aques criteri.

Algú, l'any passat, per motiu de la Quarta Nit de la Sardana, classificà la festa com a "show", pensem que en el sentit despectiu de la paraula. No anem pas ara a polemitzar sobre aquesta apreciació, però si a remarcar que el "show" de Tarragona interessà a 500.000 oients de la cadena d'emissores que radiava la festa i a la totalitat de públic que omplenava el teatre Metropol.

Creiem que ens fan falta uns quants "shows" d'aquesta talla.

CIUTAT PUBILLA

Actes per avui, a Granollers, per motiu del seu nomenament com a ciutat pubilla de la sardana:

Matí, a les vuit, Cercavila, per la Banda de la Creu Roja. — A les 9.45, a la Porxada, proclamació del Pubillatge i de la senyoreta Marina Garrell com a Pubilla de la Sardana; lliurament de la clau de la ciutat; descobriment de la placa commemorativa; actuació dels Castellers de Barcelona i de La Roca. — A les 10, sortida de Granollers de la caravana de vehicles que s'uniran a la Caravana de la Flama de la Sardana, per arribar a Granollers, a tres quarts d'onze; tot seguit, innauguració del monument a la sardana i actuació de les cobles Infantil i Jovenil de Blanes, de la Coral Sardanista de Puig-reig i dels Castellers.

A les 12, Festival de la Proclamació, presentació de la Pubilla de la Sardana i dels pobles de la comarca del Vallès Oriental; actuació de l'orquesta Ciutat de Barcelona, sota la direcció del mestre Ros Marbà; lliçó magistral per Josep Verde i Aldea; medalla al Mèrit Sardanista i premis anuals de la sardana.

Tarda, a dos quarts de tres, al Pavelló d'Esports, dinar de germanor. — A les quatre, al Parc Municipal, sardanes per les cobles Principal de La Bisbal, i Infantil i Jovenil de Blanes. Estrena de la sardana "Granollers, Ciutat Pubilla".

Nit, a dos quarts de deu, al Pavelló Municipal d'Esports, concert de música catalana per la cobla Pral. de La Bisbal.

"MARE NOSTRUM" VINT ANYS

L'Esbart "Mare Nostrum" celebra enguany el XX aniversari de la seva constitució amb diferents actes extraordinaris. Aquests començaren el passat diumenge a les 12 del matí, traslladant-se corporativament, dansaires, directius i un bon nombre de socis, a l'església de Jesús Maria i Josep per a fer ofrena a la Verge de Montserrat, seguida de la Santa Missa en acció de gràcies per l'efemèride; a les darreres pregàries, s'atansaren al presbiteri una parella de dansaires per a llegir l'"Oració del dansaire", finalitzant l'acte religiós amb el cant del Virolai.

Sortint de l'església, actuaren els components del cos de dansa, en nombre de 55 dansaires, interpretant el següent programa: Ball Pla, de Llavaneres; L'Hereu Riera, del Pallars; Les Majorales, d'Ulldemolins; Ball de Rentadores, de l'Alt Llobregat, i La Gala, de Campdevànol, essent premiats amb nodrits i merescuts aplaudiments.

A la tarda, a l'estatge social, tingué lloc un recital dedicat als socis i familiars dels dansaires, oferint un recull de danses catalanes i de fantasia: Trencadansa, de Prats del Lluçanés; Ball de l'Escombra, de Tahüll; Galop de Panderetes, de Castelló de La Plana; La Dansa, de Castelltersol; Les Majorales, d'Ulldemolins, i Ball de Festeig; la Secció Infantil interpretà Ball de Cintes, de Les Presses; Ball Francès, d'Enviny; Ball de Sant Ferriol, de Senterada, i Punta i Taló, del Pallars. Totes les danses varen ésser ben aplaudides, repetint-se'n algunes i posant de manifest l'excellent nivell artístic aconseguit per aquest Esbart, essent molt felicitat el seu director coreogràfic, en Manuel García, com també les mestres de la Secció Infantil, senyoretes Carme Isart i Olga Arnal.

ACTIVITATS MES DESTACADES DEL DIUMENGE VINENT

Aplecs a Barcelona al Parc Güell, l'Aplec de les dotze hores seguides de sardanes. També a Caldes de Malavella, Sabadell (La Salut); Sant Sadurní d'Anoia, Mont-rodon i La Febró.

Concursos a Llerona, Lleida i Ripoll.

JOSEP VENTURA

APLECS

Avui, matí, tarda, nit:	
Figueres — XVé Aplec	Selvatana, Montgrins, Amoga, Miramar
Avui, matí, tarda:	
El Masnou — Parc del Casino	Principal de Girona, Badalona, Caravana
Avui, matí:	
La Granadella — Ermita Sant Antoni	Principal de Lleida
Avui, tarda:	
Llissà de Munt	Principal del Vallès
Collsuspina	Genisenca

CONCURSOS

Avui, matí:	
Barcelona, Zona Franca — II Trofeu Makro	Bages
Barcelona, Antic Hospital Sta. Creu — Concurs d'Esbart (sardanes i ballets)	Principal Barcelonina
Piera — Camp d'esports	Cobla: no s'indica
Vàlid pel Campionat de Catalunya	Cobla: no s'indica

BALLADES

Avui, matí:	
Barcelona — Avda. Catedral	Popular
Barcelona — Parc de la Ciutadella	Principal de Llobregat
Balaguer — Plaça Mercadal	Comtal, de Balaguer
Barberà de la Conca — Plaça de la Vila	Principal del Camp
Bellcaire d'Empordà — Festa Major	Principal de Palafrugell
Castelldefels — Plaça Ajuntament	Principal de Collblanc
Celrà — Festa Major	Costa Brava
La Garriga — Plaça Església	Genisenca
Lleida — Camps Elisis	Melodia
Montcada — Masramfinyo — Envelat	Principal del Vallès
Olot — Plaça Clarà	Principal d'Olot
Palamós — Passeig Marítim	Baix Empordà
Palma de Mallorca — Passeig Marítim	Principal de Mallorca
Ripoll — Plaça Sant Eudald	Canigó
Sant Feliu de Codines	Catalònia
Avui, tarda:	
Barcelona — Plaça de Sant Jaume	Popular
Barcelona — Poble Nou (ballets) Centre Moral	Principal de Llobregat
Balaguer — Plaça Mercadal	Comtal, de Balaguer
Bellcaire d'Empordà — Festa Major	Principal de Palafrugell
Calella — Passeig Puigvert	Principal de Mataró
El Gurb — Ermita de Palau	Manlleuenca
Olot — Plaça Clarà	Principal d'Olot
Sant Adrià del Besós — Pl. Calvo Sotelo	Principal de Collblanc
Santa Eulàlia de Riuprimer — Ermita Sant Sebastià	Canigó
Tona — Plaça Generalissim (a les 8)	Canigó
Torelló — Plaça La Sardana	Bofills
Torroella de Montgri — Plaça Ajuntament	Baix Empordà
Dilluns, matí:	
Cabrils — Festa Major	Selvatana
Figueres — A la Rambla	Miramar
Dilluns, tarda:	
Sant Joan Les Fonts — A la plaça	Principal d'Olot
Dimarts, matí:	
Cabrils — Festa Major	Selvatana
Dimarts, tarda.	
Figueres — A la Rambla	Figueres
Dimarts, vespre:	
Platja d'Aro	Baix Empordà
Dimecres, tarda:	
Figueres — A la Rambla	Figueres
Dijous, matí:	
Figueres — A la Rambla	Figueres
Divendres, tarda:	
Figueres — A la Rambla	Figueres
Dissabte, matí:	
Bell-lloc d'Urgell — Festa Major	Principal de La Bisbal
Castellolí — Festa Major	Costa Brava
Figueres — A la Rambla	Miramar
Dissabte, tarda:	
Barcelona — Avda. de la Catedral	Principal de Llobregat
Dissabte, nit:	
Roda de Ter — Plaça de la Vila	Genisenca
St. Hipòlit Voltregà	Bofills

CASTELLS

Gran temporada

D'uns anys encà, tot el món casteller ha experimentat un canvi substancial, motivat essencialment pel creixement constant de l'afició, fins i tot més enllà de les comarques amb més tradició castellera, i per la consecució de tota mena de construccions que ja no eren res més que un record de les grans èpoques daurades de l'afició. Val a dir que tot plegat ens ha estat possible per l'afany d'emulació de les diverses colles des de les més antigues fins a les més noves, i que el resultat evident és el d'un renaixement esplèndid del fet casteller arreu de les terres catalanes, com ningú no hauria pogut somiar encara fa ben pocs anys.

En aquest sentit, la temporada passada representà un avenç realment considerable. Al llarg del 1975, efectivament, no sols es van carregar i descarregar un parell de torres de vuit amb folre dos tresos de vuit, dotze quatre de vuit, vint-i-cinc torres de set i catorze tresos de set aixecats per sota, sinó que també es van carregar una torre de vuit amb folre, tres tresos de vuit, nou torres de set i un tres de set aixecat per sota, amb la qual cosa el balanç global de la temporada va ser d'un pes específic molt notable. Això no obstant el més important fou l'esclat de l'afició, l'augment del nombre de colles, la incidència constant del fet casteller a la vida pública de la nostra col·lectivitat nacional.

Enguany és ben probable que se superin les fites assolides la temporada anterior. Les activitats preparatòries han estat i són incessants, fins al punt que no sembla gens agosarat preveure per als mesos proxims la més gran explosió d'activitat castellera de tots els temps. El 1976 potser l'any decisiu de cara a la consolidació del renaixement viscut per l'afició durant aquests darrers temps, que ha estat qualificat ja més d'un cop com la segona època d'or dels castells.

Tot i que cal destacar en general el fet que a hores d'ara ja són moltes les colles que han iniciat les seves activitats d'enguany, a desgrat que pròpiament no es pot parlar encara de l'inici de la temporada tradicional potser no sigui de més destacar ací els actes que tingueren lloc diumenge passat a San Feliu de Llobregat amb motiu de la festa de clausura de la presentació a la vila del Congrés de Cultura Catalana, manifestació cívica en què va prendre part ben activa la Colla de Castellers de Barcelona. Fou una gran festa popular d'afirmació nacional, i crec que la presència del fet casteller en actes d'aquest caire no fa res més que aprofundir i intensificar el seu arrelament en el poble com allò que és: folklore viu, genuïna cultura popular tradicional i plenament vigent encara.

Per altra banda, a Torredembarra tigué lloc, també el passat dia 24, l'anunciada reunió de representants de les diverses colles per tractar, entre d'altres temes, de la possible constitució d'una institució encarregada de coordinar-les o federar-les. No es va arribar a cap decisió ferma en aquest sentit, però sembla que l'opinió predominant, sobretot entre les colles més importants, fou la de considerar que una institució federativa podria arribar a mixtificar l'essència castellera, tot i que fóra convenient d'assajar la creació de determinats sistemes de coordinació entre les colles, per exemple, per treure un profit millor del treball de cadascuna, de les assegurances comunes i, a més, per establir unes bases serioses sobre la celebració de grans diades competitives. Sigui com sigui, tant la participació de la Colla de Castellers de Barcelona en els actes de presentació del Congrés de Cultura Catalana a Sant Feliu de Llobregat com la reunió, a Torredembarra, de representants qualificats de totes del colles, són un parell de fets que parlen amb prou eloqüencia de la vitalitat creixent del fet casteller i del seu arrelament en les manifestacions més importants de la nostra existència collectiva, sobretot en uns moments de canvi profund com els d'ara, quan una mostra d'autèntica cultura popular tradicional com els castells ha de demostrar necessàriament la seva vigència actual i el seu poder de convocatòria com a senyal d'identitat comuna.

JORDI GARCIA-SOLER

CONTRAPUNT

Granollers, meritíssima

AVUI passa a ser Granollers la XVII ciutat pubilla de la Sardana, i entra a exercir la capitalitat per un any de la dansa catalana. La proclamació va seguida del traspàs del Trofeu que el Municipi ha de guardar, i el de les arres entre les noies; la que deixa i la que pren el títol de Pubilla sardanista. Es l'acte usual de transferiment d'aqueixa preeminència. Ja fa anys que els sardanistes granollerins tenien els mèrits suficients; si fins ara no els arriba el reconeixement oficial i el guardó, és perquè han estat més aviat atents a propulsar els sardanismes incipients d'altres pobles i comarques, que en l'esplet local. En l'acte ritual de la proclamació, una personalitat rellevant dictarà el Missatge al món sardanista; serà donat a conèixer el veredicte dels Premis de l'Obra del Ballet Popular; i hom celebrarà la inauguració del monument a la sardana, entre d'altres actes de lluïment. Coneguda la maduresa de tantes realitzacions obrades pel miler de socis de l'Agrupació Sardanista, i les d'ara mateix amb les anelles del Vallès Oriental, ens adonem que les festes de Granollers d'avui, són per a la comunitat una mostra excellent de sardanisme.

J. MAINAR

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 26

"VUELTA" (IV)

"Raleigh" s'imposa: Haritz, nou líder

La quarta etapa de la "Vuelta" ha vist la victòria del corredor Gunther Haritz, de l'equip Raleigh, l'equip més fort, fins aquest moments, de la volta ciclista espanyola.

L'etapa, de 166 quilòmetres, s'ha disputat entre Jaén i Baza. Hi havia intercalats els colls d'Arco de Cambil, Alto de la Fuensanta, i Alto de los Gallardos, tots ells de segona categoria. Prop de la meta, hi ha l'Alto de Baza, de tercera.

La primera selecció de la carrera s'ha produït avui. Hi ha influït notòriament el mal temps. La pluja i el fred han estat sempre amb els corredors i han convertit l'etapa en un vertader infern. Afegim-hi que els tres colls de segona categoria eren molt junts i encara no s'acabava de baixar-ne un que ja calia pujar a l'altre.

Un dels principals protagonistes de la jornada ha estat el portuguès Joaquim Agostinho del Teka, que ha passat en primera posició pels tres colls seguits. Darrera d'ell, en el primer, Abilleira, Oliva i Maertens. Abilleira, Oliva i Loos en el segon, i en el tercer Oliva, Abilleira i Loos.

Els altres protagonistes del dia foren l'equip Kas i el Raleigh. Els primers, per mitjà de Perurena i Martínez Heredia venceren a les mètes volants de Guadahortuna i Guadix respectivament. Quan Martínez Heredia, que s'havia escapat després de l'última meta, havia aconseguit un avantatge substancial, els homes del Raleigh, amb Kuiper al davant, es llançaren darrera l'espanyol i, malgrat la pluja i el fred que continuaven campant per les seves, organitzaren la cacera del fugitiu i absorbiren Martínez Heredia.

Però això no els va acontentar, sinó que menaren l'home que semblava més fresc de tots ells que guanyés l'etapa. I així va ser, perquè Haritz va aprofitar l'ocasió.

CLASSIFICACIÓ GENERAL

1r.	Gunther Haritz	20-10-28
2n.	Javier Elorriaga	20-11-39
3r.	José de Cauwer	20-11-42
4t.	Hennier Kuiper	20-11-43

AUTOMOBILISME

A Fòrmula 1800, Villacieros, vencedor

S'ha disputat en el circuit del Jarama la prova reservada als bòlids de fórmula 1.800, 2.ª del Campionat d'Espanya d'aquesta categoria. El vencedor ha estat Villacieros (Martini) que ha recorregut les 26 voltes de què constava la prova en el temps de 38'38"73.

La cursa ha estat, pel que fa als dos primers llocs, sumament disputada. Jean-Claude (Martini) que tenia la "poole position", comanà la carrera fins a la volta número 8 en què Villacisneros se li posà al darrera, oferint ambdós un gran mà a mà que s'ha resolt a la volta número 19 quan Villacisneros, a la recta de tribunes, ha sobrepassat Jean-Claude i, tot posant terreny pel mig, s'ha dirigit sense cap més problema vers la meta.

En tercera posició s'ha classificat Ferrer (Selex), seguit per Alonso de Celada (Selex, Canomanuel (Selex), González de Nicolás (Martini)... Zapico, que també ha entrenat amb els bòlids de F.-1 només ha donat 18 voltes.

FORMULA 1

El quart i últim entrenament ha estat definitiu. Ha permès de confeccionar la xarxa de sortida. Per cert, que els temps obtinguts en aquesta sessió han estat bons però no superiors als de la primera, la millor de totes.

XARXA DE SORTIDA

Lauda (Ferrari) 1'18"84.
Mass (Mc.Laren) 1'19"14.
Brambilla (March) 1'19"27.
Laffitte (Ligier) 1'19"39.
Amon (Ensign) 1'19"83.
Reutemann (Brabham) 1'20"12.
Schekter (Tyrrell) 1'20"19.
Hunt (Mc.Laren) 1'18"52 ("poole position").
Depailler (Tyrrell) 1'19"11.
Regazzoni (Ferrari) 1'19"15.
Nilsson (Lotus) 1'19"35.
Andretti (Lotus) 1'19"59.
Pace (Brabham) 1'19"93.
Watson (Penske) 1'20"17.
Fins a 24 corredors. Ni Villota ni Zapico no s'han classificat.

JOSEP PORTER-MOIX

BOXA

Clay guanyà als punts sense convèncer

El combat a quinze assalts entre Cassius Clay, o Muhammad Ali, i Jimmy Young, vàlid per al campionat del món dels pesos pesants que ostenta el primer, ha finalitzat amb la victòria de Clay als punts. No ha deixat de sorprendre el desenllaç de la brega perquè Young, que tenia les apostes en contra per 15 a 1, ha demostrat ser un bon boxador i ha arribat a posar en vertaderes dificultats Clay en alguns assalts.

El combat, presenciat per 18.000 espectadors s'ha celebrat al Capital Center de Landover, a l'estat de Maryland. L'àrbitre, míster Tom Kelly, ha donat al final vencedor Clay per 72 punts a 65. Els dos jutges, Larry Parrett i Terry Moore, ho han fet així també, però per 70—68 i 71—64 respectivament.

Cassius Clay ha guanyat sense cap mena de convicció. Ha hagut de fer un gran esforç als tres assalts darrers per assegurar-se la decisió dels jutges o bé buscar la manera de deixar ko el seu rival. No ha estat així i Young ha pujat, per aquest motiu, molts enters en el món de la boxa.

Els vint-i-set anys de Young poden haver estat, en certa manera, decisius. No hem d'oblidar que Clay té ja trenta-quatre anys i per bé que encara posseeix aquell inigualable joc de cames i d'esgrima, ja no es mou amb la velocitat i la flexibilitat de la seva primera època com a campió del món. D'altra banda, aquella mena d'absència que Clay té a vegades, ha permès que Young es recuperés en algunes ocasions. I podem dir també que l'aspirant, malgrat moure's molt bé, no ha tingut en els seus punys prou força com per a inquietar severament Clay, encara que, ja ho hem dit més amunt, l'ha posat en dificultats diverses vegades.

Young atacà moltes ocasions també. No es limitava a defensar-se per intentar, en un moment donat contraatacar de sobte. Young, en alguns assalts, atacà més que no pas el seu rival.

Conscient Young que a l'últim assalt es desencadenaria tota la sapiència i la força de Clay, es dedicà a una bona defensa i esquivà alguns cops que l'haurien pogut sentenciar. Quasi al final, els dos púgils donaven mostres de cansament, la qual cosa va ser causa que Clay no pretengués acabar amb Young per la via ràpida. Es limità a deixar que transcorreguessin els pocs segons que mancaven per al final.

Una cosa és innegable: el campió acumulà prou puntuació com per a inclinar la balança al seu favor en els tres rounds darrers. Però Young també el va tocar i, en opinió de molts, la cosa va acabar més igualada que el judici de l'àrbitre i dels utges no sembla demostrar.

BASQUET

Joventut-Madrid, la final de sempre

Aquesta tarda a dos quarts de nou, el Joventut de Badalona i el Madrid disputaran la final de la Copa de Bàsquet a Cartagena, on s'inaugura un pavelló d'esports El partit serà televisat.

Una vegada més, ambdós equips arriben a la final. Serà l'onzena vegada que s'enfronten en vint-i-quatre anys. El balanç és favorable al Madrid, que ha obtingut vuit títols, i només tres els de Badalona, conquerits a Valladolid, Saraogssa i Ourense. Ara a Cartagena, se li presenta, a la "Penya", una gran ocasió per aconseguir-ne un altra. Amb tot, qualsevol que sigui el resultat ,el Joventut ja és classificat per a la pròxima Recopa d'Europa, car el Madrid participarà a la d'Europa en la seva condició de campió de Lliga.

La final, doncs entre el Madrid i el Joventut s'ha esdevingut ja clàssica. Les forces ara es presenten més anivellades que no fa dos anys, quan els àrbitres regalaren la final d'Alacant al conjunt de la capital. Cert, que el Joventut no disposa d'Estrada, però el Madrid tampoc no podrà disposar de Walter, atesa la seva condició d'estranger.

Si examinem els resultats de les darreres setmanes, veurem que el Joventut juga amb més frescor i més bona disposició per a obtenir el títol, tot i que cal desconfiar del Madrid que sap fer estelles quan menys te l'esperes.

No hi ha un pronòstic clar. Però cal arriscar-se una mica a favor de la Penya. No aniria gens malament una voctòria per a cloure una temporada massa polèmica.

HOQUEI PATINS

El Barça, semifinalista europeu

El Barça ja és semifinalista de la Copa d'Europa, com ja era d'esperar, havent derrotat el Novara (6—3) en el partit de tornada dels quarts de final, ahir al matí al "Palau". El Barcelona es classifica amb una puntuació total de 15—6. Ara segurament s'enfrontarà a les semifinals amb el Walsum d'Alemanya Federal.

No s'hi esforçà massa el conjunt de Lorent, car avui té partit de Copa amb l'Anoia. Per aquesta raó els blaugranes jugaren sempre a mig gas, sense esforçar-s'hi massa. El Novara inaugurà el marcador en el minut sis per mitjà de Fona. Abans Chércoles havia fallat un penalty. L'empat arribà quasi al minut quinze, a càrrec de Vila d'un tret etzibat des de lluny. Tres minuts després en Vila mateix dóna el primer avantatge marcador al Barça amb un altre gol.

El Novara aconseguia el darrer empat poc abans de la mitja part. Ramoneda va fer penalty a Fona. El tirà Battistela i el porter desvià la bola, però finalment Battistela marca d'una tirada rasa.

La segona part fou una mica més moguda. La davantera del Barcelona jugà amb més encert i els italians poc a poc anaven cedint. Vila, una altra vegada, marcà en el minut set d'un tret molt semblant als altres dos gols, i sempre des del costat dret. El quart gol fou obra de Torres, després d'una combinació amb Chércoles. Chércoles marcava el cinquè en el minut onze. Tot seguit en Chércoles fallava un penalty per falta del porter a Vilà-Puig.

El Novara escurçà el resultat amb un altre gol de Marcon, que aprofità una malentesa entre els defensors catalans, i Vila tancà el resultat amb el sisé gol quan no mancaven sinó quatre minuts.

VILA I FONA

Dos homes sobresortiren dins la mediocritat total: Vila i Fona. Intervingueren en quasi totes les jugades decisives del partit. Per altra banda, Vila marcà quatre gols. Fou un dels seus millors partits. La seva presència pot esdevenir molt important en les properes eliminatòries davant d'equips més forts que no l'italià.

Del Barça cal destacar també el segon temps de Vilà-Puig. Els altres només foren regulars. Chércoles va fallar dos penals. El Novara tampoc no és res de l'altra món. Un equip que ací ocuparia un lloc mitjà en el campionat de Lliga.

Dirigí el partit, amb encert i bé, l'arbitre suís, senyor Armatti.

BARCELONA. — Ramoneda, Vila, Vilà-Puig, Chércoles, Villacorta (Brasal i Torres).

NOVARA. — Romussi (Givoni), Borrini, Scacheti, Fona, Battistela (Marcon).

R. S.

Encara no saben perdre

A molts aficionats, el Madrid-Barcelona els trobà a la carretera o bé respirant els aires dels pobles. El fet és que Barcelona era bastant buida i, en acabar el partit, això es féu palès fins i tot a Canaletes, en aquesta vegada els presents no arribaren al miler.

Però veure el partit per TV comporta alguns avantatges. El primer fou reforçar el partidisme de la televisió, que no tingué el bon gust de repetir-nos tot seguit el gol de Rexach, mentre ens repetia vegades i més vegades les accions de la davantera del Madrid. El locutor tampoc no es quedà curt, car a vegades els silencis parlen massa. La segona part semblava gairebé un enterrament. Ramos estava ben musti. Devia ser perquè ,en arribar al descans, digué que el Madrid guanyava per u a zero.

Els tècnics tingueren també bastant treball per a esmorteir la eridòria que venia de les grades. I com que nosaltres encara tenim les orelles afinades, escoltarem molt bé les frases "carinyoses" que el públic dedicà a bona part dels jugadors del Barcelona, especialment a Cruyff. Allò d'"asesinos" que sentiem abans, ara ja no s'estila. Ara no n'hi ha prou amb insultar l'adversari: cal recordar-se de la seva mare.

Tot això és el que vàrem veure o sentir. Els enviats especials ho visqueren més d'aprop. Sembla que el blanc de les ires del públic fou Montal, el qual ben segur que hagué d'escoltar uns mots que mai no s'havia sentit dir. Però l'exhibició barcelonista no assossegà els ànims del públic, que en acabar el partit apedregà el cotxe dels jugadors. Una bella forma de perdre.

A Madrid ja s'havia preparat l'aliró: banderes, pancartes i coets. Tot hagueren de deixar-ho davant la superioritat dels catalans. Tot, menys la mala educació i el fet de no saber perdre.

A l'estiu hi haurà una reunió dels equips de primera per a decidir si cal posar barreres els camps. Els presidents faran bé de decidir-ho peu seu compte, sense deixar-se arrossegar pel centralisme. Ben segur que una solució lògica seria començar a posar-ne allà on calgui. Això seria una mena d'avis i d'escarment per als altres, car a ningú no li agrada d'estar engabiat. El primer assaig convé fer-lo al Bernabeu. El públic de Madrid s'ha guanyat el primer lloc per mèrits propis. Ell, que sempre vol ser el primer en tantes coses: nous insults, agressions a àrbitres i jugadors. I tot això comptant amb la benedicció de la televisió espanyola.

A Barcelona sortosament hi ha passió, però mai les coses no s'han desencarrilat. Per aquest motiu la xerinola acostuma a ser més eridanera que no pas d'acció directa i bufetada seca, fins i tot quan les coses van malament.

La nit de divendres, com és lògic, fou un petit "show" de banderes blau-grana i catalanes. La gent s'esgargamellà a acabar-se d'un temps ençà. Però el barcelonisme tornà a sortir de les cases i les banderes onejaven a tort i a dret, mentre el rellotge passava del 30 d'abril a l'1 de maig. Uns escombriaires, que pel que sembla també eren del Barça, foren molt aplaudits, com també s'aplaudiren moltes d'altres coses, perquè la bandera del Barça encara ho aixopluga tot.

La victòria a Madrid ens ha tornat l'esperança. Encara és possible guanyar la Lliga. Però si es perd, ja sabem qui ha perdut sense clavar un cop. I això que encara resten dues jornades. I és que la mala educació no coneix calendaris.

RAMON SERRA

FUTBOL

Rivalitat catalana a Segona Divisió

Els partits de Lliga i els árbitres d'aquesta tarda són els següents.

PRIMERA DIVISIO

Betis-Hércules (Orrantia)
Las Palmas-Oviedo (Canera)
Real Sociedad-Santander (Carreira)
Zaragoza-Bilbao (Sánchez Ríos)
Sporting-Salamanca (Tomeo)
Elx-Sevilla (Acebal Pezón)

Dels partits destaca el Las Palmas-Oviedo, decisiu per al descens. També l'Elx i el Sporting tenen una darrera oportunitat per intentar escapar-se, tot i que ja no depenen solament dels seus resultats sinó dels altres.

SEGONA DIVISIO

Barcelona At.-Sant Andreu (Sánchez Arminio)
Ensidesa-Valladolid (Navarrete)
Málaga-Calvo Sotelo (García de la Loza)
Cádiz-Coruña (Urizar)
Castelló-Rayo Vallecano (Miguel Pérez)
Osasuna-Alavés (Santos de la Parra)
Celta-Terrassa (Medina Díaz)
Burgos-Tarragona (Burgos Núñez)
Huelva-Murcia (Luque Jiménez)

El Barcelona At. es presenta sense Olmo per enfrontar-se al Sant Andreu que està amb dos negatius. El partit comença a tres quarts de dotze. El Castelló ha de donar un pas fort i guanyar al Rayo, mentre que el Terrassa necessita puntuar amb urgència. El "Nàstic" es gairebé impossible que puntuï al camp del líder, el Burgos.

TERCERA DIVISIO

Endesa-Ontinyent (Caballero Reyes)
Gandia-Girona (Alcaide Crespin)
Mallorca-Huesca (Díez Frias)
Sabadell-Eivissa (Sánchez Marín)
Llevant-Calella (Gallardo Sarasua)
Masnou-Vinaròs (Payesa Matín)
Manresa-Mestalla (Marticoren)
Constància-Vila-real (Navarro Lebrón)
Lleida-At. Balears (Sarasua Olmedo)
Villena-Olímpic (García Ordóñez)

Difícil serà el trasllat del Girona al terreny del Gandia per a conservar el primer lloc de la classificació. Dels altres partits, el més interessant és el que enfronta el Mallorca amb el Huesca. Els illencs no voldran perdre l'avinentesa de tenir encara esperances, mentre que el Huesca no pot perdre cap punt en els trasllats per aspirar a pujar a Segona.

Més fàcil, en canvi, ho té el Llevant que a casa seva rep el de cua, i ja condemnat al descens, Calella. A la Tercera també encara tot està per decidir en els primers llocs.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 27

MUSICA

Extraordinari concert de l'Orfeó Català

El proper dia 7 de maig, al Palau de la Música Catalana, l'Orfeó Català donarà un extraordinari concert de música coral.

Dirigit per Lluís Millet —i amb la participació d'un conjunt instrumental i dels solistes vocals M.ª Dolors Agell, Eduard Giménez i Enric Serra— l'Orfeó Català interpretarà un programa de música polifònica del Barroc i del Renaixement, integrat per obres de Joan Brudieu, el cèlebre «Lamento d'Arianna», de Claudio Monteverdi, i la «Cantata núm. 106» i el «Motet núm. 6», de J.S. Bach.

Els resultats de la reestructuració, duta a terme durant el període d'interrupció externa de les seves activitats, tindran pública manifestació en aquest concert que representa l'inici d'una ampla labor musical, essència dels fins de l'Orfeó Català.

ALBERT GRAU I LLACH
Representant exclusiu de:
La Trinca
Pere Tàpias
Telèf. 253 86 41 BARCELONA

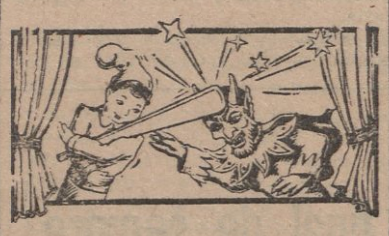

AVUI com sempre...
PUTXINEL-LIS VERGES
ESPECTACLES INFANTILS
NOUS TELFS. 240 21 26 i 334 20 49

ORFEÓ CATALÀ
Extraordinari concert
POLIFONIA DEL BARROC I DEL RENAIXEMENT
2 Madrigals • BRUDIEU
Lamento d'Arianna • C. MONTEVERDI
Cantata núm 106 (Actus tragicus) • J.S. BACH
Motet núm 6 "Lloeu el Senyor" • J.S. BACH
Direcció: LLUIS MILLET
Divendres, 7 maig 1976 - 21 h.
Palau de la Música Catalana
Localitats a les taquilles del Palau de 5 a 9 de la tarda.
El dia del concert d'11 a 1 i des de les 4 de la tarda.

AL VENT

Demà, Pere Tàpias al teatre Romea

A la nova cançó hi ha hagut sempre, pràcticament des dels inicis del moviment, aviat farà vint anys, una mena de corrent populista que ha cultivat d'una manera especial la cançó de temàtica humorística, la cançó satírica. D'uns set anys i escaig ençà, coincidint amb l'aparició de La Trinca i amb l'esclat esplèndid que van provocar els xicots de Canet amb la publicació del seu primer disc senzill, és evident que aquest corrent ha anat prenent cos i s'ha convertit en una de les tendències importants del moviment de la nostra cançó popular actual.

Pere Tàpias és un bon represent d'aquest corrent. I demà al vespre tindrem l'oportunitat de veure'l al teatre Romea de Barcelona, al mateix escenari on La Trinca presenta **Set anys i un dia de cançons**. Si no vaig errat, serà la primera actuació realment important i en solitari que farà Pere Tàpias a Barcelona. I pot ser interessant retrobar el cantautor vilanovi justament ara, després de la publicació del disc **Si fa sol...**, el seu primer àlbum veritablement important.

Fent meves unes paraules de Montserrat Roig, diria que «no sé si Pere Tàpias és un Brassens de barri o, més ben dit, un Brassens passat del porró de vi, la baralla del mus, el sol d'hivern, el dòmino i una lligacama», però que el seu «és l'amor de barri menestral, de barri de Barcelona amb roba estesa als balcons, patis interiors amb olor de peix fregit, miols infantils i crits conjugals». Pere Tàpias és una barreja increible, una mescla sovint explosiva i sempre plena de gràcia i interès. Caldrà que demà l'escoltem atentament, a la seva presentació al teatre Romea de Barcelona, ja que **Si fa sol...**, el seu darrer àlbum discogràfic de llarga durada, és una obra francament considerable.

LLUIS LLACH, PER FI A GIRONA?

Sembla que tot és solucionat i que Lluís Lach podrà tornar a cantar a Girona. Diuen que el nou governador civil ha decidit fer marxa enrera i rectificar la decisió del burròcrata de torn que no fa pas gaire prohibí les anunciades i tan esperades actuacions del cantant de Verges a Girona, decisió que no provocà solament la reacció unànime de la població contra el tot just nomenat governador civil, sinó que causà alguns aldarulls i tot pels carrers de la ciutat en fer-se pública d'una manera definitiva i oficial just abans de l'hora anunciada pel recital.

Ara sembla que finalment es farà realitat la tan desitjada reaparició de Lluís Lach a Girona. S'han demanat un altre cop les autoritzacions corresponents, per als pròxims dies 9, 12, 13 i 14 de maig, al teatre Municipal. Cal esperar que no voldran tornar a caure en el mateix error, que lògicament causaria una indignació popular notable. I sembla que el propi governador civil vol fer possible aquesta reaparició, no cal dir que contra l'opinió del «bùnker» gironí. Sigui com sigui, els pròxims dies 9, 12, 13 i 14, Lluís Llach serà novament notícia a Girona.

MELANIE: «MADRUGADA»

De vuit anys ençà, des del dia que prengué contacte amb el productor discogràfic Peter Schekeryck, Melanie ha seguit una evolució artística molt interessant i que la col.loca a la primera fila de la cançó popular d'expressió anglo-saxona.

Amb l'edició de **Madrugada**, el seu àlbum darrer, Melanie ratifica i en certa manera amplia aquest tret de qualitat com autora i intèrpret, assolint fites molt alts en ambdós sentits. Amb un arrenjaments esplèndids i no gens efectistes ni convencionals que reforcen amb eficàcia i sobrietat les seves interpretacions vocals plenes de sensibilitat, Melanie es supera novament i segueix essent la veu del **beautiful people**, la seva gent, la gent de Wight i Woodstock, per exemple.

AVUI ACTUEN

Celdoni Fonoll i **Grup Coses**, a Valls de Torruella a les 12.00.

Lluís Lach, a l'envelat de Guardiola de Berga, a les 18.00.

Joan Isaac i **Xavier Ribalta**, al cinema Kursaal de Begues, a les 18.00.

La Trinca, al teatre Romea de Barcelona, a les 19.30.

Dolors Laffitte, a Zeleste de Barcelona, a les 19.30.

Jordi Sabatés/Santi Arisa, als Saulons d'en Deu de Sant Feliu de Codines, a les 10.30.

Ramon Muntaner, al Casal de Salomó, a les 22.30.

La Trinca, al teatre Romea de Barcelona, a les 22.30.

Doctor Jazz Band, a La Cova del Drac de Barcelona, a les 23.00.

JORDI GARCIA-SOLER

PERE TÀPIES
I LES SEVES CANÇONS
TEATRE ROMEA dilluns 3 • 10.45 nit
ÚNIC RECITAL venda anticipada

Cartellera

BARCELONA

TEATRES

APOLO. Tel. 241 40 06. Palau de la Revista. El Teatre més acreditat de Barcelona. COLSADA presenta la seva gran companyia titular de Revista. Tarda 6. Nit 10.45. Sensacional èxit de la gran superrevista còmica. «UNA AMIGUITA DE USTED» amb Tania Doris, Luis Cuenca i Pedro Peña. ¡Espectacular desfile de dones internacionals! ¡Dos ballets d'atracció! Desplaçament inmillorable. Autobusos 29, 57, 64 i metro Lesseps, estació Poble Sec us deixaran a la mateixa porta del Teatre. Venda de localitats amb 6 dies d'anticipació. DUES ULTIMES SETMANES!

BARCELONA. Tel. 318 94 97. AVUI tarda 6.15, nit 10.30, E. POLATOGLOU presenta «HAIR», el rock musical de l'amor tribal. Companyia de Nova York. Versió completa. No apte per a menors de 18 anys. Dissabte i diumenge, funcions tarda 6.15 nit 10.30. Localitats en venda.

CAPSA. (Tel. 215 73 93) «La Cuadra» de Sevilla presenta: «LOS PALOS» de Salvador Távora, a partir d'uns documents ordenats i proposats per José Monleón. Funcions: dimarts, dijous i dissabte a les 7.00 i 10.30. Dimecres i divendres a les 10.30. Diumenge, 7 tarda. Dilluns, descans. Descompte per als estudiants.

POLIORAMA. Tarda 6.30, nit 10.45. Gran esdeveniment! Estrena Cia. Irene Gutiérrez Caba amb Carlos Estrada en: «UNA VEZ AL AÑO» de Bernard Slade. Adaptació: Artime i Azpilicueta. Direcció Lluís Escobar. ¡La divertida història d'una parella que viuen feliçment casats... però no l'un amb l'altre! ¡Emocionant! ¡Divertidíssima! ¡Una autèntic éxit mundial!

ROMEA. (Tel. 317 71 89.) Només fins el 9 de maig, recitals de LA TRINCA: «SET ANYS I UN DIA». Direcció musical, Francesc Burrull. Escenografia, Josep Massagué. Supervisió escènica, Joan-German Schoeder. Funcions: Dilluns, descans de la Companyia. De dimarts a divendres, només 10.45 nit. Dissabte i diumenge, 6.45 i 10.45.

TEATRE ROMEA. (Tel. 317 71 89.) Dilluns, dia 3, 10.45 nit PERE TAPIES I LES SEVES CANÇONS. Amb acompanyament musical de: Joan Albert Amargós, Carles Benavent, Ricard Roda i Jordi Llanés. Venda anticipada de localitats. Unic recital.

TALIA. Tel. 241 14 47. (Climatitzat). Tarda 6.15. Nit 10.30. Cia. JOSEFINA GUELL. GRAN EXIT! Comèdia d'intriga i «suspens». «TRAMPA PARA UNA MUJER». Original de Robert Thomas. Traducció: Angel F. Montesinos. Elenc per ordre d'aparició: Tina Vidal, Rosario Coscolla, Encarna Chimeno, Josefina Güell, Luis Torner i Camilo Garcia. Direcció: Marcel Ibero. Venda localitats amb cinc dies d'antelació.

VICTORIA. (Tel. 241 39 85.) Tarda 6.30. Nit, 10.45. El més gran esdeveniment de la temporada. Balaguer i Buira presenten «LUZ VERDE». El més grandiós espectacle musical dels últims temps, amb la gran «vedette» del moment LORENA: la gràcia inimitable de SANTI SANS: el més important ballet d'Europa: GIN PARK, amb Rita Thizia, Lucía Dos Santos i un inesgotable elenc de primerissimes figures.

SALA VILLARROEL. (C/. Villarroel, 87.) T.323 03 75. Presenta: Cia. La Roda en «PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE LA VIDA I LA MORT DE FRANCESC LAYRET, ADVOCAT DELS OBRERS DE CATALUNYA», de Maria Aurèlia Capmany i Xavier Romeu. Direcció: Anton Codina. Funcions: Dijous: 6.30 i 10.30. Divendres: 10.30. Dissabte: 6.30 i 10.30. Diumenge: 6.30. Preu 125 Ptes.

CAFE TEATRE

CALIOPE. (Balmes 245. Tel 218 10 03.) Nit a les 12 i 1.30. estrena de l'espectacle «POP» més atrevit, còmic, desvergonyit i violent... però intel.ligent: «MANDARINA MECANICA» per primeres figures del teatre, cine i televisió: Víctor Petit, Carlos Velat, Antonio Lara, i Marta Angelat. Coreografia: FRANCISCO GELABERT. Direcció: JOSE TORRENTS. (Reserveu taula amb antelació.) Diumenge, descans de la companyia.

LORD BLACK. El Cafè Teatre. (parc d'atraccions Montjuic. Tel. 242 87 10.) Totes les nits: «LES LUXURIES DE NERON». Els autèntics pendons de la Roma imperial¡¡ Funcions: 12.30 i 2.00.

TEATRES RESTAURANT

SCALA BARCELONA. (Paseig de Sant Joan, 49.) SCALA BARCELONA PRESENTA EL NOU ESPECTACLE INTERNACIONAL «ESTA NOCHE... SCALA». REALITZAT I DIRIGIT PER RAMON RIBA I ANTONIO RIBA. Tots els dies a les 8.15 sopar, ball i espectacle (1.100 ptes.) A les 0.15 consumació, ball i espectacle (650 ptes.), o sopar fred, ball i espectacle (750 ptes.). Diumenges, sessió especial a les 17 hores, consumació, ball i espectacle (500 ptes.). Dissabtes i vigília de festius, suplement 100 ptes. RESERVES: TELEFONS 246 34 00-225 15 15.

CINEMES D'ESTRENA

AMERICA. (Tel. 223 50 09.) «ODIO LA VIOLENCIA» i «FURTIVOS». (Majors 18 anys.)

ATENAS: Balmes, 365. Tel. 247 49 80: Cine familiar apte: Matinal 10.30. Trda. 3.30. «EL CAPITAN PIRATA», a més, «CARLITOS Y SNOOPY». (Dibuixos.)

COMEDIA. (Tel. 316 23 96.) «MANUELA». (majors 18 anys.) Avui, matinal 10.30. Tarda, 4.20. Numerades, 6.10 i 10.25.

DIORAMA, 73. (Plaça Bon Succés, 73. Tel. 318 12 91.) Continua 10.30. «ODIO LA VIOLENCIA» i «FURTIVOS» (12.30, 3.45, 7.05 i 10.35). No apte.

MONTSERRAT CINEMA. (Tel. 255 59 70.) «FURTIVOS» i «ODIO LA VIOLENCIA». No apte.

SELECTO. (Major de Gràcia, 175. Tel. 217 14 63.) «ODIO LA VIOLENCIA» i «FURTIVOS». No apte.

VERSALLES. (Tel. 236 49 54.) Nou equip de projecció. Màxim confort, «ODIO LA VIOLENCIA» i «FURTIVOS».

CINEMES DE REESTRENA

CONDAL. (Paralelo, 91. Tel. 242 31 32.) Tarda, continua, «LOS CUCHILLOS DEL VENGADOR», per Cameron Mitchell i Fausto Tozz, i «EL MUNDO ESTA LOCO, LOCO», per Spencer Tracy i Mickey Rooney. (apte). Festes, matinal a les 10.

DORADO. «VERANO DEL 42» i «LOS HERMANOS AZULES». (majors 18 anys.)

GALERIA CONDAL. 301 75 95. Cont. 10.30. (No apte.) «Cinco almohadas para una noche», S. Montiel, i «La gran estafa», Walter Matthau.

JAUME I. (Av. Rep. Argentina, 267-269. P. Sant Gervasi, 80. Telèfons 247 11 02 i 247 43 96. Projecció i so d'alta fidelitat. «FRENCH CONNECTION 2», Gene Hackmani, Fernando Rey, i «CELEDONIO Y YO SOMOS ASI». Alfredo Landa i Emma Cohen.

LIDO. — (Passeig de Sant Joan, 27. Tel. 225 49 19. Projecció i so d'alta fidelitat.) «FRENCH CONNECTION 2». Gene Hackman i Fernando Rey, i «CELEDONIO Y YO SOMOS ASI», Alfredo Landa i Emma Cohen.

MARAGALL. (Tel. 255 21 73.) Passeig Maragall, 83.) Fins a diumenge: «¡Qué diablos pasa aquí!» i «La tercera víctima».

NAPOLES. (Avda. St. Antoni Maria Claret, 168. Tel. 236 51 25.) «EL MUNDO ESTA, LOCO, LOCO, LOCO, LOCO» i «LOS CUCHILLOS DEL VENGADOR».

VERDI. (Tel. 228 51 33.) «FRIAMENTE, SIN MOTIVOS PERSONALES» i «LA OTRA CARA DEL PADRINO». No apte.

SALES ESPECIALS

ALEXIS, 143. (Tel. 215 05 06.) Continua des de 10 matí, «FAT CITY», V.O. (10.10, 12.15, 2.15, 4.20, 6.20, 8.20 i 10.25.) 18 anys i 14 acompanyats.

ARCADIA (Tel. 228 65 16.) Matinal 11. Tarda des de les 4: «L'ENIGMA DE GASPAR HAUSER», V.O. (11.10, 4.10, 6.20, 8.30 i 10.40.) 14 anys i menors acompanyats.

ARS (Tel. 211 75 43.) Matinal 11. Tarda des de les 4.15: «AGUIRRE», V.O. i el curt «Anta mujer» (pel.lícula 11.25, 4.40, 6.40, 8.45 i 10.45). 18 anys.

ARKADIN 1 (Travessera de Gràcia, 103). Sessions 11, 4, 6.10, 8.20 i 10.30: «AGUIRRE». V.O., i el curt «Anta mujer» (Pel.lícula 11.25, 4.25, 6.35, 8.45 i 10.55). 18 anys.

ARKADIN 2. (Travessera de Gràcia 103.) Sessions 11.15, 4.45, 6.45, 8.45 i 10.45: «ASYLUM». V.O. y el curt «Tratado de construcción» (Pe.lícula, 11.30, 5, 7, 9 i 11). 18 anys.

FILMOTECA NACIONAL, Mercaders, 32. T. 310 72 49. Avui, 11.30: FRENCH CAN-CAN, de Jean Renoir. V.O. subt. cast. 4 i 8; BETTY BOOP, ESCANDALO DE LOS AÑOS 30, de Max Fleischer. USA. 6: CARLITOS Y SNOOPY, de Bill Meléndez. 10: LE CAPORAL EPINGLE, de Jean Renoir. V.O. subt. cast.

FILMOTECA NACIONAL/FUNDACIO JOAN MIRO, Parc de Montjuïc. Tels. 329 19 08 - 329 19 16. Avui, 6: Curt-metratge d'Antoni Padrós: SVEDENBORG. 8: LOCK-OUT, d'A. Padrós.

MORATIN, Muntaner, 246. Tel. 217 82 06. Continua, tarda de 5 a 9.15; nit 10: «PLEURE PAS LA BOUCHE PLEINE», de Pascal Thomas, amb Annie Cole, Frederic Duni. V.O. francesa subtitulada. Curtmetratge «PASION». Pas pel.lícula: 5.15 i 7.20; nit 10.10. (18 anys.)

PUBLI 1. (Tel. 215 18 03.) Continua des d'11 matí. «GALILEO» V.O. de Liliana Cavani i curt-metratge. (Pas pel.lícula: 11.10; 13.20; 15.30; 17.40; 19.50; 22.30.) Majors 18 anys.

PUBLI 2. (Tel. 215 18 03.) Continua des d'11 matí. «PORCILE» V.O. de Pier Paolo Pasolini i curt-metratge. (Pase pel.lícula: 11.10, 13.15, 15.20, 17.25, 19.30, 22.30.) Majors 18 anys.

BOITES

AQUARIUM. (Moyanés, 50. Tel. 325 54 46.) Dissabtes, diumenges i festius des de les 5.30.

ORFEO. (Plaça Goya. Telefon 254 00 10.) L'underground musical de Barcelona. Tots els dies, tarda i nit (excepte dilluns no festius).

MUSICA

ZELESTE. (Plateria, 65. Tel. 319 86 41.) Presenta a DOLORS LAFFITTE, Per Arias, Ricart Casals. Avui diumenge 2, a les 19.30 hores.

SALES DE FESTES

LA BUENA SOMBRA. (Ginjol, 3. Rambla-Plaça del Teatre. Tel. 302 31 14 i 302 00 87.) PARAIS DEL SEXY. Funcions 12.00 i 1.30.

LOS TARANTOS. (Pça. Reial, 17. Tel. 317 80 98.) Gran Show flamenc amb MARUJA GARRIDO.

ATRACCIONS

TIBIDABO. — Parc d'Atraccions. Obert tot l'any. Restaurants, Bars, Auto-servei. Aparcament al peu del Funicular.

TERRASSA

JAZZ-CAVA D'AMICS DE LES ARTS, Sant Quirze, 22. Avui diumenge tarda TETE MONTOLIU, piano elèctric i JORDI SABATER, piano.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 28

1ª. RELACIO (1)

PRAT CASTELLAR, A.
PRAT CERDA, JOSEP
PRAT CLOSA, JOAN
PRAT CODINA, M. DOLORS
PRAT CAMPAÑO, RAMON
PRAT COSTA, ENRIC
PRAT DE LA RIBA, D. E.
PRAT DEPADUA, JAUME
PRAT DURAN, JOSEP
PRAT ESQUE, JOSEP M.
PRAT ESTRADA, JOAN
PRAT FERRER, DIONIS
PRAT FERRER, ENRIC
PRAT FERRER, MARIA
PRAT FIGUERES, F.
PRPAT FONTANET, RAMON
PRAT FORNELLS, NARCIS
PRAT GAVALLI, MARIA
PRAT GAY, RAFAEL
PRAT GUIBERNAU, M. LL
PRAT JULIA, MARTI
PRAT LACOMA, M.D.
PRAT LETOSA, M.
PRAT MOLIST, SEBASTIA
PRAT MONJONELL, M.
PRAT MONTEJO, EDUARD
PRAT NADAL, JORDI
PRAT NIDAL, M.ª TERESA
PRAT PAGES, JOSEP M.
PRAT PAJEROLS, MONTSE
PRAT PALLAROLS, LLUIS
PRAT PLANA, MA. ANGELES
PRAT PLANAS, J. M.
PRAT PLANAS, LL
PRAT PRAT, JOAN
PRAT PUIG, LLUIS
PRAT PUIG, PERE
PRAT PUJOL, ANGEL
PRAT PUJOL, SILVESTRE
PRAT RIQUELME, CARLES
PRAT RIU, RAMON
PRATS RIUS, PERE
PRAT ROMEU, JOSEP
PRAT SABATA, LLUIS
PRAT SABATE, RAMON
PRAT SARRAS, F.
PRAT SEGURA, JOSEP M.
PRAT SEGURA, JOSEP MA.
PRAT SERRALONGA, A.
PRAT SIBINA, JOAN
PRAT SIBINA, PERE
PRAT SOLER, JOAN
PRAT SUÑE, JOSEP
PRAT SUAREZ, ALFRED
PRAT TARGARONA
PRAT TARRES, RAMON
PRAT TOBELLA, ANDREU
PRAT TPMAS, JOAN
PRAT TORRENT, LLUIS
PRAT TORT, ANTON M.
PRAT VENDRELL, A.
PRAT VENDRELL, C.
PRAT VILA, ANTONI
PRAT VILACLARA, JORDI
PRATDEPADUA CASAU, R.
PRATDESABA CAPDEVILA
PRATDESADA FONT, F.
PRATGINESTOS JOSEFA
PRATGINESTOS OLIVE, J.
PRATMARSO PARERA, LL.
PRAT ALONSO, EDUARD
PRATS AUQUE, ENRIC
PRATS B ADIA, JORDI
PRATS BAGUE, VICENÇ M.
PRATS BLASCO, JAUME
PRATS BOSHC, A.
PRATS BOSCH, ANNA M.
PRATS CENTENA, EDUARD
PRATS COLL, JOSEP
PRATS CUYOS, LLUIS
PRATS ESTEVE, MIQUEL
PRATS FERRER, ROBERT
PRATS FLORES, RAFEL
PRATS FRANQUES, J.
PRATS GODO, LLUIS
PRATS GODOY, LLUIS DE
PRATS JORDI
PRATS LLAURADO, X.
PRATS MILLAN, JOSEP
PRATS MIRAVITLLAS, R.
PRATS MOSEGUE, LLUIS
PRATS MOYA, NARCIS
PRATS PRAT, PAU
PRATS RAFOLS, QUINTI
PRATS SALAS, JOAQUIM
PRATS SANVICENS, J.
PRATS SOBREPERE, J. M.
PRATS SORLI, FELIP
PRATS TRILLA, JOSEP M.
PRATS TRILLA, RAMON
PRATS VIDAL, MARIA
PRATS VIGUERA, G.
PRATS VIVES, PERE
PRATS XIMENEZ, RAMON
PAYS MARTI, ENRIC
PRECIOSO SAMPEDRO, C
PREGONES SENSADA, M.
PREMIUGER ROIG, M.
PRENAFETA C. JOAQUIM
PRENAFETA RAVENTOS, A.
PRENHFETA RICART, J.
PRENSOLAND, S. A.
PRENYANOSA M. JOAQUIM
PRESAS CAÑAMERAS J
PRESAS CORBELLA, M. LL.
PRESIDENT ORFEO, CAT.
PRESSAGUE P. EMILI
PREVOSTI JOSEP MARIA
PREVOSTI PELEGRIN, A.
PRIETO I LLOP, EUGENI
PRIM AMETLLER, LLUIS
PRIM BOU, JOSEP
PRIM TOIZ, EDUARD
PRIMS COLOME, CARME
PRIMS DAS, JOAN
PRINCEP MONTSERRAT, F.
PRIOR CARMELITES
PROFITOS CAMARASA, J.
PROFITOS CARANDELL, M.
PROHIAS PERICH, F.
PROS FERRER, ALBERT
PROS PEREZ, LLORENÇ
PROS VILA, RAMON
PROUS MASDEU, JOAN
PROVENZAL BAUS, J.
PROVINS RAMOS, ISIDRE
PRUFERT WUNDERLICH, F.
PRUNA DUÑO, ERNEST
PRUÑA GASCON, PERE
PRUNEDA VELLVEHI, J.
PRUNEDA VELLVEHI, J.
PRUNEDA ALERT, MARCEL
PRUNES ALVAREZ, C.
PRUNES CUSIDO, JOAN
PRUNES GARCIA, JAUME
PRUNES TORREDEMER, J.
PUBILL AGUILAR, A.
PUBILL BENAGES, J. M.
PUBILL CORTADELLS, M.
PUCHADES BENITO, J. M.
PUCHADES MERCADAL, A.
PUCHADES MERCADAL, J.
PUENTO JOSEP MANUEL
PUERTO CAPDEVILA, R.
PUERTO CASTELLO, J.
PUEYO PONS, SALVADOR
PUGES RULL, CONRAD
PUICH PRESAS, S.
PUIG ABIZANDA, ALBERT
PUIG ABIZANDA, ARMAND
PUIG ADELL, HERIBERT
PUIG ADELL, RAUL
PUIG ALBERT, JOSEP
PUIG ALEGRET, IGNASI
PUIG ALEMANY, J.
PUIG ANTONI
PUIG ARESTE, BATISTA
PUIG AROMI, JOAN
PUIG BASCU, JOAN
PUIG BOADA, FRANCESC
PUIG BONDA, HILARI
PUIG BUCH, GENIS
PUIG CAMPANYA, A.
PUIG CAMPS, M. DOLORS
PUIG CARDONA, MIQUEL
PUIG CARRERA, IGNASI
PUIG CASANOVAS, LLUIS
PUIG CENTELLAS, M.
PUIG CIURANA, ANTONI
PUIG CIUTAT, RAMON
PUIG COLL, JOAN
PUIG COLOMER, A
PUIG COLOMER, JOSEP
PUIG COMAS, FRANCESC
PUIG CONTIJOCH, ENRIC
PUIG CORBERA, R.
PUIG COSTA, RAMON
PUIG CRESPI, FELIU
PUIG DE COSTA, MARIA
PUIG DE CRUELLS, D.
PUIG DE CUSI, PILAR
PUIG DORIA, ISIDRE
PUIG DORIA, JOSEP M.
PUIG DUNJO, EVARIST
PUIG ELIAS, DOLORS
PUIG ELIAS, FELIU
PUIG ELIAS, IGNASI
PUIG ENRICH, DIONISIA
PUIG ESLOSA, JOAN
PUIG FARRES, PERE
PUIG FARRIOL, MARTI
PUIG FERNANDEZ, F.
PUIG FERRIOL, LLUIS
PUIG FIGUERES, JOAN
PUIG FILELLA, JOSEFA
PUIG FISA, JOSEP
PUIG FONTAN, RICARD
PUIG FORNELLS, F.
PUIG, FRANCESC
PUIG GALLIFA, JOSE
PUIG GARRELL, J.
PUIG GAUSACHS, BLAI
PUIG GIBERT, JOAN
PUIG GUASCH, TERESA
PUIG GUTARRA, JOAN
PUIG HERNANDEZ, V.
PUIG JOFRE, JOAN
PUIG JUANOLA, JOSEP
PUIG LLORENS, JOAN
PUIG LUCAS, MIQUEL
PUIG MAJORAL, M.
PUIG MARCET, JOAN
PUIG MARRASE, ALBERT
PUIG MARRASE, MIQUEL
PUIG MAS, EMILI
PUIG MAS, JOAN
PUIG MASANA, IGNASI
PUIG MATEU, CONCEPCIO
PUIG MENEU, ALBERT
PUIG MENEU, RAFAEL
PUIG MIQUEL, ANGEL
PUIG MIRET, RICARDO
PUIG MIROSA, JOAN
PUIG MONTOY, SOLEDAT
PUIG MORENO, GENTIL
PUIG MURILLO, PAU
PUIG NADAL, M. MERCE
PUIG OLIVELLA, CARME
PUIG OLLE, ANTONI
PUIG PALLARES, HERCE
PUIG PEREZ, JAUME
PUIG PEREZ, M. CARME
PUIG PEY, MARIA
PUIG PIDAMUNT, LLUIS
PUIG PIJOAN, JORDI
PUIG PLANAS, ANTONI
PUIG PLANAS, ENRIC
PUIG PLANAS, JOSEP M.
PUIG PORCAR, ARCADI
PUIG PORCAR, RAMON
PUIG PORTA, TONI
PUIG POU, ANNA M.
PUIG PUIG, JOAN
PUIG PUIG, JOAQUIM
PUIG PUIG, LLUIS
PUIG PUIGDOMENECH, J.
PUIG PUIGDOMENECH, J.
PUIG PUIGDOMENECH, J.
PUIG RAMON
PUIG RIBAS, ARMAND
PUIG ROCA, SALVADOR
PUIG RODELLAR, J.
PUIG ROIG, LLUIS
PUIG ROIG, RAMON
PUIG ROSA
PUIG ROVIRA, MARIA
PUIG SABADELL, B.
PUIG SALA, PERE
PUIG SALES, MARIA
PUIG SANAHUJA, JOAN
PUIG SANCHIS, JOSE F.
PUIG SEGARRA, JOSEP
PUIG SELLARES, JACINT
PUIG SERRATOSA, G.
PUIG SUBIÑA, TERESA
PUIG SURRALLES, ENRIC
PUIG TAPIES, ERMENGOL
PUIG TINTORE, LLUIS M.
PUIG TOMAS, ANDREU
PUIG TORNABELL, J.M.
PUIG TORRAS, ALEX
PUIG TORRES, JOSEP
PUIG TUSET, ESTEVE
PUIG UBACH, FRANCESC
PUIG USTRELL, JAUME
PUIG VAYREDA, EDUARD
PUIG VENDRELL, M.
PUIG VICENS, M. ROSA
PUIG VILA, JOSEP M.
PUIG VILA-MASANA, E.
PUIG VILAMASANA, LL. M.
PUIG VILANOVA, CARLES
PUIG VINYOLS, M.T.
PUIG ZABALA, PERE
PUIG-BOADA, ISIDRE
PUIG-SERRA SANTACANA
PUIGARNAU UBACH, J.
PUIGBO VERCES, J.M.
PUIGBO VILLA, JOSEP
PUIGDECANET BASCO, J.
PUIGDEFABREGAS B. C.
PUIGDEFABREGAS, B. P.
PUIGDELLIVOL, FRANCESC
PUIGDELLIVOL, JOSEP
PUIGDELLIVOL LLOSET
PUIGDELLOSES, VICENÇ
PUIGDELMAS BONET, R.
PUIGDEMUNT COLL, J.
PUIGDERRAJOLS, G. J.
PUIGDOLLERS SOLA, R.
PUIGDOMENEC, LLUIS
PUIGDOMENECH, ALBERT
PUIGDOMENECH DUBA, J.
PUIGDOMENECH, JOAN
PUIGDOMENECH T., LLUIS
PUIGDOMENECH T., PERE
PUIGDUETA, ROSA A.
PUIGENE RIBA, EDUARD
PUIGFERRAT BALLARA, R.
PUIGGALI FABREGAS, E.
PUIGGALI FABREGAS, E.
PUIGGRIS FONT, J.
PUIGGROS ESTEVE, RAMO
PUIGGROS, JOSEP
PUIGGROS LLUELLES, C.
PUIGGROS MODOLELL, J.
PUIGGROS SALLES, JOAN
PUIGHERMANAL, MARIA
PUIGHERMANAL, ROMA
PUIGIBO ROVIRA, MARIA
PUIGJANE ABELLA, J.
PUIGJANER BAGARIA, T.
PUIGJANERVI SALOM, R.
PUIGMI BALSELLS, J.
PUIGNAU FORNS, PERE
PUIGORIOL VALLS, R.
PUIGPELAT CABAU, A.
PUIGSECH A, ANTONI
PUIGSEGUR CASADEMONT
PUIGSEGUR R, ENRIC
PUIGSUBIRA P JOSEP A.
PUIGUENTOS ROY, A.
PUIGURIGUER, JORDI
PUIGVENTOS BADIA, J.
PUIGVERT BORRELL, E.
PUIGVERT DALMAU, J.
PUIGVERT MANERA, X.
PUIGVERT MARTI, ANNA
PUIGVERT MARTI, JORDI
PUIGVERT MARTI, M. T.
PUIGVERT MATABOSCH, A.
PUIGVERT PRATS, J.
PUIGVERT PRATS, N.
PUIGVERT ROCA, JOSEP
PUIGVERT T , JOAN
PUIGVI TOR, JOSEP
PUIJDOLLERS SAYAS, M.
PUILACHS JAUMOT, M.
PUITO SALVANS, J.
PUIXANS VILA, JORDI
PUJADAS BORDAS, MARIA
PUJADAS DOMINGO, I.
PUJADAS DOMINGO, J. M.
PUJADAS FARRES, PERE
PUJADAS FORNES, A.
PUJADAS LAMARCA, JOAN
PUJADAS MARQUES, JOAN
PUJADAS PLAJA, LLUIS
PUJADAS PLANELLA, F.
PUJADAS PONT, NOU P.
PUJADAS ROIG, PERE
PUJADAS ROSICH, JAUME
PUJADAS TICO, ROMA
PUJADE RODRIGUEZ, J.
PUJADES COSTA, F.
PUJADES DURAN, ROSER
PUJADES LLADO, JOSEP
PUJADES RICART, JOAN
PUJADES SERRA, JOSEP
PUJADO LORENTE, JOAN
PUJALS FERRUS, JOSEP
PUJALS MATAMALA, F.
PUJALS REBULL, ANTONI
PUJALS REBULL, JOAN
PUJO RIU, JOSEP
PUJOBRAS RIBAS, PILI
PUJOL ALSINA, RAMON
PUJOL ARAGONES, M.
PUJOL BACHS, MARTI
PUJOL BADIA, JOSEP
PUJOL BATLLE, JOSEP
PUJOL BERCHE, M. MERCE
PUJOL BERTRAN, MANUEL
PUJOL BOADA, JOSEP
PUJOL BOROTAU, J. M.
PUJOL BRUGAT, NARCIS
PUJOL CAMARASA, M.
PUJOL CAMPMAJO, C.
PUJOL CAMPRUBI, ADOLF
PUJOL CAMPRUBI, SIMEO
PUJOL CARRIO, JOAN
PUJOL CASAS, PERE
PUJOL CATALA, F.
PUJOL COFAN, JORDI
PUJOL DE ESCAYOLA, M.
PUJOL DE SANROMA, M.
PUJOL DEL POZO, A.
PUJOL ESTRAGUES, M. M.
PUJOL FANT, TOMAS
PUJOL FELIP, MAGDA
PUJOL FERRUSOLA, JOR.
PUJOL FERRUSOLA, JOS.
PUJOL FERRUSOLA, M.
PUJOL FERRUSOLA, M.
PUJOL FERRUSOLA, OL.
PUJOL FERRUSOLA, OR.
PUJOL FERRUSOLA, PERE
PUJOL FONTSUBIRA, R.
PUJOL FORM, ANTONI
PUJOL FORN, MARTI
PUJOL GARCIA, LLUIS
PUJOL GERMAIN, ANTONI
PUJOL GES, RAMON
PUJOL GIBERT, JOSEP M.
PUJOL GORINA, ANNA
PUJOL MARGALET, F.
PUJOL MATEU, JOSEP
PUJOL MIR, ANDREU
PUJOL MIRACLE, CONRAD
PUJOL MOIX, JOSEP M.
PUJOL MOLAS, CONCEPCIO
PUJOL MUNTADAS, A.
PUJOL NIUBO, AGUSTI
PUJOL NIUBO, ANTONI
PUJOL NIUBO, JOSEP M.
PUJOL NOTARIO, RAMON
PUJOL OLIVA, ESTEVE
PUJOL OLIVA, ROSSEND
PUJOL PALOL, MIQUEL
PUJOL PASTORET, MARTI
PUJOL PLANAGUMA, J.
PUJOL PLANAS, FELIP
PUJOL PONS, ESTEVE
PUJOL PONS, PERE
PUJOL POUS, JOAN BTA.
PUJOL PRIM, JOAN
PUJOL PUIG, ALBERT
PUJOL PUIG, POMPILI
PUJOL PUIGVERT, JOSEP
PUJOL PUJOL, MIQUEL
PUJOL QUINQUER, R.
PUJOL RIERA, FRANCESC
PUJOL RIERA, XAVIER
PUJOL RIUS, JORDI J.
PUJOL RODRIGUEZ, G.
PUJOL SABATE, FRED
PUJOL SALVADO, R.
PUJOL SANDOVAL, JORDI
PUJOL SANMARTI, J. M.
PUJOL SEVIL, ANTONI
PUJOL SEVIL, JOSEP, M.
PUJOL SOLANAS, GENIS
PUJOL SOLER, MN. JOAN
PUJOL SOLER, PERE
PUJOL SOLER, ROBERTO
PUJOL SUREDA, JOAN
PUJOL TINTORE, CARLES
PUJOL TORRES, I.
PUJOL TRUÑO, JOAN
PUJOL UÑO, FRANCESC
PUJOL VALERO, LLUIS
PUJOL VALLDEPERAS
PUJOL VALLHONRAT, A.
PUJOL VALLS, ERNEST
PUJOL VENTAYOL, JOSEP
PUJOL VILA, PERE
PUJOL-BUSQUETS, JOAN
PUJOL-BUSQUETS, JOSEP
PUJOL-XICOY, EDUARD
PUJOLA LLOBET, D.
PUJOLAR BRETCHA, PERE
PUJOLAR GARGOL, JOSEP
PUJOLAS VERGE, MANEL
PULIDO CHAMORRO, M.
PUMAROLA CIRIA, J. M.
PUNJOLAR RIUS, CARLES
PUNSODA MUSELLA, J. M.
PUNSOLA SOLE, LLUIS
PUNTAS FRANXH, A.
PUNTAS FRANCH, A.
PUNTAS FRAUCM, ANTONI
PUNTES CHURT, ROBERT
PUNTI BUSQUETS, JAUME
PUNTI COROMINAS, J.
PUNTI FREIXER, J.
PUNTIS PUJOL, LLUIS
PUNTIS PUJOL, LLUIS
PUNTONET IBAÑEZ, ANNA
PURSALS POUS, ENRIC
PURTI PURSALS, E.
PURTI TEIXIDO, JOAN
PUT FERGNANI, JOSEP
PUVIA CARRES, F.
PUXEU JARDI, IGNASI
PUY BERENGUER, MIQUEL
PUY CABOT, JOSEP
PUY LOPEZ, M. ROSA
PUY PALACIN, JOSEP
PUYADA ALEMAN, G.
PUYO ARNAU, M
PUYOL CUGULES, ANGEL
PUYOL MALAGELADA, J.
PUYOL MEMBRADO, C.
PUYOL MONTSERRAT, B.
PUYOL MONTSERRAT, J-B.
PUYUELO GALIANA, J.
PUZO RODRIGUEZ, J. M.

Q

QUADRADA DAMONT, D.
QUADRADA DAMONT, JOAN
QUADRES CASTAÑER, J.
QUADRES FELIU, MARIA
QUEMSA —CREMADORS-
QUER BROSSA, JOAN
QUER EMILIA, VDA. B.
QUER FUSTE, JOSEP
QUER MALE, JOSEP
QUER MESTRE, RAMON
QUER RIERA, ANNA M.
QUER RIERA, FRANCESC
QUER TOLOSA, JOSEP
QUERA ORTEGA, ESTEVE
QUERAL CERDA, MARIA
QUERAL RODO, E.
QUERAL VIDAL, F.
QUERALT BELLART, E.
QUERALT BORRAS, E.
QUERALT BORRAS, F.
QUERALT BRUNA, F.
QUERALT BRUNA, F.
QUERALT CAPDEVILA, A.
QUERALT CULLERES, A.
QUERALT DEL VALLE, J.
QUERALT FARGAS, PERE
QUERALT GRAU, M. LL.
QUERALT MUSTE, JOSEP
QUERALT RODO, EMILIA
QUERALT TORELL, R.
QUERALTO DE LA T. A.
QUERALTO TORNER, J.J.
QUERBUNGELER, SIGFRID
QUEROL BOUQUET, F.
QUEROL BUQUERA, A.
QUEROL IGLESIAS, E.
QUEROL, JOSEP
QUEROL PIERA, F.
QUEROL RABAIGET, J.
QUEROL ROVIRA, CARLES
QUEROL VIDAL, RICARD
QUESADA CASAJUANA, S.
QUETGLAS DEONATO, J.J.
QUETGLAS TOUS, MATEU
QUEVEDO BARTOLOME, J.
QUEVEDO FONT, GERARD
QUEVEDO HUGUET, F.
QUEVEDO SANGUILLO, J.
QUILEZ BRUN PERE, M.
QUINTANA ARMAND
QUINTANA BRULL
QUINTANA CARIM, MARIA
QUINTANA COLL, LLUIS
QUINTANA COLL, MERCE
QUINTANA COLOMER, F.
QUINTANA DE LA M. M.
QUINTANA FRANCIA, C.
QUINTANA GARRETA, J.
QUINTANA PETRUS, J.M.
QUINTANA POBLET, A.
QUINTANA PUJOL, J.
QUINTANA RAURELL, F.
QUINTANO BARRIS, PERE
QUINTAS FRECHOSO, J.
QUINTILLA MARCET, F.
QUIROGA GOMEZ, JOSE R.

R

R. DOMINIQUES LANUNCI
R. AUTV. CLUB DE C.
RABANAL MERLO, JOSEP
RABASA GUINART, X.
RABASA NEGRE, M.
RABASSA ANGUERA, R. DE
RABASSA CALLIS, ORIOL
RABASSA COSTA, C.
RABASSA COSTA, M.A.
RABASSA PADRO, CARLES
RABASSA TORENTS, F.
RABASSO CAMPI, JOAN
RABASSO CAMPI, JORDI
RABASSO CANYELLES, J.
RABASSO TORNER, JOSEP
RABAT VILADOT, EDUARD
RABELL AGUADO, JAUME
RABELL GAMARRA, JOSEP
RABELL GAMARRA, PERE
RABELL LLOVERAS, P.
RABELL PALAU, MAGI
RABELLA MONTSERRAT, M.
RABERT BASSO, JOAN
RABELLAT CALVET, JOAN
RABERT SAIS, PAULI
RABES ALTISENT, F.
RABES FOURNIER, JOAN
RABIONET CARBONES, N.
RABIONET ELVIRA, PERE
RADIGALES FORNET, M.
RADIO ESPANYA DE B.
RADIO ESPANYA DE B.
RADIO POPULAR
RADRESA VIDAL, RAMON
RAF PLANAS, ROSA
RAFALES IBAÑEZ, C.
RAFALES RIERA, VICENT
RAFANELL ALBERCH, J.
RAFART BADOSA, JOAN
RAFART CANALS, BENIGN
RAFART FEBRER, JOAN
RAFAT MONTRAVETA, J.
RAFECAS IRAFOLS, T.
RAFECAS IRAFOLS, PERE
RAFECAS RAFOLS, T.
RAFECAS RIBERA, C.
RAFECAS SABATER, J.M.
RAFEL ALEMANY
RAFEL COMELLA, ROBERT
RAFEL MONTALA, JOSEP
RAFEL VILELLA, ANNA
RAFEL VILELLA, JOSEPA
RAFOLS, ALBERT
RAFOLS CASAMADA, JOAN
RAFOLS CULLERES, A.
RAFOLS FALCO, CARME
RAFOLS GRAU, JOSEP
RAFOLS MIRO, JOSEP
RAFOLS MUCHORT, C.
RAFOLS SICART, JOAN
RAFOLS VILOCA, EDUARD
RAGA SERRA, JOAN
RAGUE BATEY, FRANCESC
RAGUE MIR, JOAN
RAGUER SUÑER, JORDI
RAGUES ROSAL
RAHOLA D'ESPONA, F.
RAHOLA DE GIBERT, A.
RAICH ESCURSELL, F.
RAICH TRILLA, JOSEP
RAICH TRILLA, RAMON
RAITERI RUE, FRANCESC
RALLO BLASCO, ALVAR
RAM SERRA, FRANCESC
RAMBAU JORDA, LLUIS
RAMBLA BLANCH, JOAN
RAMBLA LLOVET, JOAN
RAMENTOL COLOMER, J
RAMENTOL DONES JOSEP
RAMENTOL RIFA, JOSEP
RAMIA GARCIA, F.
RAMIO DIUMENGE, N.
RAMIREZ BALCELLS, R.
RAMIREZ COLLADO
RAMIREZ COPA, M.
RAMIREZ MONSONIS, R.
RAMIREZ MONTPEO, A.
RAMIREZ, ROBERT
RAMIREZ SERRAT, A.
RAMIREZ VALLHONRAT, J.
RAMIREZ VIADE, LL.
RAMIS AVELLI, RAMON
RAMIS CORIS, JOAQUIM
RAMISA GUINOT, JUME
RAMO AVANCES, F.
RAMON AMAT, M.
RAMON ANABALL, JOSEP
RAMON ARMENGOL, J.
RAMON BAVE
RAMON BORRAS, ANTONI
RAMON CASTANY, JOAN
RAMON CASTELLS, JOAN
RAMON CINCA, JOAN
RAMON COCA, SALVADOR
RAMON COT, JOAN
RAMON DE LA CASA, J.
RAMON DE LA CASA, M.
RAMON FERRER, JOAN E.
RAMON FERRER, MANEL
RAMON GIMENO, ROSA M.
RAMON HOMS, JOAN
RAMON MARTI, JOAN
RAMON MONARCH, F.
RAMON POCH, ENRIC
RAMON RAMON, IVAN
RAMOM RIGUERO, M. A.
RAMON ROCASPANA, J.
RAMON SOLE, JAUME
RAMONEDA A. ANSELM
RAMONEDA BAYAORI, A.
RAMONEDA MARCE, CELS.
RAMONEDA PUIG, J.
RAMONEDA ROSES, G.
RAMONEDA SOLER, LLUIS
RAMONEDA VERDAGUER, J.
RAMONET FERNANDEZ, A.
RAMONET MIRET, JAUME
RAMONET OSTE, JOSEP
RAMOS BELTRAN, JOSEP
RAMOS BORRAS, MODEST
RAMOS DALME, ROBERT
RAMOS GIMENEZ, J. M.
RAMOS MARTIN, CEBRIA
RAMOS MARTIN, EMILI
RAMOS MORIST, F.
RAMOS NOGUES, FERRAN
RAMOS PAGANS, NURIA
RAMOS PAGANS, ROBERT
RAMOS POJOL, FORTIA
RAMOS ROMERO, ENRIC
RAMOS TORNOS, JOSEPA
RAMS GARCIA, JORDI
RAMS SOLER, MIQUEL
RANZ ARGENTA, JUST
RAPOSO LECHON, FERRAN
RAS ANDREU, JOAN
RAS, ENRIC
RASMUSSEN, CRISTINA
RASÓ BADIA, LLUIS
RASOS CASAMIQUELLA, J.
RASPALL TORRUELLA, A.
RATERA OLIVA, J.
RATES NOGUES
RAUBERT FALCO, JOSEP
RAULET FRANCESC, X.
RAURELL PINEDA, F.
RAURICH PUIGDEVALL
RAURICH PUIGDEVALL, J.
RAVENTOS ARTES, M.
RAVENTOS BALDRICH, A.
RAVENTOS BLANC, MANEL
RAVENTOS C. M. LL.
RAVENTOS COMELLAS, F.
RAVENTOS CUCURULL, PE
RAVENTOS GIRALT, J.
RAVENTOS JOAN
RAVENTOS OLLE, JOSEP
RAVENTOS PERA, JOSEP
RAVENTOS PUIGJANER, J:
RAVENTOS PUJOL, F.
RAVENTOS SANTAMARI, J.
RAVENTOS TORRAS, A.
RAVENTOS TORRAS, F.
RAVENTOS TORRES, J.M.
RAYA ROJAS, LLUC
RAYNARD TORRENT, J.
RAZQUIN, MIQUEL
REAL AUT. CLUB DE CAT.
REAL FONTOVA, MIQUIEL
REALES MALLA, MIQUEL
REBAGLIATO FONT, JOAN
REBES LLORENS, JOSEP
REBOLL SIDRO, CARME
REBOLLAR F. VICENC
REBOLLO ARNABAT, J.
REBORDOSA GLORIA
REBULA MIQUEL, JOSEP
REBULL, ELVIRA
REBULL GALLART, JOSEP
REBULL PLA, RICARD
REBULL TAMA, XAVIER
REBULL TORROJA, JOAN
RECASENS CALVO, JOAN
RECASENS CARRILLO, A.
RECASENS COMAS, D.
RECASENS GUELL, D.
RECASENS J. SALVADOR
RECASENS JORDA, JOSEP
RECASENS JUANPERE, J.
RECASENS JULIA, JOAN
RECANSENS, M. CARME
RECASENS MARCUS, A.
RECASENS MUSTE, F.
RECASENS MUSTE, M.
RECASENS PUJOL, A.
RECASENS SALVADO, M.
RECASENS YARCUS, JOAN
RECHA DABAN, CONRAD
RECIO ATENCIA, J.A.
RECIO GARCIA, MARIA
RECODER CLAVELL, J.
RECODER ESQUERRA, F.
RECOLONS MONTALAT, J.
RECORDO COLOM, NURIA
RECORT RODRIGUEZ, A.
RECTORET CLOSA, M.R.
REDO SAMPER, AGUSTI
REDON MAS, CONCEPCIO
REDON VERGES, MARIA
REDONDO RIBAS, RAMON
REDONDO SARDA, RAMON
REDORTA LORENTE, J.
REGALES BADRINES, J.
REGAS BECH, JAUME S.
REGAS BECH, MARTI
REGAS CASTELLS, JAUME
REGAS CASTELLS, X.
REGAS CLAPAROLS, J.
REGAS MORATONES, R.
REGAS PAGES, ORIOL
REGI GIRONS, DENET
REGOVSTAN FUERTES, M.
REGUANT AGUT, JOSEP
REGUANT BUIRA, JOAN
REGUANT CAMACHO, M.C.
REGUANT CARO, MERCE
REGUANT JOFRE, JOSEP
REGUANT PREV, RAMON
REGUANT, RAMON
REGUANT SALAZAR, A.
REGUANT SERRA, MIQUEL
REIAL CERCLE ARTIST
REIG ARUMI, RAMON
REIG BABOT, FRANCESC
REIG BARBE, JOSEP
REGI, JAUME
REIG, JOSEP M.
REIG LASIERRA, RAMON
REIG PERELLO, ANTONI
REIG QUINTILLA, PERE
REIG SEMPERE, MARIUS
REIG SERRA, JOSEP M.
REIG VALLS, JOAN
REINAL MULA, FRANCESC
REITG GIMENO, MANEL
REIXACH FELIPE, PERE
REIXACH JUAREZ, JORDI
REIXACH PLA, MODEST
REIXACH TARRIDES, J.
REIXACH VICARO, MARIA
RELAT ESTRADA, LLUIS
RELAT ROCA, JAUME
RELATS ARIMON, JOAN
RELATS BONAVENTURA
RELUY GARRIGOS, ARTUR
REMARTINEZ TEBA, J.
RENAN RIERA, JOSEP
RENART GUILERA, A.
RENARTE LLUIS, ENRIC
RENAU ALTES, FRANCESC
RENAU FARRERAS, ANTON
RENAU FOLCH, ENRIC
RENAU FOLCH, LLUIS
RENAU HORNOS, ANTONI
RENAU MANEN, XAVIER
RENDE JOVER, CASIMIR
RENDUELES GUILLEM
RENIN GIOL, JOANA
RENIU TRASSERRAS, M.
RENOM CUCURELLA, E.
RENOM CUCURELLA, LL.
RENOM DE MAYMO, NURIA
RENOM DE MAYMO, NURIA
RENOM GIMFERRER, F.
RENOM PULIT, ESTEVE
RENOM RIERA, JOSEP
REQUESENS OLIVE, E.
REQUESENS PEREZ, M.
REST PLACA, MURADA
REUS MANZANARES, M.
REUTE DE CASO, JOSEP
REVENTOS REVENTOS, R.
REVERTER CHUECA, D.
REVERTER GRAGO, A.
REVERTER LOPEZ, E.
REVERTER T. AGUSTI
REVISTA CAMBRILS
REX CRUELLAS, S.
REXACH MANUEL
REXACH PARIS, ALFRED
REXACH PARIS, ALFRED
REY CORTES, J.E.
REY MARIMON, ALBERT
REY MARIMON, ANNA M.
REY MARIMON, JOAN
REY MARIMON, JORDI
REY SENA, JOSEP
REYES PLANAS, JORDI
REYES PONT, JORDI
REYES PONT, M.
REYNALDOS CABOT, S.
REYNE VERGES, J.
REYNER RUSCALLEDA, J.
REYNES IGLESIS, R.M.
REYNES PONS, TONI
RIAL BAÑUS, JOAQUIM
RIALP TORREDEFLOT, A.
RIALPI BONO, FERRAN
RIAMBAU SAURI, ESTEVE
RIAU PLANAS, ANTONI
RIAU SANCHEZ, JOSEP
RIBA ARDERIU, JORDI
RIBA BESORA, JUAN
RIBA BONAVENTURA, A.
RIBA CAÑELLAS, M.D.
RIBA CAÑELLAS, RAMON
RIBA CARRER, TERESA
RIBA DODAS, JOSEP
RIBA FAURA, JOAN
RIBA FERRE, EUSEBI
RIBA FERRE, F.
RIBA FERRER, JOSEP
RIBA FRANCESC
RIBA GABARRO, JORDI
RIBA GABARRO, JOSEP
RIBA GODO, FRANCESC
RIBA GUMA, SALVADOR
RIBA I ROCA, RAMON
RIBA MARSAL, JOSEP M.
RIBA OLIVE, JAUME
RIBA OLIVER, JOAN
RIBA PELFORT, M. ROSA
RIBA PEPITA

(1) Comptes de participació processats fins al 27/3/76. Seguiran altres relacions.

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 29

RIBA PRAT, JAUME
RIBA RIBERA, FERRAN
RIBA ROCA, JORDI
RIBA ROCA, JOSEP M.
RIBA ROMERA, JAUME
RIBA SERRANO, JOAQUIM
RIBA SERRET, AGUSTI
RIBA TORELLO, JOSEP
RIBA UBACH, JAUME
RIBA VIDAL, JAUME
RIBA VIVES, MARGARIDA
RIBA ZARAGOZA, S.
RIBALTA ARNAU, JOAN
RIBALTA MIZ, ANGEL
RIBALTA NEGRE, MIG EL
RIBALTA VENTURA, JOAN
RIBALTA VERNET, A.
RIBAS ALEGRE, M. NEUS
RIBAS BATLLE, JOAN
RIBAS BERTRAN, M
RIBAS BLANCH, JOSEP
RIBAS BORONAT, JAUME
RIBAS CATALA, ROMA
RIBAS CLOTET, F
RIBAS DE LLANZA, J.I.
RIBAS FERRER, F
RIBAS FUGAROLAS, B.
RIBAS GONZALEZ, JOSEP
RIBAS GRIMAL, CAROLIN
RIBAS GUASCH, FAM
RIBAS HERNANDEZ, P.
RIBAS HERRERO, TERESA
RIBAS JOAN, E
RIBAS JUSTE, JOSEP M
RIBAS LAFONT, JAUME
RIBAS LLASERA, JOAN
RIBAS, LLAVERIA, J.
RIBAS MARES, LLUIS
RIBAS MARGARIT, R.
RIBAS MARTI, JOAN
RIBASMARTINEZ, J
RIBAS MAS, IGNASI
RIBAS MASSANA, F
RIBAS MATAMOROS
RIBAS MAURICI, ALEIX
RIBAS MERCADE, J.I.S.
RIBAS MUÑOZ, RAMOS
RIBAS MUNDO, MANUEL
RIBAS NOGUER, IGNASI
RIBAS ORIOL, MIQUEL
RIBAS PERICAY, CARMEL
RIBAS PIERA, MANUEL
RIBAS PONTI, FRANCESC
RIBAS PROUS, JOSEP M
RIBAS PUJOL, ALBERT
RIBAS RIBAS, JOSEP
RIBAS RIBERA, MARIA D
RIBAS RIBOT, RAMON
RIBAS RIERA, ALBERT
RIBAS RIERA, JOSEP M
RIBAS RIUS, JOAN
RIBAS ROURA, JOAN
RIBAS ROURA, JOSEP M
RIBAS SALIAS, VICENÇ
RIBAS SASTRE, F
RIBAS SOLER, JOSEFINA
RIBAS TOBELLA, JOAN
RIBAS TORRENT JORDI
RIBAS TRUJILLO, J.M.
RIBAS TRUJILLO M
RIBAS TRUJILLO, RAMON
RIBAS VALLS, J.
RIBAS VALLS, SANTIAGO
RIBAS XARLES, JOSEP
RIBAS ZADO, ELENA
RIBATALLA, FRANCESC
RIBE BARGALLO, GASPAR
RIBE BRUNEL, DANIEL
RIBE DURBAN, PERE
RIBE EURICH, AGUSTI
RIBE FARRE, CARME
RIBE MARTI, JOSEP M
RIBE ROCA, ENRIC
RIBE VIA PERE
RIBELL ARNAU, EVARIST
RIBELL BARBERAN, PERE
RIBERA, ALSINA, JOAN
RIBERA BADIA, M.
RIBERA CARDONA, JOSEP
RIBERA CARDUS, TERESA
RIBERA CASAMADA, F
REBERA, CERVERA, JOAN
RIBERA CERVERA, PERE
RIBERA COCTERCH, M.G
RIBERA COSTALT, SALVA
RIBERA CORTRINA, C
RIBERA COSTART, LL.
RIBERA CULLERE, JOSEP
RIBERA EDUARD
RIBERA FAIG, JORDI
RIBERA LLOP, DANIEL
RIBERA LLORENS, F
RIBERA LLUCH, ALFONS
RIBERA MARIMON, JOSEP
RIBERA NOMEN, ROSA
RIBERA PELISART, R.
RIBERA PETIT, JOSEP
RIBE4A PINYOL, MIQUEL
RIBERA RAMON, JOSEP
RIBERA REGULL, RAIMON
RIBERA RIAMBAU, PERE
RIBERA RIGAU, ROBERT
RIBERA ROVIRA, ANDREU
RIBERA ROVIRA, J.J.
RIVERA TORRADES, J.
RIBERA VERGES, RAMON
RIBERA VILTRO, JOAN
RIBERA VILTRO, JOSEP
RIBERA ZAMORA, LLUIS
RIBES COSTA, ANGELS
RIBES IBERN, JOSEP M
RIBES RODES, MANUEL
RIBET RECERTER, JAUME
RIBET SOTO, A.
RIBO BROS, PRUDENCI
RIBO CLOTET, FREDERIC
RIBO COMAS, M.LOURDES
RIBO MASSO, IGNASI
RIBO MASSO, LLUIS
RIBO MASSO, MARIA L
RIBO MASSO, RAFEL
RIBO MASSO, XAVIER
RIBO RIUS, XAVIER
RIBO SANCHIS, RAMON
RIBO TRUJILLO, JOSEP
RIBO VINYALS, JOSEP
RIBO BARNES F
RIBOT BAULIDAS, V
RIBOT CARRER SALVADO
RIBOT FRANCES, ENRIC
RIBOT JIMENEZ, AGUSTI
RIBOT RIUS JORDI
RIBOT RIUS, RAFEL
RIBOT ROS, MIQUEL
RIBOT SOLANO, JOAN
RICAR RIBERA, ARTUR
RICAR RIBERA, ROSA
RICARD ENSEÑAT, JOSEP
RICART C., JOSEP
RICART CL., ANTON M.
RICART CLIVILLES, P
RICART COLL, GERONI
RICART CUADRADO, A.
RICART DE MESONES, I
RICART ESPLUGAS, S.
RICART FABREGAS, M.
RICART FLORANSA, M.
RICART MIR, MIQUEL
RICART, PERE
RICART RIBERA, ROSA
RICART SALVATELLA, A
RICART SANTOS, LLUCIA
RICART SERRA, MANUEL
RICART VIDAL MODEST
RICH IBARS, SALVADOR
RICHART GARCIA, E
RICOS VENDRELL, M.
RICOS VENDRELL, R.
RICOU, I.
RIDAURA TORTUDES, J.H.
RIERA ABELLA, RICARD
RIERA ADRUBAU, JOSEP
RIERA ALAÑA, MIQUEL
RIERA ALEMANY, GLORIA
RIERA AMANOS, XAVIER
RIERA ARAGALL, JAUME
RIERA ARENES, JAUME
RIERA ARMENGOL, ENRIC
RIERA ARMENGOL, ENRIC
RIERA ARQUE, JOSEP
RIERA BAGUE, JOSEP M.
RIERA BARTRA, TERESA
RIERA BASSOLS, JULI
RIERA BERGA, JOSEP
RIERA C., ESTANISLAU
RIERA C., FRANCESC X.
RIERA CAIXAS, EDUARD
RIERA CALVET, JOAN
RIERA CAMIL
RIERA CANUDAS, RAMON
RIERA CANUDAS, CAMIL
RIERA CASALS, RAMON
RIERA CORTES, ANTONI
RIERA CUOJAS, JOAN
RIERA FABREGAS, S.
RIERA FIGUERAS, MERCE
RIERA FIGUERES, JOAN
RIERA FILELLA, EMILI
RIERA FORNS, MARCEL
RIERA GASSIOT, IGNASI
RIERA GUITART, ANTONI
RIERA GUILLOT, MANUEL
RIERA IBERN, SALVADOR
RIERA JOSEP, MARIA
RIERA JULIA, ERNEST
RIERA LLORCA, VICENÇ
RIERA LUESMA, JAUME
RIERA MARIEGES, A
RIERA MAYOLES, JOSEP
RIERA MILA, PERE
RIERA MIMO, MARC
RIERA NADAL, MIQUEL A.
RIERA OLIVERAS, JOSEP
RIERA PLADEVALL, J
RIERA POCULL, LLUIS
RIERA PUIG, JAUME
RIERA PUIG, VALENTI
RIERA PUJOL, LLUIS
RIERA RAURELL, JAUME
RIERA REGUANT, JOAN M.
RIERA REIXACHS, F
RIERA RIBA, JOSEP
RIERA RIERA, JOSEP
RIERA RIUS, JOAN
RIERA ROMEU, JAUME
RIERA ROSELL, MANUEL
RIERA ROSELLO, JOSEP
RIERA SALA, CASIMIRO
RIERA SALA, JOAN
RIERA SALA, JOSEP M.
RIERA SALA, TICIA
RIERA SANS, M.
RIERA SERIÑANA, CARME
RIERA SERRA, LEANDRE
RIERA SEUBES, J.
RIERA SOLER
RIERA SUBIRANCHS, S.
RIERA TORRES, ANTONI
RIERA VALL, RAMON
RIERA VALLET, ANTONI
RIERA VILA, ERNEST
RIERA VILA, M.
RIERA VILA, MANUEL
RIERA VIVES, JAUME
RIERADEVALL COSTA, J.
RIEROLA ANTONI
RIFA AMETLLER, C.
RIFA BARO, MIQUEL
RIFA BAS, JOSEP
RIFA BAU, JAUME
RIFA MAS, CARLES
RIFA MAS, JOSEP
RIFA OLIVER, JOAN
RIFA ROMA, DOLORS
RIFA VENTURA, JOAN
RIFE FREUTZER, F
RIFE SANTALO, JOAN
RIFE SANTALO, JORDI
RIFE SERRA, PERE
RIFE VALLS, ANTONI
RIGALOS BORRELL, J.
RIGALT TARRAGO, LLUIS
RIGAT BALLUS, J.M.
RIGAT CUNI, JOSEP
RIGAT RODILLA, G.
RIGAU ALUM, JOAN-F
RIGAU CAUTERA, PERE
RIGAU CHARQUELLA, PAU
RIGAU DOMENECH, JOSEP
RIGAU FERRER, JOSEP
RISQUES CORBELLA, F
RISQUEZ CARRASCO, A.
RIU ALTES, EDUARD
RIU BASTIDA, VENTURA
RIU BERENGUER, RAMON
RIU CALVET, JOSEP
RIU DANIEL, JOSEP M
RIU DE PALMER, LOLA
RIU FERRE, ESTEVE
RIU FORNOZA, PERE
RIU FORTUNY RAMON
RIU GARRETA, ISIDRE
RIU MARTINEZ, JORDI
RIU PORTA, JOSEP
RIU PUJOLAR, MARIA
RIU RIBERA, JOAN
RIU RUBIOL, RAMON
RIU SALA, JAUME
RIU SALA, ROSA
RIU SERRA, JULIA
RIU SOLSONA, M
RIU TARRES, FRANCESC
RIUBROGENT U., J.M
RIUDOR CORBELLES, A.
RIUS ARGILES, F
RIUS BES, LAURA
RIUS CAMPS, LLUIS
RIUS CAMPS, PERE
RIUS CAMPS, RAMON
RIUS CASANOVAS, G
RIUS CASTRO, CARLES
RIUS DAURA, ESTEVE
RIUS DAURA, IGNASI
RIUS GUITART, JOAN
RIUS JEAN, M
RIGAU MAURI, JOAQUIM
RIGAU SALA, JOAN
RIGO GRIMALT, MERCE
RIGOL CABESTANY, M.
RIGOL CLOET, JAUME
RIGOL MARTINEZ, A.
RIGOL ROIG, JOAN
RIGOLFAS, BOCHONS, M.
RILO SALAS, CEFERI
RIMBAU VALLS, EUSEBI
RIMBLAS MORA, JAUME
RIMOLA MIRO, ROMUALD
RIO NAVARRO, AGUSTI
RIOS DE LA ROSA, JOAN
RIOS FERNANDEZ, A.
RIOS MASANELL, AGUSTI
RIPOLI CORNELL, E.
RIPOLL ARMENGOU, R.
RIPOLL CURADELLAS, P
RIPOLL ESPIAU, JESUS
RIPOLL ESPIAU, RAIMON
RIPOLL ESTERA, MANUEL
RIPOLL FUSTEGUERES, R.
RIPOLL IZQUIERDO, C.
RIPOLL IZQUIERDO, S.
RIPOLL RULLAN, MIQUEL
RIPOLL SAHAGUN, RAMON
RIPOLL SOLA, CARLES
RIPOLL SOLA, JOSEP M.
RIPOLL VENDRELL, F
RIQUELME DOMINGO, J.
RIQUELME PONS, ANTONI
RIQUELME SARRIO, J.
RIUS MIR, AMADEU
RIUS MORERA, CARLES
RIUS MORGALES, JOSEP
RIUS PERA, JOAN
RIUS PRADES, JOSEP M.
RIUS PROUS, RICARD
RIUS PUJOL, JAUME
RIUS RAVENTOS, JOAN
RIUS RIUS, PERE
RIUS ROVIRA, PERE
RIUS SANTACANA, JOAN
RIUS SATORRA, A.
RIUS SERRA, JOSEP M.
RIUS SERRA, PERE
RIUS SIGALES, M.
RIUS TORELLO, MIQUEL
RIUS TORRES, JOSEP M.
RIUS VALLS, LLUIS
RIUS VILALTA, JOSEP
RIUS VILANOVA, J.M.
RIUSECH CANAVES, JOAN
RIUSECH CANAVES, P.J.
RIUTORD NOMAR, ANDREU
RIVERA FONTANA, LL.
RIVERA GOMEZ-REINO, C.
RIBERA GREGORI, A.
RIBERA ILLAMOLA, D.
RIBERA LOPEZ, A.
RIVERA NAVARRO, E.
RIVERA RAU, MARCEL
ROBAU BARNES, JOSEP
ROBER RAMOS, LEOPOLD
ROBERT BALCELLS, SARA
ROBERT BERNUS, G.
ROBERT BONAVENTURA
ROBERT CABRA, JAUME
ROBERT CUATO, GUILLEM
ROBERT FONT, FRANCESC
ROBERT FONT, JOSEP
ROBERT FONT, RAMON
ROBERT GONZALEZ, G.
ROBERT I FONT, F.
ROBERT I FONT, JOSEP
ROBERT I FONT, RAMON
ROBERT JOAN
ROBERT MAGI, AGUSTI
ROBERT PASTOR, G.
ROBERT RABASSA, JOAN
ROBERT SANCHO, ALBERT
ROBINAT ELIAS, F.
ROBIO CARLOS, TERESA
ROBIRA CLARAMUNT, M.
ROBLES FONOLL, F.
ROCA ARTIGAS, ENRIC
ROCA B., A.
ROCA BALLESTER, V.
ROCA BERNAUS, JAUME
ROCA BLANCH, E.
ROCA BOADA, COSME
ROCA BONCOMPTE, RAMON
ROCA BOSCH, JOAN
ROCA BRUGUES, C.
ROCA BULLICH, JORDI
ROCA CAMA, ALBERT
ROCA CASANOVAS, TONI
ROCA CASTELLA, JOSEP
ROCA CEJO, JOAN
ROCA CLAUSELL, JOSEP
ROCA COLL, ENRIC
ROCA COMAS JORDI
ROCA CORRONS, MARTI
ROCA COS, ANTONI
ROCA COT ANTONI
ROCA CUADRADA, ENRIC
ROCA CUSACHS, COLL M.
ROCA ENRIC
ROCA FAINE, JOAQUIM
ROCA FERNANDO
ROCA FERRER, JOAQUIM
ROCA FIGUERAS, GENIS
ROCA FONT, TERESA
ROCA GABARRO JOAN
ROCA FORCADELL
ROCA FORMOSA, TERESA
ROCA GARCIA, VICENÇ
ROCA GARCIA, VICENÇ
ROCA GINABREDA, JORDI
ROCA GARCIA, VICENÇ
ROCA GREGORI, JOAN
ROCA GUIVERNAU, M.
ROCA GUTIERREZ, ENRIC
ROCA HOSPITAL, MERCE
ROCA I COSTA, LLUIS
ROCA I COSTA, XAVIER
ROCA IBAÑEZ, JUAN
ROCA IBAÑEZ, RAIMON
ROCA JUNYENT, MIQUEL
ROCA JUVINYA, JAUME
ROCA LAZARO, JORDI
ROCA LLAC, NURIA
ROCA LLEONART, DOLORS
ROCA MAGRANE, JOSEPA
ROCA MARIUS
ROCA MARTI, ANTONI
ROCA MARTINEZ, JOAN
ROCA MATEU, PERE JOAN
ROCA MESTRE, M. DEL C
ROCA MIRALLES, JOAN
ROCA MUR, TRINITAT
ROCA NICOLAU, PERE
ROCA NIMBO, MIQUEL
ROCA OBERE, ALBERT
ROCA OCTAVI
ROCA PERRAMON, MIQUEL
ROCA PIFERRER, FELIX
ROCA PONS, JOSEP
ROCA PUJOL, AMADEU
ROCA REIG, MARIA
ROCA RICART, GABRIEL
ROCA RIERA, CARME
ROCA RIERA, PASCUAL
ROCA RIEROLA, JORDI
ROCA ROCA, JORDI
ROCA ROGORADA, MARTI
ROCA ROQUER, ANGEL
ROCA ROQUER, ROSER
ROCA ROQUER, SEBASTIA
ROCA ROS, SALVADOR
ROCA ROSAMORA, J.
ROCA ROUGON, JOSEP
ROCA ROURA, JOSEP
ROCA SANCHIS, ANTONI
ROCA SANS, JOSEP
ROCA SASTRE, JOSEP
ROCA SEGURA, MIRO
ROCA SERRA, JOAN
ROCA SERRAT, PERE
ROCA SERRAT, PERE
ROCA SOLANS, JOANNA
ROCA SOLDEVILA, JOAN
ROCA SOLER, RAM
ROCA T., JORDI
ROCA TERRASSA, JAUME
ROCA VALLDUVI, RAMON
ROCA VALLES, ENRIC
ROCA VERNET, M.
ROCA VILA, JOSEP
ROCA VINYALS, T JOSEP
ROCA VIVES, JAUME
ROCA VIVES, SALVADOR
ROCA YLLA, MONTSERRAT
ROCA-SASTRE, M. LLUIS
ROCABERT MIR, CARME
ROCABERT MIR, RAMON
ROCABERT MOLINER, A.
ROCABERT OLLER, JOSEP
ROCAFORT BALBEY, M.
ROCAINA PASCUAL, V.
ROCAMORA BATISTA, E
ROCAMORA MATEU, A.
ROCAMORA MONTSERRAT
ROCAMORA RUIZ, PEPITA
ROCASPANA FARRAS, C.
ROCH ARTES, ANTONI
ROCH SOLER, GONÇAL
ROCH TELLEZ, ANTONI
ROCHA AUGE, ANGEL
ROCHA ROCHA, XAVIER
ROCHA ROCHA, XAVIER
ROCHE RODRIGO, ANTONI
ROCHE SIGINA, JOAN
ROCOSA M., JAUME
RODAS CODINA, GIL
RODAS CODINA, JOSEP
RODDELLES CARBANES, J.
RODENAS M., ANTONI
RODERGAS PAYES, JAUME
RODERGUES FUSTER, J.
RODES BAGANT, JESUS
RODES BAGANT, JESUS
RODES BOFARULL, ROGER
RODES CATALA, DANIEL
RODES FALCO, JOSEP
RODES FALCO, MATEU
RODES JOSEP
RODES MIQUEL
RODES PAMIES, JOSEP
RODES PARES, LEOPOLDO
RODES TEIXIDOR, JOAN
RODES TURA, J.
RODES VERDALET, M.
RODES VERDALET, MANEL
RODIER ESPINET, INES
RODO LLOPART, MARIA
RODON FRANCESC
RODON MASSANA, JOAN
RODON MORERA, LLUIS
RODON TURRO, JOSEP M.
RODRIGUEZ ESCOBAR, A.
RODRIGO ALSINA, M.
RODRIGO DEL BLANCO F.
RODRIGO FUSTER, PERE
RODRIGO LLOPIS, LYDIA
RODRIGO MOLE MARIUS
RODRIGOMONCASI, P
RODRIGO PONS, ANTONI
RODRIGO PUIG, JOSEP
RODRIGO XAUBET, F
RODRIGUEZ AGUILERA, C
RODRIGUEZ AMAT, JORDI
RODRIGUEZ ANDREU
RODRIGUEZ BANDRES, J
RODRIGUEZ C., FREDERIC
RODRIGUEZ C., MIQUEL
RODRIGUEZ CANTO, A.
RODRIGUEZ COQUE, F
RODRIGUEZ CRUELLS, M.
RODRIGUEZ FERNANDEZ, M.
RODRIGUEZ FERRER, E.R.
RODRIGUEZ GUARDIA, C.
RODRIGUEZ HORTA, J.
RODRIGUEZ JOANOLA, J
RODRIGUEZ JORDANA, LL.
RODRIGUEZ LLAURO, J.
RODRIGUEZ MARTI, JOAN
RODRIGUEZ P., ANDREU
RODRIGUEZ PAISAT, J.
RODRIGUEZ PASCUAL, J.
RODRIGUEZ PRENDES, F
RODRIGUEZ QUILEZ, V
RODRIGUEZ ROCA, JULIA
RODRIGUEZ S., JOSEP
RODRIGUEZ SANCHEZ, J
RODRIGUEZ SARABE, X.
RODRIGUEZ SIVERA, A.
RODRIGUEZ SOLA, A.
RODRIGUEZ SOLANS, M.
RODRIGUEZ T., GUILLEM
RODRIGUEZ VIDAL, J.
RODRIGUEZ Z., RAMON
ROF, JOSEP
ROFFAN MATILDE
ROGENT ALBIOL, ORIOL
ROGER CREUS, C
ROGER FERREGUELA, A.
ROGER GIBERT, GUILLEM
ROGER GIBERT, M.LL
ROGER RIBERA, RAMON
ROGER PUJADAS, LLUIS
ROGER ROBERT, JOAQUIM
ROGER ROFES, JORDI
ROGER SOLER, JOSEP
ROGET PI, JOSEP
ROGET PRUNA, CRISTINA
ROGLAN MANUEL
ROGNONI PLANAS, JAUME
ROIG AMARGOS, JOAN
ROIG AMEZAGA, JOSEP
ROIG BALASCH, CARME
ROIG BALTA, MIQUEL
ROIG BERTRAN, F
ROIG BONET, JAUME
ROIG BRUALLA, PERE
ROIG CAMPRECIOS, V.
ROIG CANALS, JOAN
ROIG CASTELLS, JOSEP
ROIG CISTERE, MANUEL
ROIG CIURO, FRANCESC
ROIG CLIMET, ALBERT
ROIG COLL, JAUME
ROIG COMERMA, LLUIS
ROIG CUCURULL, LLUIS
ROIG DE TAMAS, T
ROIG DIAZ, MERCE
ROIG ESCRIVA, ALFRED
ROIG ESTEVE, CARLES
ROIG FONT, PAU
ROIG FUSTER, JOAN
ROIG GIRALT, PAU
ROIG GUARDIA, MANUEL
ROIG HERNANDEZ, ANNA
ROIG JOVER, NARCIS
ROIG LLOP, ENRIC
ROIG LLOP, TOMAS
ROIG MANSION, EVARIST
ROIG MARCH, RAMON
ROIG MARTINEZ
ROIG MARTINEZ, XAVIER
ROIG MELICH, ENRIC
ROIG MERCHE
ROIG MONTSERRAT, JOAN
ROIG MONZO, NICOLAU
ROIG MORERA, JORDI
ROIG MORRAL, JOSEP
ROIG NINOT, ANTONI
ROIG PALAU, F.
ROIG PALAU, JORDI
ROIG PENELLA, PERE
ROIG PEREZ, JOAN
ROIG PONS, JOSEP MARIA
ROIG RECODER, MARIAN
ROIG REIXACH, T.
ROIG RIBER, ANTONI
ROIG ROIG, JAUME
ROIG ROIG, N.
ROIG ROVIRA, PERE
ROIG RULL, JOAN
ROIG SEGARRA, JORDI
ROIG SERES, RAMON
ROIG SERES, RAMON
ROIG SERRA, JOSEP
ROIG TORRES, FRANCESC
ROIG TORRES, M.
ROIG VIDAL
ROIG VIDAL, JOAQUIM
ROIG VILARDAGA, ROSER
ROIG VILARDAJA, M
ROIG VILLA, ARTUR
ROIGE FERRANDO, A
ROIGE IBAÑEZ, GERARD
ROIGE ORTIZ, MIQUEL
ROIGE VERT, M.
ROIGE BLANCH, P
ROJAS ORDOÑEZ, EDUARD
ROLDAN CAMACHO, P
ROLDAN PARDO, JOSE
ROM CLERES, JOAQUIM
ROM FONT, JOSEP
ROM SERRA, SABI
ROMA BERANUY, JOSEP
ROMA CASES, JOSEP
ROMA GATNAU, MERCE
ROMA I ALONSO, JOAN
ROMA RIU, M. TERESA
ROMA ROIG, ELVIRA
ROMA RUIZ, SEBASTIAN
ROMA SALA, JOAN BOSCO
RMAÑA VILADELPRAT, J.
ROMAÑACH COLL, JOSEP
ROMAGOSA RAVENTOS, G
ROMAGOSA VENTURA, C.
ROMAGUERA ALENYA, J
ROMAGUERA BANC, J. M
ROMAGUERA H. OBDULIA
ROMAGUERA RAMIO, J
ROMAN DE M. M., LLUISA
ROMAN VAÑO, JOSEP
ROMANI MAS, JOSEP
ROMANI OLIVA, F
ROMANI OLIVA JOAN
ROMANI OLIVA, LLUIS
ROMANI OLIVA, RAMON
ROMANI SOEPNA, J. LL
ROMANS CAPDEVILA, A
ROMANS CAPDEVILA, C
ROMANYA VALLS, JOSEP
ROMEA COMA, FRANCESC
ROMEA RUIZ, ENRIC
ROMEO GUTIERREZ, A
ROMEO GUTIERREZ, J
ROMEO GUTIERREZ, J
ROMERA COMALLONGA, C
ROMERA COSTA, T
ROMERA MAGAÑA, F
ROMERO ABELLA, EDUARD
ROMERO BARRULL, A
ROMERO CANOVAS, JOSE
ROMERO CHESA, CARLES
ROMERO FERRAN
ROMERO GONGORA, M
ROMERO GUELL, ALFONS
ROMERO MATEOS, S
ROMERO MUÑOZ, FELIX
ROMERO RETORET MARTI
ROMERO SABI,JORDI
ROMERO SANCHO, F
ROMERO SILVESTRE, E
ROMERO VIDAL, JOSEP
ROMEU BARTRINA, NURIA
ROMEU CARME
ROMEU EUGENI
ROMEU FIGUERES, JOAN
ROMEU FIGUEROLA, J
ROMEU GUASCH, J M
ROMEU GUIU, ALFONS
ROMEU MARI, M
ROMEU QUEINOLOS, ROSA
ROMEU RODRIGUEZ, ABAL
ROMEU SABATER, ALFONS
ROMEU SABATER, ANTON
ROMEU SALA, JOSEP M
ROMEU SAMARANCH, LL
ROMEU VALLES, CLAUDI
ROMEVA MANADE, JORDI
RONCERO MIRO, MANEL
RONQUILLO SOLER, M
RONT I GRAU, ANTON
ROQUE CRISTINA
ROQUE LISTO, HORACIO
ROQUE MARGENAT, JOSEP
ROQUE ROSELLO, MATEU
ROQUET RIBO, PERE
ROQUETA ALBERT JORDI
ROQUETA MAS, JORDI
ROS ARQUE, MERCE
ROS BERNADOT, JOAN
ROS BERSABE, JOAN
ROS BOFARULL, ENRIC
ROS BOFARULL, JORDI
ROS BRAGULAT, PROSPER
ROS BRUGUES, FRANCESC
ROS BUDNO, VICENTA
ROS BURES, ELVIRA
ROS CARDONA, JOAN
ROS COLOME, DOMINGO
ROS COSTA, MANUEL
ROS ESTEVA, VICTOR
ROS ESTRUCH, FERRAN
ROS FRIGOLA, JOSEP
ROS GARCIA, GERMI
ROS GASSET, XAVIER
ROS GELENARCEN, ANGEL
ROS GIRALT, PERE
ROS GUSSINYER, MARIA
ROS I. ROCA, ANDREU
ROS LIZON, RAMON
ROS MARBA, ANTONI
ROS MARCO, JOAN
ROS MARINE, MIQUEL
ROS MARTINEZ, EVARIST
ROS MEDIANO, JOSEP
ROS MOLTO, FERMI
ROS OROBITER, RAMON
ROS PASTOR, EVARIST
ROS PUIG, RICARD
ROS REY, MONTSERRAT
ROS RIBAS, LLORENÇ M.
ROS ROCA, LLUIS
ROS SANCHO, JOSEP
ROS SOLER, JOAN
ROS TERMENS, FRANCESC
ROSA DE REUS, C S.
ROSA M., CAMPRUBI
ROSA PARRA, J.L.
ROSAL GUILLEM
ROSAL MARGALEF, JAUME
ROSAL MARGALEF, JOSEP
ROSAL MAS, JAUME
ROSANAS MORATONA, J
ROSANES BONET, DAMIA
ROSELL BOVER, EMILI
ROSELL CAMARERO, J.
ROSELL CARBO, ANTONI
ROSELL FERNANDEZ, J.
ROSELL FORMOSA, DELFI
ROSELL GASENTE, A
ROSELL JOAN
ROSELL MARIA
ROSELL MOLINS, JOAN
ROSELL NURIA
ROSELL PRAT, AMADEU
ROSELL ROVIRA, MANEL
ROSELL ROVIRA, NURIA
ROSELL ROVIRA, PERE
ROSELL VALLS, M. CARME
ROSELL VERDURA, E.
ROSELLO FARGAS, F
ROSELLO FOLCH, F.
ROSELLO MARTINEZ, M.
ROSELLO MASDEU, E.
ROSELLO PIJOAN, JOSEP
ROSELLO PONS, ENRIC
ROSER JANER, JORDI
ROSER LAROMAINE, J
ROSER SANS VDA RULL
ROSER A., ROBERTO
ROSES BUISAN JORDI
ROSES BUISAN VICENÇ
ROSES GIL JESUS
ROSES GRIERA, TERESA
ROSES GUARDIOLA, J M
ROSES RODON, ISIDRE
ROSES SOLA, CARME
ROSES SOLA, PERE
ROSET ABELLO, JOSEP M
ROSET CAMPS, J M
ROSIÑOL JORDA, LLUIS
ROSIC FRANQUESA, R
ROSICH CARBONELL, R
ROSICH COLOM, ANTONI
ROSICH FERRER, JOAN
ROSQUELLAS A., JAUME
ROSQUELLAS PUIG, E
ROSSELL ALMIRALL, O
ROSELL ALOY, JOAQUIM
ROSSELL BALLESTER, A
ROSSELL FARRE, JORDI
ROSSELL FARRE, JOSEP
ROSSELL LAFUENTE, A
ROSSELL MAS, JOSEP M
ROSSELL MERCE
ROSSELL MONTSERRAT
ROSSELL PESANT LLUIS
ROSSELL RIERA, LLUIS
ROSSELL RIUS JOAQUIM
ROSSELL ROCA, JAUME
ROSSELL ROCA, PERE
ROSSELL ROLDAN, JOAN
ROSSELL ROSAL JAUME
ROSSELL ROSAL, MERCE
ROSSELL ROSIÑOL, M.
ROSSELL TABERNER, J
ROSSELLO ASENSI PERE
ROSSELLO BALAÑA, M
ROSSELLO BUSQUETS, J
ROSSELLO GUILLEM
ROSELLO PINYOL JOAN
ROSELLO PONS, E
ROSSELLO SEITUN, X
ROSSER JULVE, MANUEL
ROSSET BUGIA, JOSEP
ROSSET CAMPS, M T
ROSSI ESQUERDA, F
ROSSICH ARAÑO J
ROSSICH ESTRAGO A
ROST MACAU EDUARD
ROTA SERRA, JOSEP
ROTGER ESTAPE, JOAN J
ROTGER ROSQUELLES, M
ROTLLAN SERVOS, ENRIC
ROTLLANT MIRALPEIX, H
ROU GASCO, VENTURA
ROURA ALBER, JOSEP M
ROURA BARNES, JOAN
ROURA CALVO, M
ROURA COROMINES, E
ROURA CORTINA, PERE
ROURA FORNES, CARLES
ROURA HORTA, JOAN
ROURA HORTA, JOAN
ROURA JO AUME
ROURA MAS, JOSEP
ROURA OJEDA, LLORENÇ
ROURA SAGRERA, ALBERT
ROURA VIDAL, NARCIS
ROURA VILASECA, JOSEP
ROURE CLAVE, JOAN
ROURE FABREGAS J
ROURE FORNELLS, JOAN
ROURE MARIN, W
ROURE MARTURIA, MARIA
ROURE NUÑEZ, JOSEP
ROURE RABASSEDA, J
ROURE SAGRERA, ANNA M
ROURICH NADAL, V
ROUSAND MOLL, MARIA
ROVELLAT MASO, J O
ROVELLO VIDAL, ANTON
ROVIRA AMILL, JOAN
ROVIRA B., ANGEL
ROVIRA BASTONS, J
ROVIRA BELLOSO, J M
ROVIRA BENET, ANTONI
ROVIRA BONFILL, JOAN
ROVIRA BOSCH, ANTONI
ROVIRA BOSCH, JOSEP M
ROVIRA CADELLANS, J
ROVIRA CANALS, JOAN
ROVIRA CARTRO, ROSA
ROVIRA CATALA, RAMON
ROVIRA CIURO, IGNASI
ROVIRA CIURO, JOSEP
ROVIRA COMAS, CLIMENT
ROVIRA ESTRAGUES, J
ROVIRA EUSTE, MANEL
ROVIRA FABREGAT, N
ROVIRA FARIAS, ANTONI
ROVIRA FONT, JOAN
FOVIRA FONT, M. LLUISA
ROVIRA FREIXAS, JOAN
ROVIRA GINER, RAMON
ROVIRA GODALL, JOSEP
ROVIRA GUARCH, LL
ROVIRA GUELL, JOSEP
ROVIERA LLAMBRICH, J
ROVIRA MARTI, RAFAEL
ROVIRA MESTRES, E
ROVIRA NOGUERA, JOSEP
ROVIRA OLLE, JOAN
ROVIRA PAHISA, AGUSTI
ROVIRA PARAREDA, M
ROVIRA PASCUAL, E.
ROVIRA PAU, LLUIS
ROVIRA PERAS, JORDI
ROVIRA PERE
ROVIRA PETIT, JOSEP
ROVIRA PETIT, JOSEP
ROVIRA PONS, ALFONS
ROVIRA PONS, ALFONS
ROVIRA PUIG, JOSEP
ROVIRA PUIGCER, M.D
ROVIRA RAFOLS, J
ROVIRA RIPOLL, JOAN
ROVIRA ROCABAYERA, S
ROVIRA ROSELLO, E

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 30

TELEVISIÓ

Apropiació indeguda

El nostre popular CESC, ja ho expressà una vegada. A la seva manera. Amb un dibuix de la península ibèrica i un sol nom, el de Madrid, ocupant-la tota. Humorisme de banda, el fet que certs sectors influents i poderosos han arribat a la identificació, ja no només de Castella amb Espanya, tal com fa uns anys va denunciar el malaguanyat abat Escarré, sinó de la capital de l'Estat amb l'Estat mateix, és una cosa fàcilment constatable, irrebatible. On més passa és a TVE, potser pel que té d'aparador escandalós. Sense anar més lluny, abans-d'ahir i durant la retransmissió del partit R. Madrid-Barcelona, tinguérem ocasió de comprovar-ho per enèsima vegada. Carles Rexach executà una falta contra la porta del Madrid. Una falta perillosa. La càmera, com si obeís un inconscient malhumor de l'operador, restà clavada en el jugador, per comptes de seguir o enquadrar la trajectòria de la pilota que, tanmateix s'esmuny per un angle a la xarxa i ofrena al Barcelona el primer gol. Gol, que ens és mostrat, quasi subreticiament, després de l'obligat sotrac i, que no serà bisat. Sí, en canvi, la majoria d'atacs infructuosos a la porta de Mora. Víctima, possiblement del mateix inconscient, el locutor comet un lapsus, en acabar-se la primera part i anunciar-nos que el resultat es decanta a favor del Real Madrid per un a zero. Es evident, que operador i locutor feien la impressió d'adreçar-se només a l'afecció madrilenya i que no s'adonaven que el partit era transmés a tot Espanya. I, ni cal dir-ho, a Barcelona. Tot amb tot, la transmissió es feia des del Bernabeu. Molt més mal efecte fa sentir cridar «Ala Madrid» entorn del micròfon de TV, en una transmissió feta des de l'Estadi del F. C. Barcelona, com s'ha donat el cas més d'una ocasió.

PROGRAMA PRIMERA CADENA

10.30 **Transmissió de la Santa Missa.**
11.15 **Concert en la menor per violoncel i orquestra, Op. 129,** de Schumann, per l'Orquestra de RTVE. Solista: Pierre Fournier.
11.45 **«Gente joven».**
12.30 **«Sobre el terreno»:** Entrenaments del G.P. d'Espanya. Des del Circuit del Jarama.
14.10 **«Crónica de 7 días»** (Color).
15.00 **Notícies** (Color).
15.15 **«La casa de la pradera»: «Recordarme con alegría»** (Color).
16.15 **«Gran Premio de España»** d'Automobilisme: Sortida i primeres voltes al Circuit.
16.30 **«El león en invierno».** Film rodat el 1968. Director: Anthony Harvey. Intèrprets: Katherine Hepburn, Peter O'Toole etc. (Color)
18.45 **«Gran Premio de España»** d'Automobilisme: Ultimes voltes.
19.00 **«Voces a 45»** (Color).
20.00 **«El mundo de la TV».**
20.25 **Final de la Copa d'Espanya de bàsquet:** Real Madrid-Joventut de Badalona. Des de Cartagena.
22.00 **Notícies.**
22.15 **«Vuelta» Ciclista a Espanya.**
22.25 **«Shaft»:** «La máquina de matar» (Color).
23.45 **Notícies.**

PROGRAMA SEGONA CADENA

17.30 **Montserrat i Tot Art.** (Només Principat i Illes, segona difusió.)
19.00 **«Disneylandia»:** Dibuixos animats.
19.30 **Cinema còmic:** «Vaya vecinos». Intèrprets: Stan Laurel i Oliver Hardy.
20.00 **«Las calles de San Francisco»:** «Senda de terror» (Color).
21.00 **«Notícies.**
21.05 **«Secretos de las profundidades»:** «Bajo el Océano Indico». (Color)
21.45 **«A fondo».**

A LA VORA DE...

Els cordills de Picasso

Juan Picasso morí, es plantejà immediatament un tema apassionant i complicat: l'inventari de les obres que havia guardat, és a dir, els «Picassos de Picasso».

Els experts han trigat més d'un any a enllestir la feina. El resultat és unes cinc mil obres acabades —olis, dibuixos i escultures— a més d'una gran quantitat d'esbossos. Aquesta immensa col.lecció artística, Picasso la tenia repartida i desordenada en els seus quatre domicilis (entre els quals hi ha dos castells). El problema que alguns amics meus, amants de la lectura, tenen amb els llibres que —com se sol dir— «ja no els caben al pis», és un joc de nens comparats amb l'espai que Picasso necessitava per a emmagatzemar tot aquest volum d'art.

Diuen els qui han fet l'inventari que la tasca ha estat especialment complicada perquè, barrejats amb les obres, hi havia una pila d'objectes inversemblants i diversos. Sembla que Picasso ho guardava tot. M'ha impressionat un fet concret: quan rebia un regal, deslligava amb molta cura el cordill i el guardava.

Picasso, el geni, feia, doncs, com tanta gent al nostre país, partidària del col.leccionisme de residus o d'insignificances. Hi ha qui té, en un armari, dotzenes de petits flascons d'antibiòtics ja utilitzats: hi ha homes que guarden filferros i dones que amunteguen en una capsa centenars de fragments de cintes. Més d'un ciutadà, anant pel carrer, està sempre atent a la possible troballa de l'objecte més impensat, com pot ser un clau o un clip. La filosofia d'aquesta actitud és: «qui sap si un dia no em farà servei».

Normalment, aquesta «col.lecció de per si un cas» queda arraconada i esdevé inútil; el col.leccionista és insensible a les protestes de la mestressa de casa, per exemple, davant la progressiva acumulació d'objectes. En el fons, es tracta de fruir del plaer de recollir, i la possible utilitat futura no és més que una justificació per a la recerca de material.

Jo aconsellaria a la mestressa de casa que —acabada la paciència— no llenci pel seu compte les botelles del marit. S'exposa (he viscut el cas) que precisament l'endemà en faci falta una, després de vint anys de guardar-les sense cap profit.

Procurem respectar les manies dels altres. El col.leccionista ens pot dir, des d'ara: «Si jo fos Picasso, no gosaries llençar-lo...»

JOSEP M. ESPINAS

RETALLS

El referèndum d'un país

Fins que no es va arribar al final, ningú no va ser feliç. La llarga caminada dels promotors de Premsa Catalana perquè el primer diari de la postguerra en català fos una realitat, ha acabat bé.

Trenta mil subscriptors ja de sortida són molts subscriptors, i són els que té el diari. Es parla d'una collita inicial de seixanta milions de pessetes, aportades per un gran nombre de petits accionistes, que donen al diari un caràcter evident d'entestada empresa popular. A més, l'empresa disposa d'un fons d'art aportat per tots els pintors i artistes de Catalunya, que pot convertir-se en un suport econòmic per a possibles saldos deficitaris del futur. La supervivència del diari dependrà, per una banda, de la fidelitat política del poble, però no tan sols de lectors conscienciats viuen els diaris. «AVUI» necessitarà l'important suport de la publicitat, tot i que sempre dependrà al mateix temps d'un ampli consens ideològic, difícil de garantir per la gran varietat doctrinal dels seus sostenidors econòmics i polítics. Amb accionistes i lectors d'esquerra i de dreta, «AVUI» ha demostrat una vegada més que, a Catalunya, certes reivindicacions són més enllà del bé i del mal de l'esquerra i de la dreta. Almenys ara com ara, quan les esquerres i les dretes encara són unides per una reivindicació democràtica prèvia i integradora.

(M. Vázquez Montalbán, «Triunfo» 692, 1-5-76.)

TOLERANCIA

Mentre el procés revisionista avança legalment a pas de puça amb institucions inhàbils per al progrés polític i posicions que semblen irreconciliables dintre del seu si, hi ha una llibertat «de fet» que, en molts casos, sobrepassa els simples límits de la tolerància. Així ha passat amb el recent Congrés de l'UGT, celebrat a Madrid durant els dies més sants de l'any, sense petició d'autorització, sinó senzillament per la teoria, tan castellana, del fet consumat, informant del projecte el Ministeri de Governació. El Congrés es desenvolupà dintre dels límits més absoluts de la convivència ciutadana, a dins i a fora del recinte on va tenir lloc.

Els mateixos resultats d'aquestes reunions del treball representaren una demostració de sentit comú i de refús d'extremismes. Contra els qui demanaven el boicot absolut a l'actual Organització Sindical, triomfà la mentalitat moderadora. L'UGT, és una organització classista obrera i la finalitat del Congrés no podia ser altra que la defensa dels drets de lliure sindicació en pro dels interessos de classe. Però aquesta afirmació es féu en un context que no té res a veure amb la violència.

(«El Diario Vasco» 12.785, 24-4-76.)

POLITICA DEL SOL

Les insòlites vacil.lacions dels diferents governs que hem tingut en aquest país, es poden resumir de forma sobresortint en uns quants temes. Naturalment, són aquells que directament o indirecta afecten les butxaques de la gent poderosa, sobre els quals sempre ha descansat el poder en aquest país. Un d'aquests temes estat la reforma agrària, de la qual sempre s'ha parlat, però mai no s'ha fet res. Ara ni se'n parla, car sembla una qüestió arcaica. Un altre tema, més modern i de més immediata repercussió social, és el de l'especulació del sòl, davant la qual és menys explicable encara que en l'anterior la covardia dels governs per a afrontar la qüestió amb decisió i a favor d'una millor justícia social.

Heus ací la gran acusació que hem de formular a tots els governs de quaranta anys ençà, àdhuc l'actual: manca de valentia per a resoldre el problema del sòl d'acord amb les exigències de la justícia i de la moral. No hem d'oblidar, en suma, que una seriosa solució del problema té un doble vessant. Per una banda, la necessitat d'una programació adequada de l'ordenació del sòl, a fi d'utilitzar-lo racionalment en el sentit econòmic i social. Per l'altra banda, la importància de gravar amb eficàcia, per mitjà de la imposició estatal i local, la propietat i tinença del sòl per tal de controlar l'especulació i permetre l'absorció de les plusvàlues que poden produir-se com a conseqüència d'aquesta especulació, però evitant que la imposició pura i simple no tingui més conseqüència que l'elevació del preu dels solars.

(«El Ideal Gallego», 22-4-76.)

EL TEMPS

Encara el cel cobert

Els Paisos Catalans continuaran sota la influència directa del règim de Llevant. Hi haurà nebulositat abundosa amb algunes precipitacions disperses a les Illes i comarques del litoral del Principat i del País Valencià; a les comarques de l'interior la nebulositat serà més escassa, amb grans clarianes la major part del dia. A Perpinyà, nebulositat escassa amb predomini del cel serè. Els vents bufaran forts i a ratxes de gregal i llevant. Les temperatures iniciaran un lleu descens.

AHIR

Durant gairebé tota la jornada hi hagué abundosa nebulositat a la major part dels Paisos Catalans, amb precipitacions disperses bastant febles; la nebulositat menor correspongué a les comarques de l'interior. A Perpinyà hi va haver pocs núvols i una bona insolació. Els vents bufaren amb forces superiors als 60 quilòmetres per hora i, en alguns punts, àdhuc als 100. Les temperatures descendiren bruscament, cosa que feu que les màximes romanguessin molt baixes.

TEMPERATURES EXTREMES

Alacant: 14 i 13 graus.
Barcelona: 15 i 10.
Castelló: 16 i 11.
Ciutat de Mallorca: 15 i 11.
Girona: 15 i 8.
Lleida: 18 i 9.
Tarragona: 17 i 8.
València: 13 i 10.

LLEBEIG

ENCREUATS

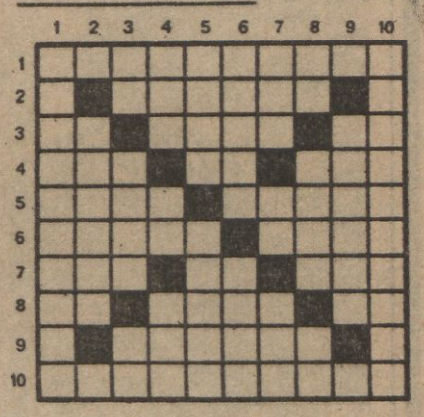

HORIZONTALS

1. Oscil.lació. — 2. Glòria dels victoriosos. — 3. Al revés, mascle de l'oca Nom d'home. Consonant repetida. — 4. Planta herbàcia al revés. Lletra grega. Dibuix en què es representa un terreny, edifici, etc. — 5. Grau d'elevació d'un so (plur.). Al revés, ocell de l'ordre dels gallinacis. — 6. Verb copulatiu. Al revés, itinerari. — 7. Que ha comés una culpa (fem.). Carta de la baralla. Al revés, lletra. — 8. Consonants consecutives. Agafa. Desinència d'infinitiu. — 9. Al revés, país imaginari on hom tindria tot el que desitja (plur.). — 10. Seixanta anys.

VERTICALS

1. De boca a terra. — 2. Poses una cosa davant d'una altra per fer-li obstacle. — 3. Número romà repetit. Boig. Nota musical. — 4. Condiment. Conec. Al revés, taló. — 5. Nòlit. Determinació sobtada. — 6. Fruit d'exocarpi carnós. Al revés, que es redueix a no res (plu.). — 7. Canal per a regar. Societat anònima. Extens. — 8. Al revés, cap cosa. Atzavara. Interjecció valenciana. — 9. Planxa de ferro estanyada. — 10. Apetit insaciable.

SOLUCIONS

HORITZONTALS: 1. Balandreig. — 2. O. Llorer. O. — 3. oO. Lluc. Ll. — 4. Api. iP. Pla. — 5. Tons. àsiaF. — 6. Esser. atuR. — 7. Rea. As. anE. — 8. Rs. Cuil. Ar. — 9. O. sexuaX. I. — 10. Seixantena.

VERTICALS: 1. Bocaterrós. — 2. A. Oposes. E. — 3. Ll. Insa. Si. — 4. All. Sé. ceX. — 5. Noli. Rauxa. — 6. Drupa. siuN. — 7. Rec. Sa. Lat. — 8. eR. Pita. Xe. — 9. I. Llauna. N. — 10. Golafreria.

MOT A LA FI

Sí, però

Ja han passat uns dies des del discurs de Carles Arias. Crec que ara ja es pot fer una valoració del que va dir per la televisió pel text del discurs i no tant per la seva desimboltura i simpatia personal —que no la té— davant d'unes càmeres.

Una vegada més penso que el president del Govern ha perdut l'oportunitat de parlar clar. El «sí, però...» que tantes vegades hem sentit, mentre parlava Arias, ens semblava que el repetia a cada mot, a cada frase, a tot el discurs, en definitiva.

Pot ja és hora que des del poder es digui d'una manera clara i intel.ligible per a tothom què es el que veritablement pretenen, sigui el que sigui. Aquesta no són moments d'elucubracions ni molt menys de jugar posant adjectius per a diluir el significat de les paraules. Ja és hora de jugar valentament una carta. Sigui la que sigui.

JOSEP M. ORTA

EL BON JAN

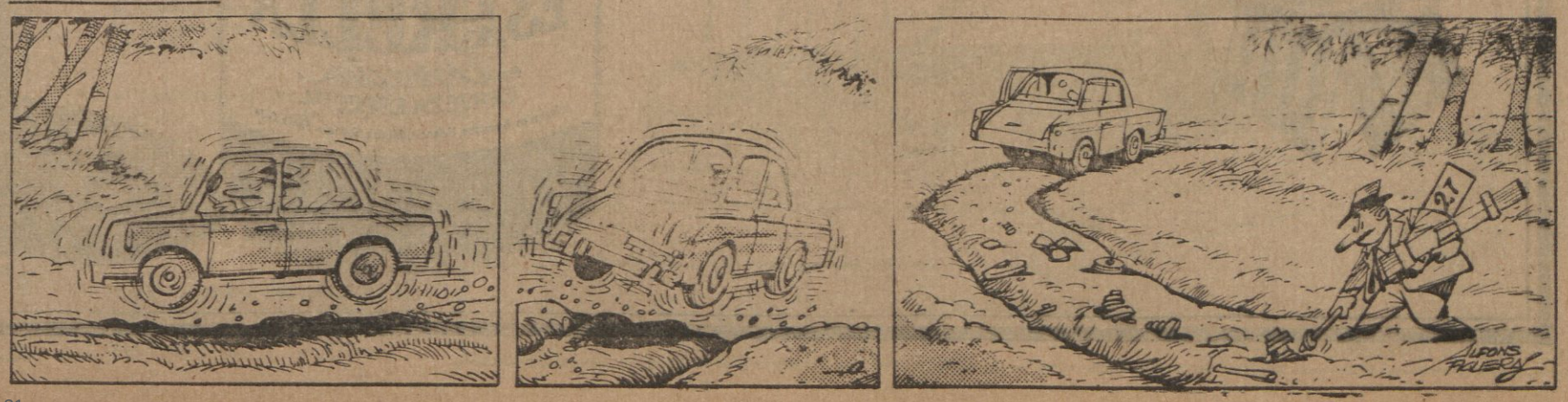

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 31

Damm fa 100 anys que ja era una bona cervesa.

L'any 1876, August Kuentzmann Damm, un alsacià que pertanyia a una família oriünda de Selestat –pàtria de grans cervesers– va instal·lar una fàbrica de cervesa a Barcelona, concretament al carrer de Viladomat, n.º 25.
Cinc anys més tard, un altre membre de la família Damm, Josep, s'establia al carrer d'Urgell n.os 69-71, on actualment es conserven encara unes importants instal·lacions de la S.A. Damm.
Des d'aquella data, el cognom Damm dóna el seu nom a una de les cerveses més acreditades, no tan sols en el mercat espanyol sinó també en el mercat europeu.
La S.A. Damm es va formar sota el cel puixant de la Barcelona modernista. Exactament l'any 1910, va ser el moment en què tres fàbriques de cervesa de la Ciutat Comtal, cadascuna amb les seves característiques, van decidir posar-se d'acord per fondre's en una de sola.
La S.A. Damm es va instal·lar als terrenys d'una de les fàbriques esmentades, anomenada "La Bohèmia", dins de l'Eixampla. Així s'aprofitaven els locals més extensos i alhora les seves condicions excepcionals. Va ser ocupada tota una illa industrial, compresa entre els carrers de Roselló, Còrsega, Dos de Maig i Cartagena.
Va persistir el bon criteri de conservar la denominació Damm, tenint en compte la major antiguitat de l'empresa que portava aquest nom.

Vers l'any 1920, a la S.A. Damm hi treballaven ja tres-cents obrers i s'hi elaboraven 600.000 litres de cervesa a l'any.

Actualment hi treballen més de 1.000 obrers i s'hi elaboren més de 200.000.000 de litres de cervesa. Tanmateix, el sistema d'elaboració no ha canviat substancialment des de fa un segle.

L'ordi es converteix en malta i després del "brassage" es sotmet a la fermentació afegint-hi el llevat. La cervesa reposa als cellers durant sis setmanes i, un cop filtrada, ja passa a l'embotellament.
Conservant aquesta tradició en la mestria cervesera, és com podem commemorar avui aquests cent anys d'aceptació de la nostra tasca com a cervesers.

Estrella Dorada

Mestres cervesers des de 1876

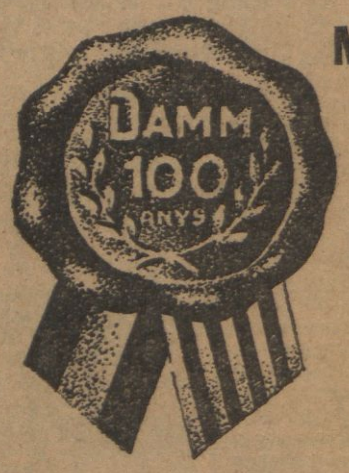

Arxiu Municipal de Girona. Avui. 2/5/1976. Page 32